

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PASCAL BRUCKNER / DOĞMADI KUTSAL ÇOCUK

pascal bruckner
**doğmadı
kutsal çocuk**

ÇEVİREN: ESİN TALU-ÇELİKKAN

telos

**Pascal Bruckner 1948
yılında Paris'te doğdu.
Romancı ve deneme
yazarı.**

5

telos 98

edebiyat 59

Pascal Bruckner

Doğmadı Kutsal Çocuk

Kitabın Özgün Adı
Le divin enfant

Fransuzcadan Çeviren
Esin Talu-Çelikkan

Bu kitap Editions du Seuil tarafından 1992'de
yapılan baskıdan dilimize aktarılmıştır.

© Editions du Seuil ve Pascal Bruckner, 1992;
Telos Yayıncılık 1997

ISBN 975-545-096-3

Kapakdaki Resim
Graciel Fitz, "Big baby, 1930"
Dizgi
Gülcan Doğat
Düzeltili
Füsün Kayra
Ofset Baskıya Hazırlık
Telos Yayıncılık
Kapak Tasarım ve Uygulama
Telos Grafik
Kapak ve İç Baskı
Yön Matbaacılık
Cilt
Yalçın Mücellit

Birinci Basım
Ekim 1997

TELOS YAYINCILIK
İmam-Adnan Sokak, No: 2, Kat: 4 80080 Beyoğlu - İstanbul
Telefon: (0212) 249 24 80 Faks: (0212) 249 25 48

PASCAL BRUCKNER

DOĞMADI KUTSAL
ÇOCUK

Çeviren: Esin Talu-Çelikkan

telos

Caroline Thompson'a

Tanrı her yerde olamadığı için anaları yarattı.
Yahudi Atasözü

Sekizinci yaş gününde, küçük Madeleine Barthelemy, korku hastalığına yakalandı. Güneşe bıraktığı bir tabak şeftali bozulmuştu. Meyveler i içe geçmiş, bozulmuş, kokmuştu. ekirdeğın üzerinde oluşan koyu sıvıya arılar ve sinekler konup duruyordu. Bu korkunç bir açıklamaydı: Madeleine bir anda, kendisini neyin beklediğini anladı.

Kokmuş meyve her şeyi anlatıyordu. Kaldı ki, anne-siyle babası geleceğı, anahtarı yalnız kendilerinde olan uğursuz bir belde olarak tanıtmakla, korkusunu daha da artırmışlardı.

Korku, kendisinden ayrılmaz olmuş, onunla birlikte büyümüş, buluğ çağına kağar hareketlerine ve davranışlarına egemen olmuştu. O yaşa gelince de, babası çocukluğunun ve yeniyetmeliğinin faturasını önüne srvermişti. Bu, ailede gelenektir. Bu insanlar can vermek alışkanlığına sahip değıllerdi; can, verilecekse ödünç verilir. Herkes canını kendisini yaratanlardan satın almak ve ister istemez çocuklarının sırtına binecek yükten kendini bağışık tutmak durumundaydı. Madeleine'nin önünde, bir sürü cezayla daha da artacak olan bu parayı ödemesi için on yıl vardı. Madeleine, hiçbir şeyi tesadüfe bırakmamak için eski âdetlere göre hareket ediyordu; ne de olsa onlar sınanmış âdetlerdi. Geçmiş, güvenceli bir hazinedir, yollar kolaylaştırılmıştır. Hiçbir belirsizlik izi yoktur. O da dışarı pek az çıkıyor, yolculuk yapmıyor, her akşam aynı saatte yatıp, her sabah aynı saatte kalkıyor, pek az kimseyle görüşüyordu. Madem ki hayat bir tuzaktı, sonu beklerken asarruf et-

meliydi. Yarın, ister istemez bugünden kötü olacaktı.

Bu ihtiyat ve bu kabulleniş, Madeleine'i zamanından önce ihtiyarlatmıştı. Ürkekliği sınıf arkadaşları arasında alay konusu olmuş ve hor görülmesine yol açmıştı. Eşsiz bir kuralcıydı ama işe yaramaz bir eşsizlik! Hiçbir arkadaşı yoktu, korkusuna sığınmıştı. Başkalarıyla ilişki kurmak, kendini tehlikeye atmak, dolayısı ile kaybolup gitmek olurdu. On sekizine geldiğinde, hüzünlü, ürkek bakışlı, çirozu aratacak zayıflıkta bir kızdı. Henüz olgunlaşmadan çocukluğunu özler olmuştu. Görünüşüne genç bir hava veren şey, yalnızca omuzlarına dalga dalga inen siyah saçlarıydı.

Bu küçük, zararsız varlığa, uzaktan akraba bir erkek ilgi gösterdi. Belirli biçimde dikkati çeken davranışlarda bulunmaması, erkeğin hoşuna gitmişti. Madeleine okulu bıraktı, adamı sevip sevmediğini düşünmeden onunla evlendi. Aşk kavramı, üzerinde durulmağa değmeyecek kadar belirsizliklerle doluydu. Düğünde, örümcek ağına takılmış bir sinek gibi tülleri arkasında kaybolmuş bir gelin oldu. Adamın adı Oswald Kremer idi, kızdan yirmi yaş büyüktü, muhasebeciydi. Rakkam delisi olduğundan günlük yaşamın her olayını hesaba vuruyordu. Bir su damlasındaki molekülleri, ışıktaki toz taneciklerini, doğranan bir ekmekten yayılan kırıntıları, iş gününün sonunda bürosundaki karbon gazı yoğunluğunu, her şeyi rakkama çevirirdi. Madeleine'nin borcunu üstüne almış ve önündeki on yıl için ne kadar vereceğini saati saatine hesaplamıştı. Yani, kafayı sayılarla bozmuştu. Evliliğinin haftasında karısı için denklem kurmuştu. Dalağının, böbreklerinin, karaciğerinin, bağırsaklarının ağırlığını, kalp atışlarının bir günlük ortalama sayısını, vücudundaki benlerin çapını, saçlarının her bir telinin kalınlığını biliyordu. Bu yönü olmasa, sevimli bir adamdı. Çekingenliğini ve ağırbaşlılığını beğendiği karısının gözüne girmek için yapmayacağı yoktu.

Korku ne öldürür, ne yaşatır! Madeleine evlenir evlenmez eski haline döndü. Evini tertemiz tutuyor, eşinin dönüşünü beklerken yemekleri yapıyordu. Nasıl uslu bir çocuk, uysal bir genç kız olmuşsa şimdi de örnek bir kadın olmuştu. Bir şey dışında! Karılık görevini yerine getirmekten ödü kopuyor, yatma saati yaklaşınca dehşet içinde kalıyordu. Bir erkeğin, bir hırsız gibi içine girmesini, çıplak bedeni ile kendini ezmesini, kulağına birşeyler fısıldamasını ve bundan yararlanarak karnının içine, ilerde kocaman bir şey olacak yapışkan bir armağan bırakıvermesini kabullenemiyordu. Oswald'a aylar boyu teslim olmamış, ayrı odalarda yatmışlardı. En hafif dokunuş, hatta elinin okşanışı bile onu allak bullak etmekteydi. Bir öpücük onun için, ırza geçmekle aynı kapıya çıkıyordu. Oswald ısrar ettiğinde titremeye başlıyor, kendini kaybediyordu. Adam sabretti, uzun uzun haklarından söz etti ve gerdeğe girebilmek için altı ay beklemek zorunda kaldı.

Korkunç bir deneyimdi! Adam istediği kadar özür dilesin, bunun gibi kasılmalar yüzünden doğaya istediği kadar küfür etsin, Madeleine donup kalmış, kanatana kadar dudaklarını ısırılmıştı. Adam daha üst üste iki gece onu "ziyaret" etti, sonra Madeleine'nin soğukluğu karşısında üstelemekten vazgeçti. Bu idman hareketleri için sarfettiği enerjiyi, Madeleine'nin içine gönderdiği spermatozoidlerin sayısını ve bu spermlerin kendisinde yeniden oluşum hızını hesaplamakla teselli buldu.

Genç kadını, bu birleşme kadar anne olma olasılığı da üzüyordu. Hayat vermek, yabancının içeriye dalacağı kapıyı aralamak demekti. Yani ona: "Giriniz, her şey size ait, beni yağmalayın" demekti. Doğumun tehlikeleeri, gelecek çocukların eğitimlerinin zorlukları da bir yana! Üstelik, kendinden çok daha zayıf bir varlığı bu kasa sürüklemeye hakkı var mıydı? Eğer çocuk yapacaksa, bunu büyük bir bilim adamıyla, örneğin Nobel ödü-

l almış seçkin biriyle yapmayı yeğlerdi. Ama Nobel tohumlarının ticareti, nükleer fizik dalında ödül almış bir bilim adamının ölümü acı sahnelere yol atığından beri, yasaklanmıştı. İrlandalı olan bilim adamı ölüm döşeğindeyken, yaşam veren son damlacıklarından edinmek üzere kendisini tartaklayan fanatiklerin baskınına uğramıştı. Bir hemşire tarafından yakalanınca, kaçmadan önce can ekişenin cinsel organını paralamışlardı. O günden beri, hangi dalda olursa olsun, Nobel dl sahiplerine, geceleri bile ıkartamadıkları bekret kemerleri takılmıştı.

Sanki muzip bir tanrı, kaçtığı şeye yakalanması için Madeleine'i gece bırakmıştı. Korkusu iki katına ıktı. Yapacağı doğumun esrarengiz genetik birleşimlere tabii bir piyango olmasından, çocuğunu, bir mağazanın rafından seçilen bir eşya gibi seememesinden korktu. Kürtaj yasaktı, böyle olunca da korkunun ağına düştü. Küçük bir yaratığı, diplomalar ve olanaklarla sarıp sarmaladıktan sonra bu yüzyıla sokmak söz konusu olamazdı. Kralların ve zenginlerin sahip oldukları üstünlükleri, ne yapmalıydı da çocuğuna verebilmeliydi? Onun nasıl bütün insanlardan, gelecekte edineceği arkadaşlardan üstün kılacaktı? Madeleine uzun uzun düşündü, konu acildi. Her geçen dakika, yitirilmiş bir fırsattı. Birden, bulduğunu sandı!

Basitti, açıktı; kendinden önce hiç kimsenin aklına gelmemiş olmasına şaştı. Aradaki farkı kapatacaktı: Okul yaşını bekleyeceği yerde, gebeliğin ilk haftasından itibaren çocuğunu eğitecekti. Artık harekete geçmeliydi, doğumu beklemeden; belki de her şey gebelik sırasında oluşuyordu. Küçük bir miskinın dokuz ay boyunca karnında yan gelip yatmasına izin vermeyecekti. Hem ana olacaktı hem de ğretmen. İçini bir sınıfa dnştrecekti. Yalnız bu iş için yardım gerekliydi. Hesaplarının içine gömülmüş olan Oswald'dan hayır yoktu. Ailesin-

den en ufak bir yardım istemekten kaçındığı için, doktor Fontana'ya açıldı.

Orta yaşlı, sevimli, kır saçlı, hafif miyop olan doktor, mesleki uğraşlardan çok, sohbetlerden tat alırdı. Bu mesleğe, bedenin yeknesaklığına ve hastalıklarına duyarlılık gösterdiği gençlik yıllarında atılmıştı. Hastalarını üzümlere muayene eder, bir an önce sohbete dalmaya bakar ve hastayla kaybettiği vakti konuşma ile kapatmaya çalışırdı. Bekârdı, kız kardeşi Marthe ile yaşamaktaydı. Gücünü çok fazla harcayanlar gibi, Marthe de gözyaşlarını çok fazla harcardı. Bir hiç yüzünden ağlardı; gece bir bardak kırılmaya ya da elinden bir şey kaymaya görsün, hüngür hüngür ağlaması için yeterliydi. Karşısındakileri büyük elem dünyasına sürüklemeye çalışır, onları ağlatan zayıf noktaları keşfetmeye kalkışır. İki kardeş aynı evde oturmaktaydılar ve birbirlerinden hiç ayrılmamışlardı.

Madeleine, Fontana'ya niyetlerini açtığı anda, doktor nazikçe onu vazgeçirmeye çalıştı. Alt tarafı ceninin rahim içindeyken yeteneklerini artırıcı nice yöntem vardı... parmak teması ile diyalog kurma anlamına gelen haptonomiden tutun da, ana karnına sesli kemerlere kadar... ama hiçbir Madeleine'nin beklentilerini karşılamıyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, Doktor bu projeyi saçma buluyordu. Gelişmek için çabalayan minik bir varlığın öğretime ayıracak fizik gücü olamazdı. Doktorun bu tutumu Madeleine'ni vazgeçirecek yerde daha da kamçılıdı ve vakit yitirmeden eğitim programını hazırlamaya koyuldu. Bir yerlerde, Oppenheimer ile Einstein'ın annelerinin gebelik sırasında günde üç saat şarkı söylediklerini okuduğundan, 'eski türküler, Fransız halk şarkılarını mırıldanmaya girişti. Müzelere gidip başyapıtlara, yontulara baklaya, akşamları klasik müzik dinlemeye başladı. Bazen sokakta durup güzel bir kıza veya yakışıklı bir delikanlıya bakıp, on-

ların çekiciliğini içine sokmaya kalkışıyor, kamburlardan fellik fellik kaçıyor, serserileri, aylakları görmezlikten geliyor, televizyonda şiddet filmlerini izlemiyor, kafasından kötü düşünceleri kovuyordu. Tanrı'nın günü, ilkokulun ders kitaplarını yüksek sesle okuyor ve içindeki varlığa ilk bilgileri aktarmaya çalışıyordu. Ara sıra, kurşunkalemle mors alfabesini kullanarak mesaj gönderiyordu: "İster kız ol ister oğlan, seni seviyorum. Şimdiden senden iyisi yok!"

Ancak bütün bunlar el yordamıyla yapılan işlerdi. Madeleine bir üst düzeye geçmeye karar verdi. Doktor Fontana'nın yöntemlerini bir yana iterek, kendisi bir eğitim sistemi yaratmaya kalkıştı. Önce, pahalı gereçler satın aldı. Bedeninde ne kadar delik varsa (ar duyusunun açıkça belirtilmesini engellediği delik de dahil olmak üzere) her birine, önceden doldurulmuş yedi kaseti bir seferde çalabilen cihazlara bağlı mikrofonlar yerleştirdi. Ön kısmından cebir, geometri gibi temel bilgiler, arka kısmından İngilizce ve Almanca dersleri (*My tailor is rich**; *der Teeist gut***), solunum borusundan tarih, coğrafya dersleri, göbekten dünya edebiyatından klasikler aktarılıyordu. Bunlara ek olarak Madeleine şarkı söylüyor, göbeğine tuttuğu bir huni aracılığı ile sohbet ediyor ve yavrucuğunun dil bilgisini zenginleştirmede çok iyi sonuç alacağına inanıyordu.

Anlayacağınız, karmaşık bir düzendi bu ve Madeleine'i binbir türlü cambazlığa zorluyordu. Oswald işteyken Madeleine tüm bu işkencelere canı gönülünden katlanıyordu. Çocuğunu olağanüstü bir varlık haline getirmek için ne yapsa azdı!

Yine de, bu çabalarını engelleyen bir durum vardı: Kocasından yarı gizli yürüttüğü işleri tek başına beceremiyordu. Mutlaka bir müttefik gerekliydi. Çekingenli-

* Terzim zengindir -ç. n.

** Çay iyi -ç. n.

ğini yenerek tekrar Doktor Fontana'ya gitti. İsrar etti, yalvardı, yakardı. Genç Kadının bu azmi karşısında duygulanan Doktor, düşünmeye başladı. Fontana, servis şefi olduğu hastanede sıkılıyordu. Hastalarının sorunlarının, karın ve karın boşluklarının gizli, gizemli bir yanı kalmamıştı onun açısından! Yaşam dediğimiz şu bilinmez şeyin, düşüncelerimize, ruhumuza egemen olmasını kabullenemiyordu. Doğaya kısa devre yaptırmak, ahengini bozarak ırzına geçmek, neden olmasındı? Uzmanlık alanının dar çerçevesini kırıp daha geniş ufuklara neden yollanması? Madeleine Kremer'in önerisine, yazgısının dönüm noktası gözüyle baktı; üstelik mükemmel bir kobaydı Madeleine: Hem cahil, hem sabırlı! Fontana, dostlarını resmî olmayan bir toplantıya çağırды. Bir çocuk doktoru, bir farmakolog, bir nörobiyolojist, bir de doğum doktoru vardı. Onlara açıkça sordu: Bir cenine temel eğitim verilebilir mi? Fiziksel gelişmesine zarar vermeden, okuma yazma ve hesap öğretilir mi? Hepsinin yanıtı aynı oldu: Olanaksız! Yine de, bu yolda araştırma yapmayı kabul ederler mi? Hayır! Boşa çaba!

Fontana ısrar etmedi. İlk başta kendisinin Madeleine'e gösterdiği inançsızlık ile şimdi o karşı karşıyaydı. Yine de denemeye karar verdi. Fark etmemişti ama Madeleine kendisinde, öğrencilik yıllarının hevesini uyandırmıştı. Bu sapıklığın ardında bir hazine saklı olmalıydı, bunu hissedebiliyordu. Belki de birkaç ay sonra meslektaşlarına yanıldıklarını kanıtlayabilecekti. Kendine olan güveni arttı. Bu serüvene, kızkardeşi Marthe'ı dehşete düşüren bir hırsıyla atıldı. Doktor, işbirliği yapması için Marthe'ı kandırdı ve ayrıca bir hemşire ile bir laborant tuttu.

Fontana, bütün vaktini onun bebeğine ayıracağına Madeleine'e söz verdi. İşe büyük bir gizlilik içinde koyuldu. Doğum öncesi eğitim ile uğraşan nice araştırma-

cı vardı çünkü! Özellikle bu sırrı paylaşmak söz konusu değildi. Ne baba ne de aile ile. Aile çok otoriterdi, Oswald'ın işi, üretim görevini yerine getirmekle bitmişti. Bundan sonra olacaklar, doktorun uzmanlık alanına giriyordu.

BİRİNCİ BÖLÜM

Rahim Cumhuriyeti

Bütün heyecanına karşın Fontana, o birkaç gün, bir mucize yaratamadı. Sadece birtakım ufak tefek kimyasal işler becerdi: Madeleine'e bir hormon kokteyli iğnesi yapmak, küçük yaratığın beyinsel işlevlerini harekete geçirmek için endorfin ve amino asit karışımı zerk etmek gibi! Damar ve plasenta yoluyla karanlık kanallardan ilerleyen eriyik; küçük parçacığın kabuğunda, anasının aktaracağı tüm kavramları algılayabileceği bir beyincik oluşturmuş olacaktı. Karmaşık bir hedefe ulaşmada bu, ilkel bir teknik idi ve Fontana, tatmin edici bir sonuç almak için yerinde duramıyordu.

Fontana daha da ileriye gitmek istedi ama şimdilik bu niyeti düşünce planında kaldı. Bir müziğin bir plak üzerine kaydedilişi gibi, bilgileri de düşünceye kaydetmek istiyordu. Önce, okulda ne öğretiliyorsa kimyasal formüller haline sokacak ve kan yoluyla ya da ultrason ile bireye aktaracaktı. Kısacası, bilgiler beyin zarından yerine ulaşacaktı. Besinlerin tümü hap şeklinde verilecekti. Fontana hap ve ampul halinde otomatik eğitim vermenin icadı peşindeydi. Daha sonra, olgunluk sınavına kadar, bütün eğitim programını tek bir moleküle sığdırmak, geleceğin annesi ya da babasının cinsel organlarına aşlamak mümkün olabilecekti. Böylece insanlık âlemini sürekli üzen, başına dert olan bela, yani her nesli sıfırdan başlatmak zorunluluğu ortadan kalk-

miş olacaktı. Bir sperma ile zenginleştirilmiş bir yumurtanın buluşması, çok üst düzeyde bir olgunluk öğrencisi yaratmış olacaktı. Bu ne olağanüstü bir ilerleme, fırsatlar eşitliğini yaratmada bu ne mükemmel bir buluştu!

Fontana bunların gerçekleşmesini bekleye dursun, Madeleine'e günde dört saat serum veriyordu. Bütün cihazları muayenehaneye taşınmış olan genç kadın, kasetler içine yayın yaparken, onları yüksek sesle tekrarlamaya çalışıyordu. Bu işe hevesle atılan Madeleine, bir yandan da bebeğinin, bir muhalebici çocuğu gibi ana karnı içinde tıkınıp durmasının ne kadar saçına ve ahla-ka aykırı olduğunu düşünmekteydi. Dokuz aylık tembellik süresini yeniden kazanmak olanaksızdı ve yaşama kötü alışkanlıklar ile başlanmış olunuyordu. Bu deneyler, gebeliğin üçüncü ayına kadar sürdü. Uygulanan yöntem anneye çok uygundu: Belleğini tazelemesine olarak vermişti. Yeryüzünün en büyük on ırmağının nerede olduğunu ve ortalama su miktarını ezbere söyleyebiliyordu. Ama içindeki küçük okullardan hiç ses çıkmıyordu. En ufak bir zekâ belirtisi, en azından altıncı sınıf düzeyine geldiğinin işareti yoktu! Bu yöntemlerin onu uyandırdığını, uyardığını gösteren hiçbir belirti yoktu. Fontana, Madeleine'nin de onayını alarak bu damla damla bilgi aktarma işlemine son vermeyi kararlaştırdı. Aslında en iyisi vazgeçmekti. Hedefi çok yüksek tutmuşlardı, gelişim yasalarına böyle karşı gelmek, olmuyordu işte!

Ne var ki bir gece, müstakbel anne, yeryüzüne diğer yaratıklara benzer bir yaratık getireceği üzüntüsü içinde uyumaya çalışırken, ta derinlerinden gelen bir sesle dikildi. "Daha, daha!", diyordu ses. Mırıltı gibi bir şeydi, sırtından bir ürperti inmiş gibi bir şey! Düş müydü? Yalnızdı, Oswald başka bir odada yatıyordu. Ses, ta diplerden geliyordu. Üstelik sanki iki sestti. "Daha, daha!", diye yalvarıyordu.

Madeleine davrandı. “Hemen!” Işığı yaktı, sabahlığını giydi, önüne gelen ilk kitabı okumaya başladı. Tabiat Bilgisi kitabıydı bu ve *Homo habilis*’ten *Homo Erectus*’a, *Homo faber*’den *Homo Sapiens*’e kadar uzanan konuları içeriyordu. Madeleine eline ne geçiyorsa okuyor, La Fontaine’nin öykülerinden, İtalya ile ilgili turistik broşüre kadar, okumadık şey bırakmıyordu. Kocasını onu, sabahın erken saatinde, yorgunluktan bitik halde, *Kentte Nasıl Bahçecilik Yapılır?* adlı el kitabını okurken buldu.

Oswald gittikten sonra akıllı başına geldi Madeleine’nin: İki sestiyi duyduğı! Neredeyse üstüste binmiş iki ses! Ya bir yankılanma ya da... baş döndürücü bir varsayımla, ikizler! Bu düşünce bile deliye dönmesine yetti, doktoru aradı. Fontana, pek inanmasa da, bir ekografi yapmak zorunda kaldı, annenin sezgileri doğru çıktı. Henüz söylemek için erkense de, büyük bir olasılıkla ikizlerden biri kız, biri erkekti. Madeleine o heyecanla, birine Louis, diğerine Céline dedi. Oswald’a isimleri kabul etmek kaldı. Madeleine mutluluktan uçuyordu. İkiz olmaları, şans yüzdesini bir kat daha artırıyordu. Madem ki Louis ile Céline –artık bu ad takıldığına göre öyle çağrılmalıydılar– insanlık tarihinde görülmedik bir biçimde, üç aylık iken ana karnın da konuşmuşlardı, o halde daha geniş bir alanda kolları sıvamak gerekiyordu.

Fontana ve yardımcıları şaşkıındı: Çocuklara iki kat fen ve edebiyat öğretecek, iki kat müzik ve sanat dersi verecekler, üstüne üstlük bir de etnoloji ve sosyoloji bilimlerini ihmal etmeyeceklerdi. Madeleine bu işin altından tek başına kalkamazdı. Böylesi karmaşık kavramlardan, olasılık hesaplarından zerre kadar anlamazdı ve çocukları yanlış yönlendirebilirdi. Onun için, vakit kaybetmeden yöntem değiştirmeleri şarttı.

Kesinlik ve hız sağlayan tek bir sistem vardı, o da: Bilgisayar! Doğum yaklaştığı için doktor, Madeleine’i

hastaneye kaldırttı. Hastahane yönetimine ve kocasına dış gebelik tehlikesi olduğunu söyledi. Daha sonra Marthe'in daha çocukluktan becerisine hayran kaldığı bir ustalıkla, Madeleine'nin göbeğinden içeriye ponksyon yoluyla incecik bir kablo soktu. Kablonun ucundaki iki küçük kulaklığı, Louis ile Céline'nin minik kulaklarına taktı. Kablo bir bilgisayara bağlıydı ve sentetik bir sesle *Encyclopaedia Universalis*'in otuz cildini, hiç ara vermeden naklediyordu.

Doktor Fontana, okul programını izlemek yerine, alfabetik sırayla mimiklere toptan bilgi aktarmayı yeğlemişti. Yazılar bir kez belleklerine girince, ayıklaması bebeklere kalıyordu. Louis ile Céline'e, eşitlik kaygısı ile, aynı işlem uygulanıyor ve geçtiğimiz yüzyıldaki gibi, kadını aşağılayıcı bir cinsiyet ayrımı yapılmıyordu. Ama bu iş yine de tehlikeli idi: Böylesi bir kültür yükünün ağırlığı ile miniklerin ya beyinleri patlayacak ya da hipertrofi ansefal hastalığına uğrayacaklardı. Çünkü onlardan, sapasağlam bir yetişkinden beklenenler isteniyordu. Oysa her biri, fındık kabuğunun içindeydi ve minik bir beyine sahiptiler.

Fontana, bir aksilik olmaması için, çocuklara haftada sadece iki cilt okutmaya başladı. Yine de bu, önceden verilen yedi bin sayfaya ek olarak bin beşyüz sayfa demekti, şemalar ve ikonofraflar da işin cabası! Ayrıca, miniklerin kafataslarına pire büyüklüğünde, beyin görevi yapacak iki silisyum tableti yapııştırılmıştı. Bunlar, beynin gücünü arttıracaktı.

Madeleine'e gelince, çocuklarına yüksek sesle kitap okumayı sürdürüyordu. Bilgisayarla rekabet edecek durumda olmadığı ve okuduğunu anlamadığı için, daha hâlâ Ansiklopedi'nin birinci cildinin ilk harfindeydi; oysa veletler dört cildi, yutmuşlardı bile... Madeleine'i bu işten vazgeçirmek için Fontana'nın tatlı dili ile Marthe'in tehdit dolu hıçkırıkları gerekti.

Durumun rahatsızlığına karşın ağız kulaklarına varan Madeleine, bu kaba saba işlemlere son verdi. İçinde, Eukleides, Newton, Pierre ve Marie Curie gibilerin sönük kalacakları iki dâhi yetiştirdiğini bilmek, göğsünü kabartıyordu. Louis ile Céline'nin eşi benzeri olmayacak ve onlardan önce gelmiş olan çok ünlü kişileri tarih öncesine gömeceklerdi. Bir başka annenin bir başka klinikte aynı işlemi yapmak olasılığı ohnadığından, çocukları rakipsiz olacaklardı. Doktor Fontana pek o kadar iyimser değildi. Marthe'a da söylemişti, şayet zekâ, ayırım yapabilme, farkı anlama ama aynı zamanda değişik gerçekleri birbirine bağlama yeteneği ise, çocukların zeki olacaklarından pek emin değildi. Belki de alık birer bilgi kumkuması olacaklar, yeryüzünde ne kadar ülke varsa hepsinin bayraklarının rengini bilecekler ama bir çivi çakmayı ya da bir ampulü sökmeyi beceremeyeceklerdi. Üstelik uygulanmakta olan deneylere dayanıp dayanamayacakları da belli değildi. Bazı deneyler, doktoru endişelendiriyordu. Ekografiler karışık, resimler bulanıktı, çelişkiliydi, ansefalogramlar abartılıydı, teşhis olanaksızdı. Doktor, her sabah kızı ya da oğlanı ölü bulacağı, beyinin çatlayarak, gözden, kulaktan, ağızdan akacağı korkusuyla geliyordu. İkizlerin sessizliği en büyük endişe nedeni idi, daha çok konuşmaları gerekirdi. Madeleine'nin birtakım sesleri hayalinde duyduğundan endişe ediyordu.

*

* *

Yedinci ayda bir mucize oldu: Encyclopaedia Universalis'in otuzuncu ve sonuncu bölümünün yumurcaklara aktarılması bittiğinde, Doktor Fontana ve Marthe, Madeleine'nin karnından gelen bir cıvıltı duyular:

—Ya ilaveler? İlaveleri düşünmediniz mi?

Madeleine soluksuz kaldı:

—Doktor, duydunuz mu?

—Evet, ya siz?

—Tabii ki duydu, dedi küçük ses. Konuşan ben olduğuma göre! Yanıtınızı bekliyorum. İlaveler, ekler, düzelttiler, onlar nerede?

—Belleğimizde değil çocuğum, hemen sağlarız.

—Acele edin, yoksa büyük bir eksiklik duyacağız.

—Sen hangisisin? Louis mi, Céline mi? Oğlan olanı mı, kız olanı mı?

Ses sustu. Soruyu yersiz bulmuşcasına.

—Oh Madeleine, diye haykırdı Fontana, harika bir şey bu! Konuşuyorlar, başardık!

Marthe, Fontana ve Madeleine kucaklaştılar, göz yaşları ile kahkahaları birbirine karıştı. Olabilseydi bir de veletlerden bir yanak alırlardı. Olamayınca, Madeleine'nin karnına sevecen biçimde vurmakla yetindiler ve bir kesenin içindeki baloncukları tutmak istercesine, ufaklıkları yakalamaya çalıştılar.

Oysa doğuma kadar sakınlı davranmaları gerekirdi. Bu işe girişmenin dayanışması içinde olan ekip, bundan tek söz etmemeye yemin etti. Daha şimdiden, bayan Kremer'in odasında birşeylerin cereyan ettiği söyleniyordu hastanede... karnına takılan şu bilgisayar gebe kadınlara uygulanan bir şey değildi hiç de... Gerçi Oswald, Tanrı'nın günü bir nişanlı çekingenliği ile geliyordu ama, Madeleine'nin annesi ile babası, tüm bu tüpler, drenler içindeki kızlarını görünce, işin içinde bir anormallik kokusu alıyor ve bilgisayar ekranlarına kuşkuyla bakıyorlardı. Fontana onları, kilise dualarından da karışık birtakım tıp deyimleriyle uyutmaya çalışıyor ve hastane personeli ile temas kuramamaları için yanlarına "refakatçiler" takıyordu.

Her an, bir aksilik tehlikesiyle burun burunaydılar, Madeleine, ikizlerden birinin annesinin önünde ko-

nuşmaya başlamasından korkuyordu. Fontana, dâhiyane bir buluşla, Madeleine'nin "içerisi" ile konuşması için bir telefon taktırdı. Çocukların walkmanına yerleştirilen çift ahizeli incecik bir kordon, annenin iç kulağına bağlanacak ve sadece onların duyabilecekleri bir zil sesine sahip olacaktı. Yumurcıkların anlaması için, Madeleine'nin dudaklarını oynatması yeterli olacaktı. İşin içinde böylesine büyük bir sır olmasaydı, bu, Fontana'nın piyasaya sürebileceği bir teknoloji harikası olurdu. Daha sonra, başka düzenlemeler yapmak olasıydı, örneğin, bebelerin ciğerlerini şişirmeye gerek kalmadan üçüncü bir kişiyle konuşmalarına olanak verecek bir amplifikatör takılabilirdi.

Şu piç kuruları bilgi açlığı içindeydiler: O halde, tıkabasa doyurulacaklardı! Bu kez her türlü çekinceyi bir yana bırakan doktor, makineyi sonuna kadar yükledi. En büyük kitapevlerinin salık verdiği sözlükler, ansiklopediler, didaktik kitaplar programlandı ve çocuklara yüksek dozda verilmeye başlandı. Otuz günden az bir sürede *Quid*'in, *Grand*'in, *Petit Robert*'in, *Larousse*'un, *Brockhaus*'un, *Encyclopaedia Britannica*'nın en son baskılarını "yutuverdiler". *Assimil* yöntemiyle dört dil öğrendiler –İngilizce, İspanyolca, Rusça, Almanca– zaten anneleri onları daha başından alıştırmıştı; *Kim Kimdir?* ciltlerinden tutun da Guinness Rekorlar Kitabı'na kadar! Bunun üzerine doktor, daha çok adam tutmak zorunda kaldı: Adamların işi, kütüphaneleri, yayınevlerini, kültür merkezlerini tarayıp koca ciltlerin fotokopilerini çekmek, nadir baskıları bulmaktı. İkizlerin bilgi oburluğu karşısında daha da coşan doktor, bilgi bankalarıyla pazarlık ederek başka merkezlere, başka şebekelere bağlanmanın yollarını arıyordu. Bilgisayar çoktan doyum noktasına gelmişti, değiştirilmesi gerekiyordu. Kaldı ki bir virüs her şeyi berbat edebilirdi.

Bu işe kendini kaptırmış olan Fontana, hastalarını

ihmal eder oldu. Yaptığı iş için gerekli parayı bulmak için dairesini ipotek ettirdi, dehşet içinde kalan Marthe, ortak mülklerini bu biçimde satacak olursa, işbirliğinde bulunmayacağı tehdidini savurdu.

Üne kavuşmanın hırsıyla, Fontana rahat yüzü görmez olmuştu. Dalgın, coşkulu hali yakınlarını korkutuyordu. Madeleine'e verdiği sözü unutmuş, ertesi günden itibaren diğer gebe kadınlara bakmaya, daha basite indirgediği yöntemlerini yüzlerce kadına uygulamaya başladı. Böylece, aynı zamanda dünyaya gelen akranlarının çok üstünde, seçkin bebekler yaratmış olacaktı. Fontana Bebekleri (artık onlar böyle çağrılacaklardı) kreşe değil, doğrudan üniversite'ye gideceklerdi. Üç yaşına geldiklerinde, şirketlerde sorumlu mevkilere gelecekler ve bütün Yönetim Kurulu odalarına bir iki bebek iskemlesiyle, birkaç mama önlüğü konulacaktı.

*

* *

Boyları ancak santimle ölçülen Louis ile Céline, insanlık âleminin henüz kırpıntıları oldukları sırada bile konuşuyorlardı. İki yumurtadan olma, yan yana da olsa iki plasentalı, her biri kendi keseciğinde yüz yüze dönük çift yumurta (dizigot) ikiziydiler. Erken insanlaştıkları için, organlarını diğer hormonal ceninkilere oranla daha çabuk geliştirme zorunda kalmışlardı. Anımsarsanız, henüz üç haftalık iken kendi kanlarını üretmişler, retinalarını oluşturmuşlar ve omurgalarının sinir düğümünü yapmışlardı. Müthiş erken gelişmişlerdi ve gözleri hemencecik açılmıştı. Karanlık olmasına karşın birbirlerini görmüşler ve eş düzeydeki insanlar arasında yapılageldiği gibi, yerlere eğilerek birbirlerini selamlamışlardı. Louis, kızkardeşinin karnının kendisinininki gibi bitmediğini görmüş, Céline de erkek kardeşinin ba-

cakları arasında, kendisinde olmayan bir fazlalık görmüştü. Bunun üzerinde durmamak gibi bir incelik gösterdiler. Zaten böyle ayrıntılar üzerinde durulmaz. Aneleri tarafından bilgilendirilince, kendilerini birbirlerine tanıtip adlarını söylemişler ve havadan sudan söz ettikten sonra, onları ayıran bölmeyi yıkıp aynı poşette yaşamaya karar vermişlerdi. Diğer çocukların aksine, hemen konuşur olmuşlardı. Öyle çocukça hecelemler, büyükleri hayran eden bebek dili, onların harcı değildi. Seçkin bir dille, özenli konuşmalar yapmaktaydılar. Dilbilgisi kurallarını anında öğrenmişler, özneyi, eylemi, tümleci, ettirgen ile edilgeni yutuvermişlerdi. Ara sıra terim ve deyimlerde zorluk çekmiyor değillerdi ama, ender sözcüklere özel bir eğilimleri olduğu da gerçektir.

Mutlak bir gereklilik olmadıkça, sadece aralarında konuşuyorlardı. Konuşacak konu mu yoktu? Henüz vücut bulmuşlardı ki, evrensel kültür değerlerinin sırrına ermişlerdi bile! Matematiğe gelince, hipotenüsün karesi ile bölüm çizgisi, onlar için çocuk oyuncağı gibi bir şeydi. Oluşmalarının daha üçüncü ayında, Aziz Augustin'in kim olduğunu biliyorlardı. Sadece *İtiraflar*'ın ve *Tanrı'nın Anahtarı*'nın yazarı ve Kilisenin Babası olduğunu değil aynı zamanda Paris'te bir metro istasyonu olduğunu da biliyorlardı. Kabağın, balkabağının ve asma kabağının kabakgiller familyasından olduklarını bilmekle kalmayıp, dinazorların yok oluşları konusunda evrimciler ile âfetçiler arasındaki polemikten de haberdardılar. Dahası, Mickey Mouse'un İtalyancası nedir gibi temel bir soruyu, hiç durmadan yanıtlıyorlardı.

Henüz tam oluşmadıkları halde anatomiye çoktan öğrenmişlerdi. Derilerinin tam anlamıyla oluşmamasına karşın, derm ile epiderm arasındaki farkı biliyorlardı. Görme yeteneğine kavuşmadan, göz tabakası, billur cisim, saydam tabaka ve iris hakkında bilgi sahibi olmuşlardı. Diğer ceninlerin kol ile bacaklarının oluşumu ya

da solunum sisteminin, duyum sisteminin vücut bulması gibi şeylerle oyalanmaları gibi bir durum olmamıştı. Hemen, soyutlama ve simgeleme gibi konuları ele almışlardı. Onlara sunulan dağınık bilgi yumağının içinden, esas olan ile olmayanı ayırabilmişlerdi. Görülmemiş IQ'ları, hesap yapma tenezzülünde bile bulunmuyor, en çapraşık problemleri çözmelerine sadece yardımcı oluyordu. Açığa çıkartmayacakları giz yoktu. Sürmenaj, günlük konuları idi. Uyuyacak vakitleri yoktu. Onları, daha yüksek bir görev beklemekteydi. Gün ağarırken, burjuvalar sıcak yataklarında daha uyurken, ikizler sıkı çalışıyor ve her geçen gün, diğer bebelere karşı biraz daha üstünlük sağlıyorlardı. Kardeşler arasındaki karpışmalar, kavgalar, onların arasında olmuyordu. Louis, ara sıra kız kardeşine bir çimdik atmaya ya da bir çelme takmaya kalkışsa, kardeşi onu uyarıyordu:

—Hayır Louis, karşı cinsleri birbirine düşüren aptalca çekişmelerden daha iyi işlerimiz var yapacak. Birbirimizi boşu boşuna kösteklemek yerine, gücümüzü birleştirmeliyiz. Başkaları için geçerli olan, bize uymaz.

—Haklısın Céline. Herkesin gittiği yoldan gitmeye ne denli kızdığımı bir bilsen!

Anında, eşsiz bir yazgıları olacağını anladılar. Felek diğerlerine göre delice bir avans vermişti onlara! Bu şansı yitirmemeliydiler. Henüz altı aylık oldukları halde, yüz yaşındaki bir adamın anılarına sahip değiller miydi? Kısa bir süre içinde, tüm insanlığın belleğine sahip olmayacaklar mıydı? Stereo ile işitmeye ve iki gözle görmeye başladıkları için bilgiyi sistematik biçimde araştırma yöntemi geliştirdiler. Algılamayı gıdıklayan, zekâyı kıpırdatan şeylerden hoşlanıyorlardı sadece. Müzip, şakacı, güleç ya da şamatacı değillerdi. Ne oyuncak, ne çata-pata! Sadece teoremler ve teoriler, işte o kadar!

Çalışkan, sürekli etkin bebeklerdi ve her gece, iki yılan gibi birbirlerine dolanarak yattıklarında, birbirlerine derslerini tekrar ettiriyorlardı. Bilgi aktarmasında en ufak gecikme, onları müthiş öfkeliendiriyordu ve bilgi aktarma şırıngalarının üçüncü ayda aniden tükenmesi üzerine, ses vermek zorunda kalmışlardı.

Aslında bu iki insan müsveddesi anneleriyle konuşmaktan nefret ediyordu. Geveze ve laf ebesi olduğunu sezinleyerek, onunla aptalca safsatalarda bulunmaktan korkuyorlardı. Anne ihmal ettiği için gücenip, burunlarını çeken çocuk takımından değillerdi. Aksine ondan bekledikleri, sevecen bir yansızlıktı. Hele de söyleyeceği önemli bir şey yoksa, çenesini kapamasında hayır vardı! Bildikleri bir metni, bir budala gibi yüksek sesle anırdığında, canları fena halde sıkılıyordu. Annelerine yardım eden adam hakkında şimdilik hiçbir bilgileri yoktu ve bu da pek umurlarında değildi.

Buna karşın okumayı sökmek için Madeleine'nin yardımını istediler. Tıpkı, tek bir kitap açmamış ve müthiş bir belleğe sahip köylüler gibi, kulaktan dolma bir eğitim görmüşlerdi. Doktor Fontana onlar için hem dokunsal hem görsel bir alfabe icat etti. Sonda aracılığı ile poşetlerine ışıklı harfler gönderiyordu, bu yüzer harfler, titkek iğneleri sayesinde biçimlerini, onların parmak uçlarına iletebiliyordu. Bu dokunsal harfler yirmi dört saat içinde eriyordu. İşlemi, karnının üzerine konulan bir kamera sayesinde izleyen Madeleine, çocuklara dokundukları harflerin hangi harf olduğunu söylüyordu. Ünlüleri ünsüzlerden, büyük harfleri küçüklerinden ayırabilince, okumayı bir hafta içinde söktüler. Bu kez sıra, Kiril, İbrani, Sanskrit ve Arap alfabelerini okumaya geldi.

Kısa sürede, Céline'nin Louis'nin arkadaşı ve kardeşi olmaktan çok öğretmeni ve rehberi olduğu ortaya çıktı. Céline, fen, Louis sosyal bilimlere meraklı olduk-

ları halde, kız öylesine bir süratle öğreniyordu ki, bütün dallarda üstünlük gösterdi. Jeolojiye ve nükleer kimyaya özel bir ilgi duymanın yanı sıra, edebiyata ve annelerinin her gün dinlettiği klasik müziğe de merakı vardı. Louis'ye bir solukta nöroendokrinolojinin temel bilgilerini, Ronsard'ın bir şiirini öğretebilecek ve Brahms'ın bir triosu ile Şostakoviç'in bir senfonisi arasındaki farkı daha ilk ezgilerinden itibaren ayırt edebilecek durumdaydı. Céline, gerçekten de ansiklopedik bir kafaya sahipti! Kardeşine durmadan nasıl döllandiklerini anlatıyor ve özellikle üçyüz milyon spermatozoidin bir tekisinin, zor yollardan geçerek, yumurtalığa girebilmesi için, ne denli çaba sarfettiğini açıklıyordu.

—Sevgili Louis, bu da Doğanın, iyilerden en iyisini çıkartmak için ne denli acımasız bir ayırımcılık yaptığıının kanıtı değil mi? Şunu iyi belle: biz bir kıyımdan paçamızı zor kurtardık çünkü yaşamaya lâıık olan yalnız sen ve bendik.

Kafasının iki yanında geniş bir şapkanın kenarı gibi taşan beyninin kocamanlığından ürkmemesini söylüyordu. Görünüş kaygısını varsın basit olanlar duysun! Mantık, maddeye üstün gelmeli, ona hükmetmeli, gü-rültüsüz, patırtısız gelişme buyruğunu vermeli.

—Küçük kardeşim, sudan, gazdan ve moleküllerden oluşmana hayranlık duymuyor musun? Hızlı bir kalp ritmin olmasına, senin testoteron, benim de östradiol salgılamamıza şaşmıyor musun? Ben kız, sen oğlansın. Bunu göz ardı mı edeceksin?

—Hiç de değil Céline. Bu farklılıkların bizim için önemi yok. Biz cinsiyetler arasında takım tutmayı çoktan aşttık.

Louis'den annesine ve babasına minnet beslememesini istedi Céline. Bizleri hiç düşünmeden iyi vakit geçirmeye bakan bir kadın ile bir erkeğe minnet beslesinler mi hiç? Bir baba ile bir anne sadece, ileriye atılma-

mıza destek olan birer payandadır. Céline, ikizine, düzeyinin bilincini aşlamaya baktı özellikle. Kendilerinin nasıl hiç kimseyle kıyaslanamayacağını, doğdukları gün bütün dünyayı nasıl şaşırtacaklarını anlattı. Bilgi dalında, ölümlülerin üzerine çöken aşırı uzmanlaşma ve genelleşmiş özengenlik gibi ki lânetten kurtulmuşlardı şimdiden. Her alanda parlaktılar; analitik deha ile sentetik dehayı kendilerinde birleştirmişler, ayrıntıları da, tümlüğü de özümsemişlerdi. Var oluşlarının en yüce serüveni, beyinlerini işletmek olacaktı. Şu kara kıt'ayı bir billur mücevher haline getireceklerdi. Bilinci, ruhun en derin, en kuytu köşesine kadar yayacaklardı. Kısacası karşılıklı bir toplum meydana getirmişlerdi ve her biri, diğerinin hünerine hayranlıkla bakmaktaydı. Ama Céline, bu ikilinin tartışmasız lideriydi.

Kız kardeşinin ezici üstünlüğü karşısında Louis'ye baş eğmek kalıyordu; kız kardeşinin her şeyi kolaylıkla anlaması, algılaması azıcık canını sıkıyor değildi. Bir kez doğduktan sonra, kendisini kolaylıkla geçecekti. Üstüne üstlük bir de dans ediyordu! Bunu nerede, ne zaman öğrenmişti? İşin o yanı sırdı. Ama Louis'ye bi-bap, rumba ve vals öğretmişti. Gelişmelerini frenleyen plasentadaki suya karşın, iki esnek balık gibi dönenip duruyorlardı. Yorucu çalışmalarına ara vermek için sık sık delice bir rock'ın roll tutturuyorlardı ve doğum aşamasına gelindiğinde, Louis yirmidokuz figür öğrenmiş bulunuyordu. Hatta kızları bacak arasından geçirip, omuzların üstünden aşirtma numarasına varana kadar! Ancak huyu, sürpriz partilerden çok, kurgusal düşünceye yatkındı. Büyük düşünce sistemlerinin doğuşu ve gelişimine bayılıyordu. Daha şimdiden Alman filozofu G.W.F. Hegel'e müthiş sempati duyuyordu. Hegel onun için, kendisinden önce doğmuş manevi bir ağabey gibiydi ve sanki kendisini, yüzyılların ötesinden, bir kollok-yuma çağırırmaktaydı! Büyük kitaplara doğrudan kendi-

sinin ulaşamamasına hayıflanıyordu. *Ruhun Fenomenolojisi*'ni, elinde kalem, aslından ve çevirisinden okumak için neler vermezdi!

Sonunda, ikizlerin eğitimlerini kendilerinin ele almasını kararlaştırdılar. Pek çok yanlış, geri kalmalarına yol açmıştı. Dalgın bir sekreter, diskete 1987 yılına ait Brötanya Anjou arası tren tarifesini geçirmişti. Bir başkasının dalgınlığı yüzünden de işe yaramaz nice broşürü ezberlemek zorunda kalmışlardı. Bunlar arasında: *Çekingenliği nasıl yenmeli? Şişmanlamadan iş yemeklerine nasıl katılmalı? Ev işinden sonra elleri nasıl yumuşak tutmalı?* gibileri vardı. Böylesi saçmalıkların tekrarını önlemek için, artık istedikleri yapıtları telefonla sipariş ediyorlardı. Annelerine müthiş bir kaynakça göndermişler ve hemen, istedikleri kitapların sağlanmasını söylemişlerdi. Anneleri onları tatmin etmede yavaş davranıyordu. Bilgisayarın hafızasına kayıt süresi giderek uzuyor ve bulundukları yerin darlığı, yemek borusu ya da başka yoldan, minyatürleştirilmiş de olsalar, cilt cilt kitap gönderilmesini önlüyordu.

Kaldı ki, oyuncak bebekler gibi bu poşetin içinde bulunmaktan da, onları birtakım aletler ile mıncıklayıp duran doktor Fontana'dan da bıkmışlardı! Yeterince fotoğraf, ultrason, kamera, optik lifler vardı. Özel hayata biraz da saygı gösterilmeliydi yani! Ana karnı bir cam ev değil. Ne yani? Herhangi bir vatandaş gibi, özel yaşamlarına saygı gösterilmesini isteme hakkına sahiptirler! Artık kurtulmanın zamanıydı! Bu gebelik sıkıntısından kurtulmak için, varsın normalden hafif doğsunlardı! Madeleine yolu açacak mıydı yoksa kendi yollarını kendileri mi bulacaktı? Dünyaya hemen gelmek ve şayet öyle söylenebilirse kolları hemen sıvayıp işe koyulmak istiyorlardı.

Doğmak Ya Da Doğmamak

Louis ile Céline, sekizinci aylarına girerken, sırf “merak dürtüsü” ile basını duymak istediler. Dünyanın belli başlı gazetelerinden yüksek sesle alıntılar okunmaya başlandı. Matrak geçiliyor sanarak, gerçek gazeteleri istediler, Madeleine ve Fontana başka başlıklar okudular. İkizler daha da afalladılar. O güne kadar dünya hakkında kitaplardan bilgi edinmişlerdi. Her şey kendilerine ana karnından süzülerek geliyor, konular göbek deliğinde yumuşayıp sulanmış oluyordu. Tarih dersinde, savaşları ve yıkımları öğrenmişlerdi ama bulundukları yerde, en korkunç felaketler, en uzak galaksiler kadar olanaksızdı.

Birden her şeyi anladılar. Birinci sayfadan sonuncusuna kadar cinayetlerden, saldırılardan, savaş ve sefaletten söz ediliyordu. Yoksa o gün okunan gazete, çok olağanüstü bir günün gazetesi miydi? Yoo, ertesi günü, daha ertesi günü de aynı şeydi. Okur her sabah, günlük felaket tayını alıyordu. Demek çıkacakları dünya buydu? Terör ve kaos! Nükleer ve bakteriyolojik tehdit, doğanın kirlenmesi, yeryüzünün hızla çölleşmesi de işin cabası!

Endişeli ve şaşkın, haber almayı durdurdular. Kulaklarını söktüler, adresinde bulunmayan aboneler arasına katılarak hiçbir biçimde rahatsız edilmemek istediler. Başlangıçta, Fontana ve Madeleine kaygılanmadı-

lar. İkizlerin bu gibi kaprislerine alıştılar. Küçük dâhiler kişilik sahibi idiler! Ancak Louis ile Céline şoktan çıkamadılar. Yeryüzüne çıkmaya hazırlanmışken aniden korkunç gerçeğe karşı karşıya kalmışlardı. Yaşam bir zafer geçidi değil, sadece bir başarısızlık ve üzüntü yürüyüşü olacaktı. Kendilerini bekleyen tehlikelerin düşüncesi bile korkmaları için yeterliydi.

Konuyu ortaya ilk atan Louis oldu. Çıkmayı red et-selerdi?

—Annemizde kalırız. Boş yere tehlikeye girmeyiz. Burada güvenlikteyiz.

—Ama Louis, dokuz aydan sonra rahimde ikamet etmek olanaksız!

—Bir çaresini buluruz!

Céline, karşılaşacakları zorlukları anlattı ona: boğulurlardı, oksijensiz kalırlardı, açlık çekerlerdi. O kadar büyürlerdi ki, annelerini çatlatırlardı. Louis vazgeçmedi. Kız kardeşi ısrar ettikçe daha çok inat etti. Bu gözyaşından başka bir şey olmayan âleme, parmağının ucunu bile çıkartmayacaktı.

—Bana önerilen hayatı istemiyorum. Gerçekten de hevesim kaçtı. Hiç kuşkun olmasın! Ne yani? Bizden önce seksen milyar insan doğdu! Ne adilik! Her şey olmuş bile... yeniden başlamanın ne gereği var? Geleceğimiz, yinelenen bir geçmiş olacak, harcanmış, eskitilmiş bir zaman! Başımıza gelecek her şeyin üstünde geçmişin izi ve mührü olacak! Hayır, taşınma gününü ertelemeliyiz. Belki gelecek yıla, durum düzelirse! Tek bir hayatımız var, öyle değil mi? Öyleyse onu kendime saklıyorum.

Céline böyle düşünmüyordu. Basında okuduklarından dehşete düştüğü halde, doğmaya karar vermişti. Rahim hapishanesinde kalmayacak kadar tutkuluydu. Çözülecek, aydınlığa kavuşturulacak onca şey vardı: Örneğin evrenin sıfır anından önce ne olduğunu bul-

mak ya da izafiyet teorisini nicemsel mekanikle bağdaştırmak gibi. Bu, ekip, araç-gereç, para, labarotuvlar ve personel isteyen işti. Eğer başarıya ulaşmak, ün kazanmak istiyorsa, gitmeliydi.

—Kaldı ki, dedi Louis'ye, burası da fazla sıcak olmaya başladı. Her zaman rutubetli. Sürekli muson ikliminde yaşıyoruz burada. Düşünmek için soğuğa gereksinimim var. Böyle yalancı, üstün korumalı, bağımlı bir yaşamdan bıktım.

Bu yüce isteği adına büyük bir sıçrayışta bulunmaya karar verdi Céline. Yalnız kalacağı korkusuyla Louis, dışarı çıkmaması için yalvardı Céline'ne! Ama boşuna!

* *

Büyük gün yakındı. Madeleine, Doktor Fontana ve yardımcıları, rahim halkını tedirgin ettiklerinden kuşku duymuyorlardı hiç! Doktor, doğuma birkaç ünlü isim çağırmıştı. Artık saklanma zamanı değildi, konu açıklanabilirdi, semeresi alınabilirdi. Bu bir olaydı, insanoğlunun Ay'a ayak basışı gibi bir şey! Madeleine kocasına ve ailesine, konuyu açmakta acele ediyor, hava basmak istiyordu. Sonuçları görünce onu affedeceklerdi hiç kuşkusuz! Hele de Oswald, zihinsel hesaplarda, bebeleri ile yarışabilecekti.

Sevinci, Louis'den gelen telefonla sönüverdi.

—Günaydın yavrum, nasılsın?

—İyiyim, teşekkürler. Sana diyeceklerim var.

—Ne diyeceksin miniğim?

—Bir kere bana miniğim deyip durma. Şu çaçaron kadın konuşmasını bir yana bırak. Sana üzüleceğin bir haber vereceğim.

—Neler oluyor küçük Louis? Kız kardeşinle kavga mı ettin?

—Anne, Céline ile ben asla kavga etmeyiz. İlke olarak etmeyiz. Bunu bilmen gerekirdi. Sana sadece bir haber verecektim. Ben doğmayacağım.

Madeleine usulca güldü.

—Saçmalıyorsun. Ne geveleyip duruyorsun?

—Gerçeği, anne... Dünya çok kötü, yaşam berbat olacağı için doğmayı reddediyorum. Üzgünüm ama işte, böyle.

—Abartıyorsun. Hayat o kadar kötü değil. Güzel anları da var.

—Böylesi iyimser olmak için kör olmak gerekir.

—Hayır, emin ol!

—Doğmam için gerekçe göster.

Kurallar ve alışkanlıklar içinde yaşamış olan Madeleine ne diyeceğini bilemedi.

—Bilmem ki... örneğin günde üç kez yemek yemek, duş yapmak, uyumak...

—Zayıf propaganda! Yaşamaktan korkana uykuyu övmek!

—Başka zevkler de var, çok başka zevkler kuzucuğum...

—Anne! Son kez söylüyorum, bana kuzucuğum de-yip durma! Benim adım Louis, canına yandığımın! Senin ne kuzun, ne kedin, ne pilicin, ne de civcivinim!

—Pekâlâ Louis. Özür dilerim. Bugün çok sinirlisin.

—Sinirli değilim... şu sözünü ettiğin zevkleri kabul etsem bile, kim bilir neye mal olmuşlardır!

—Henüz doğmadığın halde bir ihtiyar gibi konuşuyorsun. Hiçbir şey bilmiyorsun. Önce hayatı tanı, sonra karar ver.

—Anne, sen bana hayatı çok erken öğretmek istedin, şimdi bu kadar uyanık oluşuma şaşma. Evrensel kargaşaya karşı bildiğim tek bir ilaç var: Çekimserlik!

—Oğlum, çocukluk etme. Olmaz mı?

—İyi doğrusu! Bir ceninden çocukluk etmemesini istemek!

—Sen artık çocuk değilsin!

—Henüz değilim demek istedin herhalde.

Madeleine sinirleniyordu.

—Kes artık! Şunu bil ki başka seçeneğin yok. Çık-maya hazır ol ve talimatımı bekle.

—Seçeneğim yok da ne demek? Anne! İnsanı hay-vandan ayıran tek şey bir seçim yapabilmesi ve özgür olmasıdır. Bütün büyük yazarlar, Rousseau, Kant, He-gel bunu doğruluyor. Kişinin en büyük özgürlüğü, “ha-yır” diyebilmesidir.

—Yetti artık büyük yazarlar! Kız kardeşin bu şıma-rıklığına ne diyor?

—Merak etme! O doğmayı kabullendi. Ne yaptığı-nın farkında değil.

Konuşma üçlü devam etti.

—Céline, lütfen kardeşine çıkmasını söyle. Bu kadar masrafı, onun bir inadı yüzünden boşa çıkartacak de-ğil.

—Biliyorum anne ama Louis diretiyor.

—Sürükle onu.

—Denedim, hiç yararı yok.

—Zorla onu, otoriteni kullan.

—Anne! İkna etmenin dışında otorite tanımıyorum ben! Kardeşimi isteğinin dışında bir şey yapmaya zorla-yamam.

—Kararımdan vazgeçmem, diye araya girdi Louis. Yaşamak, daha ilk soluktan itibaren yaşama göğüs ger-mektir. Her saniye, biraz daha ölmektir. Böyle bir geri-ye saymacılıkta yokum ben!

—Yeniden başlama, diye payladı Madeleine. Ben doğdum ve ölmedim. Baban da öyle!

—Beklemekle kaybedecek bir şeyimiz yok. Hayır, i-yice düşündüm, vazgeçiyorum. Kaldı ki, yokluğumu kim fark edecek? İstatistiklere göre, her yarım saniyede bir bebek doğuyor. Bir eksik, bir fazla; ne olmuş yani?

—Sorun bu değil, diye kızdı Madeleine. Doğasın diye var edildin ve istesen de istemesen de doğacaksın! Kendin doğmazsan, seni kışından tutup çıkartırız.

—Anne, bu konuşma çığrından çıkıyor ve ayıplıyorum. Artık mantığınla hareket etmiyorsun, sinirlerine yenilmiş durumdasın. Bu koşullarda bu konuşmayı sürdürmem olanaksız.

Louis, sertçe kapattı telefonu. Yukarıda, Madeleine, Doktor Fontana'nın kollarında ağlıyordu. Louis'nin söylediklerini aktarıyor ve küçüğün davranışına kızıyordu. Çocukta, kendisini küçüklüğünden beri hareket-siz kılan korkuyu sezinlemişti. Canı sıkılan Doktor, Madeleine'ni teselliye çalıştı, veletlerin isyanı ile işin durmayacağını söyledi.

—Madeleine, biliyorsunuz ki Louis, fizyolojik olarak bir şey yapamaz! Dört bir yanından tutunsa bile, kesenin patlamasıyla çıkacak su, onu bize yollayacaktır. Daha olmazsa, sezeryan için onu uyuturuz. İçeride kalacak olursa, gelişmesi için beyninin uyarıcıya en çok gereksinim duyduğu bir dönemde duyumlarından yoksun kalacaktır. İnanın bana, ana karnında vaktinden çok kalan bir çocuk bugüne kadar görülmedi. Böyle bir şey olmayacak. Onu kızdıracak ya da kuşkulandıracak bir şey yapmayın. Varsın öfkesiyle baş başa kalsın!

Madeleine ile yaptığı konuşmaya içerlemiş olan Louis, isyankârlığını sürdürdü. Yaşamdan ne kadar nefret ediyordu şimdi! En başarılı işlerde, bir leş kargalığı, bir irin kokusu alıyordu. Ah! Şu bedenimizdeki sızıntılar yapan ve iz bırakan iğrenç delikler! İnsanların her bir yanından birşeyler akıyor. İstedikleri kadar temiz olsunlar, temizledikleri uzuvlarının üzerinde yine de yaptıkları şeyin kokusu kalıyor! Yaş ilerledikçe organizma ihanet ediyor, irade dışı engeller artıyor. Karın ağrısı tuttuğunda, pislik var gücüyle işkembeye dolduğunda, çirkef ruhu sarar! Bütün deliklerimiz akıyor; burnumuz

ağlıyor, ağzımız sulanıyor, gözlerimiz yaşıyor, kulaklarımız akıyor, sfinkter çözülme halinde! Céline'e, Aziz Augustin'in "*Inter urinam et faeces nascimur*" sözlerini tekrarladıktan sonra şunları söyledi Louis;

—Teni sadece ruh güzelleştirir. Gerisi az çok bozulmuş tendir. Bu dünya, iyi olan dünya değil, Tanrı'nın hatası olan dünya! Gerçek yaşam, önceki dünyada...

Kız kardeşine, yeryüzündeki yazgılarını bir düşünmelerini söyledi Louis. Bebek bağımlılığından ihtiyarlık aczine kadar ki süreçte, yetiştirme çağındaki bönlükten, erişkinlikteki küstahlıktan nasibini almak! Al birini vur ötekine bu yaşların her birini! Canlının gelişimi, baş ağağı gitmekten ibaret.

Louis asıl, belki de onlardan biri olduğu için, bebeklere öfkeleniyordu. Kundaklar ve mama önlükleri içinde bitmeyen öyküleri, bununla mı övüneceklerdi?

En berbat serüvenlerden geçen yumurcak takımı! Süt bol olmadığı için, yapay beslenme, kabız olduğu için kırçına sokulacak derece, konuşmadığı için aptalca ağlamalar. Parmak da dahil olmak üzere, kalem de dahil olmak üzere, eline geçeni emmeler, bol miktarda saçılan tükürükler, anayı babayı, dadıyı, komşuyu çığlıklarıyla deliye döndürüşler, doğuşta sapsarı ya da kıpkırmızı bir renge bürünmeler, rahim sıcakından dondurucu soğuğa geçişler, sürekli uyumalar, kusmuğu, kakası içinde yüz-meler ve üstüne üstlük su çiçeği, tenya, boğmaca, düz tabanlık gibi sıkıntılar ve de en kötüsü bir teyzenin ya da haminnennin pıspışları! Bütün bunlar niye? Fareler yesin, bekçi köpeği ısırsın, sabrı tükenen anne tokatlasın diye! Yo hayır! Yaşam dediğin baş belasına bak! Nasıl oluyor da binlerce insan bu kapana yakalanıyor ve yakalanacak? İnsanların, durumlarının fecâati karşısında topluca intihar etmeleri gerek! Kendisini nelerin beklediğini bilseydi, tek bir bebek doğmayr kabul eder miydi? Böylesi bir bedel ödemektense, her şeyden vazgeçmeye hazırdı Louis!

Belirttiğimiz gibi, Céline, bu işe ılımlı bakıyordu. Şimdiden kendini bir büroda oturmuş, meslek dergilerini karıştırırken, bir iridyum parçacığı incelerken, çağının en büyük bilim adamlarını hayretler içinde bırakırken görüyor ve erkek kardeşinin ayrıntılar üzerinde durmasını, ufak tefek sıkıntıları dert edinmesini anlamıyordu. Sıkı durmak gerek, diyordu kardeşine, çelik gibi sert olmak, bir kaya parçası gibi katı olmak, yaşamı çalı parçasını bükerek bükmek gerek diyordu. Engeller özgürlüğümüzü sınırlamaz, koşullandırır. Ünlü bir filozofun söylediklerini kelimesi kelimesine tekrarlıyordu: İnsan kendi kurduğu dünyaya aittir, başkalarının kurduğuna değil!

Louis, kız kardeşinin cesaretine ve tekrarladığı atasözlerine hayrandı. Yine de içinde bir ses, onu dinlememesini söylüyordu. Korkak ve yılgın olmayı umursadığı yoktu. Hiçbir irade olayların akışını değiştiremezdi: Doğum, ölümün ilk zaferidir.

*
* *

Sonunda, ayrılış saati geldi. Küçük kızı ne yalvarış, ne yakarış vazgeçirmişti. Birkaç günden beri, ikizlerin “ikametgâhında” şiddetli sarsıntılar oluyordu. Her yönden sallanıyor, kafalarını toparlayamıyorlardı. Vaktin geldiğini anlamışlardı. Louis ile Céline’nin vedalaşmaları dokunaklı oldu. Dokuz ay, gece gündüz sarmaş dolaş yaşayarak kültür dünyasını keşfetmek, güçlü bağlar oluşturur elbet! Temas halinde kalmayı kararlaştırmışlardı. Céline çıkar çıkmaz, bir telsiz telefon ya da kısa dalgalı bir radyo satın alacak ve Louis ile haberleşecekti. Kaldı ki, kardeşini günün birinde dışarı çıkaracağından emindi; ona ilk adımlarında yardımcı olacak, belli başlı tuzaklardan uzak tutacaktı.

—Elveda Louis; yaşama tehlikesini göze alıyorum.

—Güle güle küçük kardeşim, kendine iyi bak. Yazgın kötüyse geri gel. Asla şunu unutma: Biz iki harika çocuğuz.

İşte bu sırada korkunç bir fırtına patlak verdi ve rahim ağzı, geçmeleri için açıldı. Yerlerinden kopartılıp, dar bir tünele girdiler. Bu karışıklık içinde sürüklenirken, Céline aniden utanıverdi: “Böyle çıplak çıkamam ya, örtünmem gerek”, dedi. Bağırdı ama çığlıkları, suyun çıkarttığı seste kayboldu. Bir saniye için, Louis onu izleyecek oldu, sonra kendini tuttu. Böyle bir felakete uğramamak için önceden her şeyi düşünmüştü. Plasentasını paraşüt gibi sürükleyerek, ana rahminin cidarına tutunacak, boşlukta sallanarak fırtınanın geçmesini bekleyecekti. Kurtulma çabası içindeki Madeleine, bu tutuşunu hissetmedi bile... Céline yavaş yavaş ana bacasında ilerliyordu. Kafası bu dar geçitte ufalmıştı, midesi bulanıyordu. Çevresinde bir sürü kaygan şey vardı.

İşler iyi başlıyordu. Doğum travması denilen şey bu olmalı diye düşündü Céline. Tanrım! Ortalığa ne halde çıkacaktı? Kimse onu ciddiye almayacaktı. ABD’de çalışmak için, yeşil kart istemeliydi, daha rahmin içindeyken yardımcılarını seçmeliydi. Tüm havayollarından, geçerli bir paso istemeliydi. Bunları unutmamak için, göbek bağına bir düğüm attı. Çağdaşlarını ‘şaşırtmayı aklına koyduğundan, dışarı çıkar çıkmaz, avazı çıktığı kadar şu formülü haykıracaktı:

$$-(a + b)^2 = a^2 + b^2 + 2ab!$$

Sonra da devam edecekti:

$$-1 - \cosinus x = \frac{x^2}{2} \text{ yaklaşık sıfır.}$$

Hemşire Céline’ni ılık suda yıkarken doktorlarla, logaritma işlevi ile üstel işlev konularını tartışacaktı. Orada bulunanlarla, doğuşunu şampanya ile kutlayacak, ertesi günden itibaren çalışmaya başlayacaktı. Yeter ki boyuna göre telefonları hazır etmiş olsunlar!

Birden, bir ışık hüzmesi girdiği anda, belleğinde bir boşluk oldu. Gödel teoremini anımsayamıyordu. Bu kadar çabuk unutamazdı, sahneye çıkışını berbat edemedi! Dur bakalım, kafasını bir toparlayabilsin... şeyin birinci teorisi kimindi yahu? Neyin birincisi?

Öte yandan, doğum odasında kalabalık bir izleyici kitlesi bekliyordu. Yarı ciddi, yarı matrak... Yanında yardımcıları ile Fontana, bu büyük olay için hastanenin tüm kodamanlarını davet etmişti. Neonatalojinin kaymak tabakası ile, tıp basınının ileri gelenlerini ve de bir video ekibini çağırmişti. Bütün bu kalburüstü insanlara yeni bir Aristo ile yeni bir Einstein'ın doğacağı müjdesini vermişti. Bay ve Bayan Barthelemy ve damatları Oswald da çağrılıydılar. Birinciler son derece kınayıcı, ikincisi hafifçe kızgın ama sayı tutkunluğunu miniklerle paylaşmaktan memnun!

Yirmi kilo almış analarının ağırlığından hareketle, Louis ile Céline'nin tam ağırlıklarını hesaplayabilmişti Oswald! Smokinini giymiş, sinekkaydı tıraşını olmuş, başparmağı ile işaretparmağı arasında tuttuğu ince gözlüklerini sallamakta olan Doktor Fontana, yaşlı gözleri ve bayramlık kılığı ile kız kardeşi Marthe yanında olduğu halde, bastıramadığı heyecanını içinde tutma çabasıındaydı. Kazanacağı ünü düşünmeye bile cesareti yoktu, herkese gülücükler dağıtmaktaydı. Dokuz ay önce kendisiyle alay etmiş olan bütün meslektaşları oradaydı. Kendisini ciddiye almadıkları için; kafalarını duvara vuracaklardı. Canlarının sıkılacağını düşünmek bile Fontana'ya keyif veriyordu. Elinde mikrofonu, sessiz olunmasını istedi ve açıklayıcı kısa bir konuşmadan sonra, doğumun evrelerini anlattı:

—İşte bayanlar, baylar! Çocuğun başı göründü. Saçlarını fark ettiniz mi? Cesaret Madeleine! Haydi ıkının. Önce kim gelecek? Oğlan mı, kız mı? Bayanlar, baylar!

Bahis tutuşabilirsiniz. Yanıtı isabet ettirenin bir soru sorma hakkı olacak. Gönüllü yok mu? Yazık! Ben olsam, kız geliyor derdim, çünkü bilindiği gibi küçük kızlar meraklı olur. Tamam. Kafa geçti. Şu kocaman ve yumuşak küreye bir bakın, olağandan üç misli büyüklükte! Büyük bir entellektüelliğin canlı kanıtı! İşte, bu da yüzü, Gövdesi, karnı, bacakları ve... tamam! Kazandım! Yüzünü gösterme şerefini bizlere bahşeden, Céline imiş. Ah, sevimli kız! Şimdi nefesinizi tutun bayanlar, baylar ve sevgili meslektaşlarım! Çünkü beklenen an geldi. İşte mucize bebek! Lütfen susunuz. Entellektüel düzeyi bir üniversite mezunununkine eş olan şu çocuğu dinleyin. İyi dinleyin.

Herkesin beklediği harika peri kızı yerine, selam verip “İnsan genleri ile ilgili araştırma programı ne alemde?”, diye soracak sihirli varlık yerine, salyalı, sümüklü, her yanı buruşuk, ışık ve gürültüden ürkmüş, “İnga, inga”, diye bağırان biri çıkageldi.

—İnga, inga...

Yeni doğan biri için normaldi de, üniversite düzeyinde sözcükler değildi pek bunlar! Fontana şaşkıındı, öksürdü, tıksırdı ve söylevine başladı:

—Günaydın Céline. Ben doktor Fontana. Annenle anlaşp, eğitim görmene yardımcı olan benim. Beni hiç görmedin ama sık sık birlikte gevezelik ettik. Aramıza hoş geldin. Okuma yazma bildiğine göre, sana sön derece kolay bir soru soracağım. Sırf seni görmek için gelmiş olan dostlarımızın huzurunda. Céline, ebe seni yirkarken, bizlere Arşimed Yasası’nı anlatabilir misin?

Hava ile temas etmiş olan ve cildi yeşilimsi pullarla dolu olan, buruşuk, kırmızı kulaklarının içine kadar tüylü Céline, yüzünü buruşturarak “İnga, inga”, demekle yetindi.

—Céline, sorumu tekrar ediyorum. Lütfen bir dakika için dikkatini bize ver. Arşimed Yasası’nı anlatır mısın? Dikkatini topla...

—İnga, inga...

—Bayanlar, baylar. Céline çekingendir. Anlayış gösterin. Çevresinde hiç bu kadar kalabalık birikmedi. Daha otuz dakika önce anasının karnında yüzüyordu. Onun yerinde kim olsa korkar. Céline, bana bak. Sana daha basit bir soru soracağım: Bir üçgenin açılarının toplamı kaçtır?

—İnga, ingaa...

—Hayır, üçgenin açılarının toplamı dedim. Lütfen fısıldamayınız.

—İnga, ingaaa...

—Céline, yeterince çaba harcamıyorsun. Beş kere sekiz kaç eder?

—İnga, ingaa...

—Céline, yeter artık! Başından başlıyalım; iki iki daha kaç eder?

—İnga, ingaaa...

—Céline, hiç de komik değil. Tekrar ediyorum. İki iki daha kaç eder?

Megafonlarla daha da yükseltilmiş olan bu davudi sestten ürken Céline, yaygarayı basa dursun, koca beyni de izleyicilerin gözleri önünde bir balon gibi sönüp ufalıverdi. Bu ufalıştta, doktor Fontana bütün umutlarının uçup gittiğini gördü. Küçük kız bağıırıp çağırmaya devam edince, bir hemşire onu alıp dışarı çıkardı.

Toplulukta, doktorlar boş yere çağrıldıklarını söylüyor ve bu maskaralığı yeriyorlardı. Bazıları ayağa kalktı.

—Sakin olun beyler, sakın olun, dedi Doktor Fontana. Herhalde doğum şoku küçük kızı bu hale soktu. Başka bir nedeni olamaz. O kadar iyi telaffuz edilen şu “inga, inga”larda, belirli bir söylem isteği, bir sohbet arzusu sezinlemiyor musunuz?

Madeleine’ne bir bakış attı Doktor Fontana. Bacakları havda bekleyen Madeleine, usul usul ağlıyordu. Zavallı Madeleine! Bu halde yabancıların karşısına çıkmayı kabul

etmişti. Oysa şimdi, en çok bel bağladığı umut yok olmuştu. Kızının, çıktığı gibi Gauss eğrisini yada Kondratieff devirlerini anlatacağını sanmıştı. Oysa ağlayıp duran bir alık doğurmuştu sadece! Babası, yanına gelip söylendi:

—Sen bittin, şimdi de bedelini ödüyorsun. Bizi rezil ettin. Anneni ne hale soktuğuna bir bak! Bunun hesabını daha sonra görürüz.

Madeleine daha çok ağlamaya ve başını bir sağa, bir sola sallamaya başladı. Kendinden emin olmayan bir sesle yeniden konuştu Doktor Fontana:

—Bayanlar, baylar ve sevgili meslektaşlarım. Şu küçük olayı unutalım isterseniz ve şimdi diğer çocuğa dönelim. Şu küçük afacan nerelerde bakalım? Louis, burunun ucunu göster de sana soru soralım. Siz de ıkının Madeleine, gevşemeyin. Şu ufaklığın çıkmasına yardım edin. Ailemin onurunu o kurtaracak. Lou-is, Lou-iis, çabuk gel, bekliyoruz.

Ama anasının göbeğinden, hamamdan gelir gibi bir ses geldi:

—DEFOLUN! BASIP GİDİN!

Dokuz aylık bir ceninin, henüz hayata atılmadan, böylesine çığ sözler söylemesine şaşılıp kalındı. Bu adi sözleri Louis ezbere biliyor ve kullanmaktan çekinmiyordu. Orada bulunanlar afalladı, birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. Yanlış duyduklarını sandılar. Sararan Fontana, geveleyip duruyordu:

—Louis, çık oradan, yitirecek zamanımız yok.

Aynı tiz ses yanıt verdi.

—Defolun dedim size! ÇIK-MI-YORUM.

Bu kez panikledi Fontana. Piç kurusunun tehdidi boş değilmiş! Nasıl becermişti? Bilimsel olarak olanaksızdı. Embriyoloji üstadlarından biri üst perdeden söylenmeye başlamıştı bile:

—Bu nasıl bir oyun Doktor? Bizimle alay mı ediyorsunuz?

—Siz bir şarlatansınız, diye bağırdı bir başkası.

—Pişman olacaksınız!, dedi üçüncüsü.

İzleyiciler kızgındı, protesto ediyorlardı. Sandalyeleri ile gürültü yaparak:

—Bizleri basit bir doğum için rahatsız etmek!, diye söylendiler.

Usulca karşı koydu Fontana:

—Hiç olmazsa konuşuyor.

—Konuşan kim?

—Louis, diğer kardeş.

—Saçmalamayayı sürdürüyorsunuz, diye azarladı, ciddi görünümlü papyon kravatlı biri.

—Ya sizce kim konuştu?

—Bir kaset. Yapay bir ses.

—Hiç de değil. Hiçbir aldatmaca yok. Bayan Kremer'in erkek bebeği konuştu. Bu bile, tek başına bir mucize.

—Yani, diye araya girdi bir gazeteci, bu kadının karnında, doğum aşamasına gelmiş ve sizin, benim gibi konuşan biri var demek mi istiyorsunuz?

—Evet hanımefendi. Yalnız güzel dilimizi değil, İngilizce, Almanca, İtalyanca ve Rusça konuşan bir bebek. Doktora yapmış biri kadar uzman bir bebek. Kanıt ister misiniz?

Fontana Madeleine'nin karnına yaklaştı ve sesimi yumuşatarak sordu:

—Louis, çocuğum. Demin söylediklerini başka dillerde de tekrar eder misin?

Yalnız yüksek bir kültüre sahip olan biri değil, aynı zamanda müthiş bir numaracı olan Louis ikinci kez tekrar ettirmedi:

—Memnuniyetle doktor. *Fuck you, va far' enculo, vai tomar no cu, va a tomar por culo, lech mir am arsch, ái gamissou...*

—Bu kabalıkları dinlememiz şart mıydı?, diye sordu

bir psikolog. Kimse enayi değil. Biyolojik olarak bu mümkün değil. Dil öğrenimi çocuklarda onsekiz aylıktan başlar.

—Ben bu yasayı altüst ettim beyler. Bunu da yardımcılarımla ve Bayan Kremer sayesinde gerçekleştirdim.

İstemedim, çünkü bunu son sahneye saklıyordu, bu olağanüstü sürvenin bütün aşamalarını anlattı Fontana, pek de ayrıntıya girmeden! Anlattıkça, yüzlerdeki şaşkınlık, imrenme, kıskançlık arttı. Çünkü cerrahlığın bu yüksek rütbelileri, pediatrinin bu patrikleri, üretim yasalarını, genlerin ve kromozomların yönlendirilişini altüst etmeyi düşlemekteydi.

—Öyleyse neden oğlan doğmuyor?, diye sordu bir nörobiyolog.

—Bütün sorun burada. Bir ay önce, Louis ilk kez gazeteleri okudu. Annesine ve bana, yeryüzüne gelmeyi reddettiğini söyledi. İnsanların kötülükleri ve sanırım yaşamın kısırlığı yüzünden! O sırada, itiraf edeyim ki, onu ciddiye almamıştık.

—Hızır velet!, diye söylendi bir pediatrici. Bir bebeğin doğup doğmamaya karar verdiği nerede görülmüş?

—Ya onun Eudipus kompleksi ne olacak?, diye haykırdı bir psikanalist. Anasının içinde kalırsa, Eudipus nirengisini nasıl kuracak?

*

* *

Aniden, bütün öfke ve küskünlük bebeğe yöneldi. Şu et parçasını yola getirecekler, yuvasından çıkartacaklardı! Diğer doktorlar, kelifelli profesörler, aniden birer avcı, birer derebeyi kesildiler. Utançtan yerin dibine geçmiş olan Marthe, kardeşini kolundan çekiyor, kaçmalarını öneriyordu. Fontana onu sertçe itti. Louis,

bu kitle hareketi karşısında daha fazla dayanamadı. Madeleine ise, içini çekerek yakardı:

—Gitsin, yok olsun, daha fazla dayanamayacağım.

Bu kollektif öfkeden güç alan Fontana, eline bir megafon geçirerek lohusanın deliklerinden içeriye seslendi:

—Teslim ol Louis! Çevrilisin! Başka şansın yok.

Gürültü son aşamasındaydı. Ne kadar doktor taslağı, pusuya yatmış delik gözetleyicisi varsa bir araya gelmiş haykırıyordu:

—Dışarıya, aşağılık! Erkeksen çık!

Değerli tıp âlimleri, kızılderililerin ateş çevresinde dönmeleri gibi, Madeleine'nin çevresinde bağırıyorlardı. Çabuk, zincirleri, forsepsleri getirin! Haydi, hop, hop, acıma yok! Kelepçeleysin onu! Çabuk, bir gaz tüpü getirin, boğalım onu!

Bu ustalar şimdiden maskelerini, beyaz gömleklerini getirmişler, lastik eldivenlerini takmışlar, bistorilerini almışlar, ellerinde testere, rende, pense, makas, kamçı, sırınga, beklemekteydiler.

—Susun!, diye bağırda Louis derinden gelen bir sesle. Susun!

İç pek rahat değildi ama yine de işi sonuna kadar götürmeye kararlıydı.

—Bir şey yapmaya kalkışırsanız, önüme geleni yırtarım. Anladınız mı? Telefon santralinden telleri kopartır gibi. Uzuvarı birbirine sokar, damarları keser, bağıracağı deler, ciğeri sökerim.

Mesaneyi, ince bağırsağı, böbreğin birini yakalamış sıkıyordu. Madeleine, bir fare içini kemiriyormuş gibi, acıdan haykırıyordu.

—Hiçbir şey yapmayın, diye geveledi Madeleine. Beni öldürecek bunu hissediyorum. Her şeyi yapmaya hazır. Ah Louis, haydi git, beni bırak, lütfen oraya boşalt artık.

—Katil! diye haykırdı doktorlar.

O, koca karını deşmenin sabırsızlığı ile tıslıyordu. Gürültü sağır ediciydi. Dışarıda bulunanlar ayaklanma oluyor sandılar.

Gerçeği görmek gerekiyordu. Annenin hayatını tehlikeye sokmadan çocuk doğmaya zorlanamazdı. Doktorlar silahları bıraktılar ve tartışmaya başladılar. Amaç, vakit kazanmaktı, çocuğu aniden yakalayıp dışarı çıkartmaktı. Meslektaşlarıyla yaptığı konsültasyondan sonra Fontana megafonu aldı:

—Louis, sana bir uzlaşma öneriyoruz. Sen dışarı çık, biz de seni, içerdeki konforu ve sıcaklığı bulacağın bir kuvöze koyalım.

—Böylesi vaadlere karnım tok benim. Amerikalıların dediği gibi *bullshit**. Beni kandırmaya kalkışmayın, sakın. En hafif bir uyuşturma girişimi hissedersem, önüme geleni yırtarım.

Hakaret, yapılane acıdır. Ama bir klinik şefi ya da patronu iken, bir piç kurusu tarafından hekim bozuntusu diye nitelendirilmek! Genel öfkeye Fontana tercüman oldu megafonu ile haykırdı:

—Seni yakalayacağız küçük avanak. İnan bana, seni ele geçireceğiz. Benim için bu, namus işi oldu.

—Soğukkanlılığınızı yitiriyorsunuz Doktor Fontana, vaktinizi de! Bir bebekle böyle konuşmaya utanmıyor musunuz? Ayıp! Arkadaşlarınız gitmelerini söyleyin. Konu kapanmıştır.

—Ama Louis, diye bağırdı megafonu ele geçiren psikanalist. Neden doğmak istemiyorsun? Senden öncekiler kabul ettiler. Eminim ki nice insan tekrar doğmak için o an ölmeye hazırdır.

—Ben diğerleri gibi değilim hanımefendi. Konuşmayı öğrenmek için doğulur. Konuşmayı rahimde öğrenmişseniz, neden doğacaksınız ki?

Ağlamaklı bir sesle devam etti kadın:

* Lanet olsun —ç. n.

—Louis, Tanrı aşkına doğun! Hayat, olabilecek en iyi şeydir. Bunu size kanıtlayacağım.

Louis bir iki kez öksürdü. Daha üst perdeden-şöyle dedi:

—Sizin gibi davranmaya hiç ihtiyacım yok. Sizler, övünmeleri ve heyecanları ile zavallılar takımısınız! Benim yazgıma ne hakla karışuyorsunuz? Yaşamayı kendi özgür irademle ve aklım başımdayken reddediyorum. Şu adi, gürültülü, şamatalı yaşam, sizin olsun!

Bedduacı veletin söylevi bilim adamlarını şaşkına çevirmişti. Dokuz aylık bir cenin, onlara, bebek dili ile değil de, söylevsel bir dille hitap etmişti. Böyle bir şey olamazdı ama olmuştu: Yılların bilimsel birikimi, bir anda çökmüştü. Hele de Louis “Sular sizin olsun, placentâ bana yeter”, dediğinde, afallamışlardı. Aniden öfkeleri dinmiş ve dilleri tutulmuş halde ofislerine dönmüşlerdi. Herkesin terk ettiği Fontana, kızkardeşi Marthe’ı boş yere arayıp durdu. Marthe, utancını gizlemek için çoktan tüymüştü. Sadece kameramanlar, filmleri ne yapacaklarını bilmeyerek, çekmeye devam ediyorlardı. İkizlerden birine gebe olmakta devam eden anne de odasına götürölmüştü.

III

Bilgiç Bebek

Korkunç rezaletten sonra Madeleine'nin tek bir amacı kalmıştı: Louis'yi yerinden etmek! Şu içine yerleşmiş, laf ebesi tümörü! Kızını ihmal ederek, çevresini tam bir ablukaya aldı. Açlık grevine başladı. Hergün sadece biraz şekerli su içiyordu. İçeri ile olan telefon bağlarını kesti. Bakalım kim önce pes diyecekti?

Ama içerideki dâhinin yaratıcılığı hiç hesaba katılmamıştı! Madem ki annesinin karnında ilelebet hapisti, ilk işi oraya konforlu bir mekân haline getirmek olacaktı. Annesi onu teslim olmaya mı zorluyordu? Ne yanılgı! Bir kadının bedeni ve özellikle karnı, hele de gebe bir kadının karnı, bitmez tükenmez bir kiler gibidir. Her şey el altındadır orada. Bal ve süt boldur. Annenin yemek yememesi hiçbir şeyi değiştirmez, orasında burasında aylarca dayanacak erzak bulunur. Çevresinde asılı duran bu olgun meyveleri, bu sulu salkımları, bu yosun tarlalarının, bu usareli dokunaçları görünce, asla açlık çekmeyeceğini anladı Louis. Gerçi sular gitmişti. Ama ana karnında su yokluğu duyulmazdı. Derecikler, çağlayanlar; sızıntılar her bir yandan geliyordu. İçmek ya da yıkanmak için eğilmek yeterliydi. Basit bir su toplama sistemi ile kendine, vitamini ve madensel tuzu bol olan ufak bir havuz bile yapmıştı Louis. Kuraklık olması halinde, en yakınındaki tabakalarda doğa araştırmaları yapıp susuzluğunu giderecek bir takım kaynaklar bulurdu nasıl olsa...

İş kalıyordu yer sorununa. Kendini ezilmiş hissediyordu Louis. Üst yanda göğüs kafesi, yanibaşında bağırsaklar, altta pelvis. Céline'den kalan yere yayıldığı, karaciğeri az öteye iteklediği, üstüne üstüne gelen yemek borusunu yukarı ittiği halde, bağırsaklardan şikâyetçiydi doğrusu. Kendi alanına tecavüz ediyor ve boğumları içinde Louis'nin kaybolması tehlikesini yaratıyorlardı. Bulunduğu yerde fazla sıkıntıya düşmeden gelişebilecekse de, bacaklarını uzatmayı ya da futbol oynamayı tasarlayacak durumda değildi. Eşya ya da kitaplık koymak için asla yeterli yeri olmayacaktı. Buna üzülüyordu. Gerçi belleğinde o kadar çok bilgi vardı ki, onları yeniden düşünmek bile, uzunca bir süre tutardı. Ne var ki bilgi, bir istifleme, bir geniş getirme değil, bir fetihtir. Dolmakalemsiz, kâğıtsız ne yapabiliirdi?

Artık göbek bağına bağlı değildi. Onu dişleriyle kesip bir kenara kaldırmıştı. Tabii ya! Gerçek dişleri vardı. Köpek dişleri, azı dişleri yerli yerindeydi. Onda her şey öylesine hızla geliyordu ki! Yemek saati geldiğinde, rahmin cidarlarına yerleştirdiği plasentayı sünger gibi emiyordu. Yiyecekler minik topçuklara dönüştüğünde, Louis onları ağaçtan meyve toplar gibi topluyordu. Canı daha zengin bir mönüyü çektiğinde, Céline'den öğrendiği yöntemle, ana kaynağa başvuruyordu. Anasının midesinde minicik bir delik açmıştı ve bir yumurtayı yutar gibi, annesinin çiğneyip mideye indirdiği yiyecekleri yutuyordu. En sevdiği, tereyağında çevrilmiş yeşil fasulye, kremalı ıspanak, soslu ya da ızgara balık, hele de körili ton balığı idi! Karışık frambuaz ve çilek salatası, –üzerine birkaç damla limon ve bir yaptak taze nane ile–böğürtlen reçeli, süzme bal ve mayalı hamur işlerine bayılıyordu! Yanında bir bardak iyi şarap ile–tercihen kırmızı Alsace, Bourgogne (ne yazık ki Bordeaux şarabı midesine dokunuyordu) şarabı ile... Ne var ki annesi oruç tuttuğundan beri, yemek borusunda acı su-

dan başka bir şeyi kalmamıştı ve Louis gastronomik şöenlere veda etmek zorunda kalmıştı.

Buna karşılık, plasentadan edindiği artıklarla yaptığı bir kamış sayesinde, Madeleine'nin göğsüne kadar uzanmış ve süt kanalına ulaşmıştı. Bu nefis ve ılık içeceğin akıp gitmesine izin vermek yazıktı! Böylece, içeriden meme emmeğe başladı Louis. Doğrusu annesinin içinde, her katta sıcak su bulunuyordu. Ancak Madeleine'nin orucu sütünü de kaçırmış ve Louis, günün birinde yokluk heyulası ile karşı karşıya kalacağını anlamıştı. Pekâlâ! Anne açlıktan ölmeye karar vermişse, o da onu içeriden kemirirdi. İskelete dönüşene kadar!

Her gece, kötü bir sürprizle karşılaşmamak için emniyet kemerini takıyordu Louis. Tutunacak ne kadar yer varsa tutunuyor, bütün iplere asılıyordu. Doktorlar kendisine bir oyun oynamaya kalkışırlarsa, örneğin anestezi verecek olurlarsa, anneyi parçalamadan onu sarındığı yerden çıkartmak olanaksızdı. Annesini rehin almıştı, Louis içeride kaldığı taktirde yaşayabilecekti.

Boş yere yatak işgal edemeyeceği için, Madeleine'ni hastaneden çıkarttılar. Küçük doğmaya hazır olduğunda dönebilecekti. Madeleine eve dönünce, oğlundan öğ almaya kalkıştı. Onu elektrik süpürgesine tuttu. Süpürge- nin ucunu karnının üzerinde gezdirmeye başladı. Çocuk şiddetle oradan oraya savruldu. Tepki gecikmedi: Anasının bağırsağını olanca gücüyle dişledi Louis. Madeleine bayıldı. Yine de vazgeçmedi. Oğlunu, elektrikli iskemleye oturtmayı hayal ediyordu. O akrebi günün birinde ezmeye yemin etmişti.

Komşularına ve arkadaşlarına belli etmemek için, "Kreşte yer yokmuş, boşalana kadar çocuğu içimde tutuyorum", diyordu ama kimsenin inandığı yoktu. Doktor Fontana'nın kendisi için çektiirdiği kaset, korsan olarak satılmaktaydı. Louis'nin doğumu ile ilgili yazılar renkli basında çıkmıştı. Madeleine ondokuz yaşına bas-

miştı ama bunu kutlamak içinden gelmiyordu hiç! Onu sevgiyle kucaklayan Oswald, Madeleine'ni ailesine karşı da koruyacaktı: Madeleine'i fırçalamayı yeterli görmeyen anası ile babası, şimdi de onu herkes gibi doğurmadığı için borcunu iki katına çıkarmakla tehdit ediyorlardı. Louis'nin direnmesi, Oswald'ı kızdırıyordu. Kızı vardı ama oğlanı istiyordu. Her sabah, Madeleine'nin karnı karşısında, secde edercesine küçüğe sesleniyor, daha fazla gecikmeden gün ışığına çıkması için yalvarıyordu. Louis, cevap vermeye tenezzül bile etmiyordu. Anne, haydi neyse, taşımaya, barındırmaya yarar da, bir de baba çekilmez doğrusu! Rastlantısal olarak seçilmiş birkaç tohumcuk, adamı hak sahibi kılar mı? Bu işte önemli olan tek kişi doktor Fontana idi. Vebadan kaçır gibi kaçmak gerekirdi adamdan. Gerçekten de Madeleine'nin artık ona güveni kalmamıştı. Hastane yönetimi, Doktoru, ağır kusuru ve güveni kötüye kullanması yüzünden kovmuştu. Tabibler Odası üyeliğini askıya almıştı. Fontana muayenehanesini kapatmış, borçlarını ödemek için ufak tefek işler yapıyordu. Meslektaşları onunla alay ediyor ya da soğuk davranıyordu. Günlük hareketlerden başka, alttan alıp büyüklerden af dilemesini isteyen kızkardeşi Marthe'ın dırdırını dinliyordu.

Fontana direniyordu, yaptığı iş onu daha ileri gitmeye itiyordu. Şimdilik boyun eğiyordu. Ama fırsat bulur bulmaz çalışmalarını daha büyük bir alanda sürdürecekti. Herkesin önünde kendisini rezil eden Louis piçini ezmek için elinden geleni ardına koymayacaktı. Louis'in beklemekle kaybedeceği bir şeyi yoktu!

*
* *

Umutsuzluğa düşen Madeleine, bu gibilerin başvur-

dukaları son çareye sığındı: Tanrı'ya, yardım etmesi için yalvardı. Ama başvurduğu Tanrı, melankolik bir Tanrı idi. Ondokuzuncu yüzyıl sonlarında, bir Alman filozofu öldüğünü söylediğinden beri, herkesin ölmüş bildiği bir Tanrı. Kaldı ki, var olsa da olmasa da, olayların akışına etkili değildi. Çoğu insan onu ihmal ediyordu. O'na tapanlar da kötü tapıyordu. Bu nedenle insanlığa üç kez, Musa, İsa, Muhammed aracılığı ile seslenmiş olan Tanrı, bir süredir var olduğunu kanıtlamak için, ölümlülerle daha fazla konuşur olmuştu. Bu nedenle de Madeleine'nin çağrısına duyarlılık gösterdi.

Usulden olduğu için, onu birkaç gün bekletti ve bir sabah tüm Nuru ile ona göründü. Madeleine O'nu, sabahlığı ile karşıladığı için mahçup olup özür diledi ve oğluna, doğması için, müdahale etmesini rica etti. Gerçi Bilim Ağacı'nın meyvelerini erken tattırmaya kalkışmakla günah işlediğini biliyordu ama, aşırı sevginin cezasını mutlak çekmesi mi gerekiyordu? Zaten bildiği bu hikâyeyi (Tanrı her şeyi bildiğine göre) dinlerken çok kızan Tanrı, bu söz dinlemeze bir ders vereceğini söyledi. Yeryüzünün Büyük Kitabı'na baktı: Ölü doğmuş cenin olayı vardı, düşük cenin olayı vardı ama ana karından çıkmamaya kararlı cenin olayına hiç rastlanmamıştı. Louis, kutsal yasaya karşı gelmenin bedelini ödeyecekti.

Şimşekler, yıldırımlar, gökgürültüleri arasında – Tanrı, azıcık modası geçmiş bu tantanaya bayılıyordu – ama görünmez kalarak (hiç kimse ölmeden Tanrı'yı göremez) Louis'nin karşısına korkunç bir gürültü olarak çıktı. Doktorların yeni bir kötülüğünden korkan Louis, uzun süre kendine gelemedi.

—Ne oluyor? Bu gürültü de ne?

—Saf çocuk, korkuyorsun ve korkmakta haklısın.

—Kim konuşuyor?

—Ölümsüz!

—Ölümsüz mü? Yani Tanrı demek istediniz.

—Aynen.

—Bu bir şaka ise, hoş değil.

—Benden kuşku mu duyuyorsun yumurcak bozuntusu!

—Benim yerimde olsaydınız?

—Ben mi? Ben, Yaratan, bir yaratığın yerine mi koyacağım kendimi?

—Siz olduğunuzu kanıtlayın.

—İsteğini ancak Şeytan kabul eder. Tanrı'nın kanıtı ihtiyacı yok.

—Cevap güzel! Yine de izninizle kuşkuluyum.

Louis iyice afallamıştı. Henüz dokuz ayını doldurmuştu ki Yüce Efendimiz onu ziyarete gelmişti! Aşağılara kayıp, iyice küçüldü.

—Bir hiç olan bana verilen bu onuru neye borçluyum?

—Sana bir emir vermeye geldim. Doğmanı emrediyorum. Hemde vakit kaybetmeden.

—Sizi gönderen annem demek! Anlamalıydım!

—Beni kimse gönderemez, her şeyin başlangıcında yer aldığıma göre! Benimle konuşman fikrini annenin kafasına sokan Benim. Sana “Çık dışarı!” demek için geldim.

—Size olan tüm saygıma karşın, tercihim bu değil!

—Üst memeliler sınıfının, ilk günden itibaren var olan kuralına uymasını bil!

—Bir kuralın eskiliği doğru olduğunu göstermez. Milyarlarca kez tekrar edilse de, yine de hatadır.

—Korktuğun nedir Louis? Dünyanın en zengin bölgesinde, Batı Avrupa'da, doğacaksın. Orta halli burjuva bir ailedensin. Babanın meslek hayatı, mükemmel değilse de, iyi bir gelecek vaad ediyor. Geçici bir sıkıntıya karşın, ekonominin durumu iyi. Kalkınma hızı sabit, enflasyon dondurulmuş. Daha ne istiyorsun?

—Yüce Efendimiz, lütfen ufak tefek şeylerle gözümü kamaştırmayın. Bu saydıklarınız, ne hastalığa, ne ölüme çare!

—Niye çare olsun ki? Ölüm, insanlara bahsettiğim bir armağan.

—İşte sorun da bu, dedi Louis. Günün birinde yok olma zorunluluğu, keyfimi şimdiden kaçırıyor.

—Yaşamın değeri, kısa oluşundan değil mi?

Louis bu soruda bir alay sezinler gibi oldu.

—Aksine! Bu geçicilik değerini azaltıyor. Kalıcı olmayanın değeri yok. Doğmayan ilk insan olarak, belki de ölmeyen ilk insan olacağım. Fena değil, öyle değil mi?

Bir sessizlik oldu. Tanrı, son sözlerimi duydu mu, diye düşündü Louis. Belki de gitmiştir, diye sevindi. Kafası uzuyor, içi boşalıyor gibi geldi.

Korkutucu bir ciddiyetle ve her zamankinden çok tanrısal bir eda ile konuştu Yüce Varlık:

—Ölmeden önce yaşama hakkı verildiği için mutlu ol.

—Ne birini, ne diğerini istiyorum.

—En azından, ne istediğini biliyor musun?

—Evet, annemin içinde kalmak ve okumak. Sükûnet ve tefekkür içinde olduğum sürece özgür olacağım. Kafanın içinde bir kütüphane olduğu vakit, gerçeğin önemi kalmıyor.

—Bunu kafama kim soktu?

—Okumak, Efendimiz! Alışageldiğimiz sünepeliğe beni hazımsız kıldı okumak.

—İşin doğrusu, yaşına göre fazla olgun olman! Dışarıda sorunsuz bilgilenirsin.

—Hayır. Büyümük, yemek ve uyumakla inanılmaz vakit kaybederim. Pek çok şeyi ben özden ayırıp, oyalamış olur. Hele toplu taşımacılığa katlanmak, pis kokuları solumak yok mu? Başkalarının hastalıktan çektiklerini, ben yaşamaktan çekmek istemiyorum.

—İnan bana Louis (Tanrı, sözlerine ağırlık vermek

için sesini alçalttı) İnan Bana, haksızsın. Güneşin ılıkliğini teninde hissetmemiş, güneşin batışındaki güzelliği deniz kıyısında görmemiş olacaksın. Bir kediye bile okşamadan, bir çiçeği bile koklamadan ihtiyarlamış olacaksın.

—Laf salatası! Bunların yanı sıra nice tatsızlığı da yaşamış olacağım.

—Yanılıyorsun. Deneyimlerime dayanarak konuşuyorum. Ben bile bir ormanın ihtişamı ya da sıradağların görkemi karşısında hayran kalıyorum.

—Yaratıcılığın kendini beğenmişliği, bilinmeyen bir şey değil!

—Haydi, laf cambazlığını bırak. Üstelik yeterince konuştum. Pılını pırtını toplayıp toz ol! Hadi bakalım, ortalığı temizle!

Öf, bu otoriter ses tonu çekilir gibi değil. Minik de olsa, Louis'nin de saygı görmeye hakkı var.

—Ne dediğimi duydun mu? Yaratılışa, olandan fazla karışıklık sokma.

—O karışıklığı Siz istediniz! Yeryüzünde kötülüğün, bize günah işletmesi için var olmasını isteyen Siz oldunuz.

Bunu söylemekten memnun olan çocuk, aniden bir savcı postuna büründü. Alt tarafı, karşısında bütün sefaletlerimizin Yaratıcısı vardı. Yüce Zaman Ayarlayıcısı'nın yüzüne, beşeri günahların listesini sunacaktı.

—Lütfen, diye kükredi Tanrı. Senin düzeyinde bir canavar parçacığı ile tartışmayı sürdüreceğim değilim. Eserimi hor görmeni, Adıma yapılanları küçük düşürmeni yasaklıyorum.

—Yine de böbürlenmeğe gerek yok! Bana, suretin, aslının aynı olduğunu söylemeyin sakın. Aslında, insan dediğin nedir? Konuşan bir yemek borusu, kurgulanan bir bağırsak, değdiği her şeyi kirleten bir böcek! Binlercesinden bir örnek: Yakışıklı bir ihtiyarın önüne, doğ-

duğundan beri çıkarttığı dışkıları koyunuz, kanınız o saat değişir!

—Bir bebeğin, beden korkusuna sahip olması! Böylesini hiç görmemiştim.

—Anormal olan korkum değil Efendimiz. Başkalarının çirkinliği. Beden, yalnızca ruhun zehiri değildir, aynı zamanda mezarıdır. Gerçekten de, Yaratıklarınıza, mutsuzluk duymadan nasıl bakabiliyorsunuz? Böylesi kötü bir dünya yaratmak için Sizi ne ürküttü?

—Sen ne karışıyorsun?

—Çünkü ne yazık ki bildiğimi sanıyorum. Sadece ki-bir, aylaklık ve sadizm Sizi bu yola itmiştir.

—Sadizm mi?

—Evet, bizi küçük düşürmek zevki, bizi küçültürken kendinizi yüceltmek zevki.

—Hangi cesaretle böyle konuşuyorsun, yaratık parçası? Her şeyin üstünde yer alan, binlerce yıldan beri milyonlarca mümine sahip olan Ulu Varlık ile konuştuğunu bilmiyor musun?

—Ne olmuş yani? Bu, onların kul köle olduklarını kanıtlar. Onlara ne denli eziyet ederseniz, size o denli taparlar.

—Louis, düşündüklerin Benimle ilgili. Abartarak genelleme yapıyorsun. Önce yaşa, sonra eleştir.

—Yeterince fikir edindim ben, özellikle Sizin hakkınızda!

—Son bir kez söylüyorum. Sana sevgi armağan eder gibi hayat veriyorum. Kadrini bil!

—Kolayca vazgeçilen armağanlar vardır.

—Öz Oğlumun kabul ettiğini, sen red mi ediyorsun?

—Ona yaramış gibi! Onu bile acı çekmekten, çarmıha gerilmekten alıkoyamadınız.

Tanrı içini çekti. Kutsal bir iç çekiş, hele de Louis gibi minicik olunursa, insanı devirmeye yeterli. Bebek yere çarptı ama söylenmeyi sürdürdü!

—Louis, gevezeliklerin Beni yoruyor. Adam gibi davran. Anneni sevindir. Ondan çık! Konukseverliğini istismar etme.

—Hayır!

Bir saniye geçti, korkunç bir saniye. Tanrı'nın içinden veledi parça parça etmek geçti. Şimdiden, ayağının altında ezilen bir hamam böceğinin çıkarttığı ses gibi, ölümün tatlı sesini duyuyordu. Kendini tuttu. Öfkesinin yatışmasını bekledi ve kurnazlığa başvurdu. Tatlı bir sesle:

—Louis, beni tiksindiriyorsun, dedi.

—Çünkü karşı koyuyorum ve siz tahammül ediyorsunuz.

—Louis, bir ödleksin sen, başka bir şey değil; ama inan bana başkaları gibi sen de acı çekeceksin. Başkaları gibi...

—Görürüz. Ancak ne olursa olsun, Céline bana yardım eder.

—Céline dedin de, ondan söz edecektim sana.

—Nedenmiş?

—Doğduğunda, konuşmaması dikkatini çekmedi mi?

—Çekti, ne olmuş?

—Sence, neden böyle oldu?

—Bilmem, belki bir tuzak, belki çekingenlik...

—Sevgili çocuk. Gerçeklerden ne kadar da uzaksın. Senin Céline'nin tam bir geri zekâlı.

Tanrı, son derece sakın biçimde, havanın teması ile kız kardeşinin zekâsını nasıl kaybettiğini, her şeyi unuttacak kadar belleğinde ne varsa silindiğini ve asla eskisi gibi olamayacağını anlattı. Einstein ve Marie Curie ile rekabete kalkışmak isteyen Céline, köyün budalası olmaktan öteye geçemeyecekti.

—Yalan söylüyorsunuz, diye bağırdı Louis. Céline, dünyaya alışmak için susuyor. Yalan söylüyorsunuz...

Ama Tanrı, eter kokusu arasında kayboldu ve ana rahminin içinde ağır bir sessizlik hüküm sürmeye başladı.

* *

Louis uzun süre şaşkınlığını üzerinden atamadı. Artık yalnızdı, dışarıda ona yardım edecek kimse yoktu. Kendisinin de doğabileceği ve aylarca süren çalışmalar sonucu edindiği bilgileri kaybedebileceği düşüncesiyle, tepesindeki birkaç saç teli, diken diken olmuştu. İyi betimlenmiş bir kale gibi, bulunduğu yerde kalmaya her zamankinden çok kararlı idi. Céline'nin doğmasına izin verdiği için annesine olan nefreti artmış ve bunu kat kat burnundan getireceğine kendi kendine söz vermişti. Doğum sancısı neymiş asıl şimdi anlıyacaktı!

Louis, ev sahibesinin elektriğini, suyunu kesmiş, kapısına yüklenilmeye hazır bir kiracı gibiydi. Ama kiracı savunmaya geçmişti ve birkaç aylık bir kuşatmaya direnmeye hazırlanıyordu. Önce tırnaklarını uzattı, sıvrılttı, jiletten farksız hale getirdi. Aldatmaya kalkışacak olursa, bunlarla Madeleine'nin damarlarını kesecekti. Kendi kanı içinde boğulacaktı Madeleine. Onu acımadan öldürebileceğini bilmeliydi. Louis aniden, bir gladyatör, bir savaşçı oluvermişti. Kuşku benliğini kemirdiğinden, çevresinde sadece yalan dolan görüyor, sürekli nöbet tuttuğundan pek az uyuyordu.

Bu gerginlik onu yiyip bitirmişti. Ne de olsa nimik bir yaratıktı! Bu nefret dalgalarının ardından, uzun süren halsizlik dönemleri boy verdi. Okuyacak bir şeyi kalmamıştı, beyni büzülüyordu. Kaç kez, az daha teslim olacaktı. Bu sinir gerginliğine daha fazla dayanamayacaktı.

Öte yandan, Madeleine de bitikti. Daha ondokuz yaşında idi ama, on gebelik geçirmiş kadar yorgundu.

Çocukluğundaki berbat korkularının hiç birinde, böylesi bir dehşeti öngöremezdi. Dikkatleri üzerine çekmek isteşişinin cezasını çekiyordu şimdi ve annesi ile babasının kendisini affetmelerini istiyordu. Onlarsa hiç bağışlayıcı değillerdi, piç kurusunun şantajına boyun eğdiği için Madeleine'i suçluyor, borcunun ölçülemeyecek dereceye vardığı tehditini savuruyor ve müthiş cezalarla korkutuyorlardı. Annesi ile babasının takazaları ile veledinin baskıları arasında uzun boylu bocaladı Madeleine. Tanrı'nın başarısız olduğu yerde, kendisi ne yapabilirdi? Sonunda, tuttuğu oruç yüzünden çok zayıflamış olan Madeleine, oğluna yenik düştü. Birkaç ay hatta birkaç yıl, içinde kalacağı düşüncesiyle ürperiyordu. Uzun süren, belki de iyileşebilmesi olanaksız bir hastalık gibi, onunla yaşamak zorunda kalacaktı.

Bir gün savaşmaktan yorgun düşmüş halde, dahili telefonu çalıştırdı.

—Anne? Sonunda karar verdin demek? Makul davranmana sevindim. Fontana'nın tasarısı olacak gibi değildi. Evet, Céline'den haberim var. Tanrı bana her şeyi anlattı. Onun yaptığı pek hoş değil, kabul! Kız kardeşimin hayata atılırken hava ile teması sonucunda belleğini kaybedeceğini tahmin edebildin sen de. İnan bana anne, görüp göreceğin en büyük nimetim ben! Burada kaldığıma sevin. Amacını yalnız ben gerçekleştireceğim. Sözümü dinlersen çok büyük işler başaracağız. Sana ne diyorsam onu yapacaksın. Beni sevmeni isteyecek değilim. Bu sözcüğün ne demeye geldiğini anlamıyorum, bana katlanmanı isteyeceğim sadece. Bu durumu sen istedin, sonuçlarına katlanman gerek.

Madeleine eğildi, günün birinde onun, diğerleri gibi doğacağını görmekten mutluluk duyacağını söyledi ve onu derhal beslemeye koyuldu. Bu kez, kocaman kitapların okunması ile yetinmek istemiyordu Louis. Defter, cetvel, dolmakalemi ve bunları yerleştireceği bir kalem-

kutusu ile bir çanta istiyordu. Yerinin darlığı bunları engellediği için başka çözüm bulmak gerekiyordu. Louis annesine, Oswald'ı uzmanlara göndermesi için talimat verdi. Louis'nin ünü dalga dalga yayıldığı için bir mikrogelişim firması, onun için yeryüzünün en minik bilgisayarını, printerıyla birlikte ücretsiz olarak imal etti. Ekranı banka kartı, klavyesi pul, optik kalem çengel iğne, faresi gömlek düğmesi büyüklüğündeydi. İçeriden bir devreyle çalışan cihaz ancak 400 gram ağırlığındaydı ve Madeleine'nin içine doğal yollardan sokulmuştu. İkiyüz elli bin sayfalık, beş para büyüklüğündeki minik disketler, bitmez tükenmez bir bilgi hazinesi oluşturalardı. Tabii aygıt, dünyanın enformasyon şebekesine bağlıydı. Firma, beş yıl içinde Milli Kütüphanenin, Amerikan Kongresi ile Bristh Museum kütüphanelerinin bütün kitaplarını veri halinde aktarmayı taahhüt etmişti. Özel bir birim, metinlerin yazılmasından ve disketlere geçirilmesinden sorumlu olacaktı. Bu, o güne kadar görülmemiş bir teknikti, Louis hararetle teşekkür etmişti.

Rekabet bulaşıcı bir şeydir. Bir başka telekomünikasyon firması da, annenin telefon santraline bağlanmadan bebeğin doğrudan dışarı ile konuşmasını sağlayacak bir telefon şekebesi kurdu. Sonunda bağımsızlığına kavuşmanın sevinci içinde olan Louis, bulunduğu yeri bir ofise dönüştürdü. On bir aylık olduğu gün, artık olgunlaştığını düşündü ve daha fazla büyümek istemedi. Küçük bir hacim içinde yaşandığından, beyinlerinin büzülmüşlüğüne bedenlerinin iriliği ile örtmeye kalkanların, gelişmişlikleriyle övünmeyi kendilerine bıraktı. Louis için önemli olan tek şey, nörotransistörlerinin, sinirsel devrelerinin iyi çalışması idi. Kaderin tuhaf bir cilvesi olarak, ana ile oğul arasında bir irileşme ilişkisi oluştu: Birkaç hafta içinde Madeleine'nin boyu, genişleme ve yayılma ilkesi gereğince, 1.85 oldu.

Kilosu da 150 kiloyu buldu. Artık küçük Oswald'ının ve anababasının yanında koca bir devdi Madeleine. Yukardan bakarken, onları oldukları gibi görmeğe başladı: Yani, pinti, vahşi, pazarlıkçı, çıkarıcı! Korkusunu, üzerindeki giysiyi sıyrır gibi atmıştı. Çocuğuna doğru dürüst bir mekân sağlayabilmek için, bu boya ve bu ağırlığa gereksinimi vardı. Artık yeniden sokağa çıkmaya başlamıştı. Zorlukla yürüyor ve gelen geçen, koca gövdesine saygıyla yol veriyordu. Geçmişteki genç kızın o olabileceğine kimse inanmıyordu.

Bir gün, ana ile oğlunun huzurunu bozacak bir şey oldu. Ana ve Çocuk Sağlığı Kurumundan bir hemşire, Kremer'lerin evine, şiringaları, aşıları ile dalıverdi. Madeleine'nin uyuklamasından yararlanarak, içine girmeye kalkıştı. Ezberlediği yönetmeliği tekrar ede ede "Üzgünüm hanımefendi ama, kurallar böyle. Bebeklerin tartılması gerekiyor" diye söylendi. İşgüzar hemşire daha uzağa gidemedi ve oluğa sıkışmış kedi gibi sıkışıp kaldı. Yine de tekrarlayıp durmaktaydı; "Görev efendim, görev!" Hırsla, bacakları havada, debelenip durmaktaydı. Oswald'ı çağırmak gerekti. Hemşireyi ayaklarından çekerken, Louis de kafasını iteleyip duruyordu. Baba ile oğulun işbirliği yaptıkları tek olay bu oldu. Sonunda hemşire kurtuldu. Islak ve öfkeli... Kafası kibarıklarla, bilekleri çürüklerle dolu olarak. Ana ve babaya bir aklama belgesi imzalatmayı da unutmadı. Madeleine, giriş kapılarını daha iyi koruyacağına yemin etti kendi kendine. Uykuya yattığı her seferinde, kapısını kilitmeleyi unutmadı.

Herkesten yardım göreceği umudu ile Louis, tekrar işinin başına döndü ve ta başından, Sokrat öncesinden başladı. Ya filozof olacaktı ya da hiç! Annesinin uzanmasına rağmen, ayakta duramadığı, evreni dinlemek üzere bir anten gibi yükselip uzayamadığı için, ekranın karşısında oturarak çalışmaktan başka çare bulamadı.

Freud'den bu yana entellektüellerin en tipik pozları olan sigara ya da puro tttrmeyi çok isterdi ama, annesini dumana boğmak pek centilmence bir davranış olamazdı! Küçük kamarasında da havalandırma yoktu. Yine de, yeri küçük de olsa konforluydu. Yaşadığı mekana arı kovanı, gemi kamerası veya beşik denilebilirdi. Orada perdelerini çekerek, düşüncenin zengin alanlarında gezinerek, bir rantıye gibi pekâlâ yaşayabilirdi. Ama ancak yarım metre uzunluğundaki ufaklık, yazgısının çok önceden yazıldığını kafasına koymuştu bir kez! Bundan hiç kuşkusu yoktu: Bütün dünya, ona ulaşmak için mevcuttu. Kendine rnek olarak büyük, ulvi Hegel'i seçmişti. Onun, ikiyüz yıl önce, şimdi yaşadıklarını kendisi için yazdığından emindi. ylesine ki, Prusyalı bu filozofu, kendisini ilgilendiren bir kehaneti inceler gibi inceliyordu. Öykünün sonunda ben varım diyordu. Ben, düşüncede, Liliput lkesindeki Dev'im. Bir de bbrleniyordu: Kendi İçinde, Kendisi-İçin kategorisine, bir üçüncüsünü eklemişti: Kendi -Evinde. Bu sonuncusu, bundan emindi, gelecek kuşaklara ait olacaktı. Yeteneklerinden ötürü başı dönen Uyanık Cin müthiş bir iddiaya girişmişti. Başlangıçtan günümüze kadar her şeyi, okumaya karar verdi. Taşa ya da papirse basılmış, kazılmış, yazılmış ne varsa okuyacaktı. Bütün dünya edebiyatçılarını, filozoflarını, öyküleri ve efsaneleri ama aynı zamanda el kitaplarını, not defterlerini, rehberleri, almanakları, katalogları, arşivleri, kayıt defterlerini de okuyacaktı. Başkalarının bir kadavrayı parçalamaları gibi, kütüphaneleri kemirecekti, ta ki somut bir Logos* olana dek! Gerçi bu ideale ışık yılları kadar uzaktı ama, uzağa gitmek için büyük düşünmek gerekir. Binlerce yıla ait gelenekleri yutmak için bir canavar iştahına sahip hıssediyordu kendisini.

* Logos: Eflatun'a göre düşüncelerin kaynağı olan tanrı. Tanrışallığın bir biçimi -. n.

Hayattan kaçmıştı ama çağdaşlarına göre bir üstünlüğü vardı: Fizyolojik zorunluluklarını en aza indirmekle bedeni yıpranmamış oluyordu. Sadece beyni normalden ağır olduğu için –üç buçuk kilo– başını eğik tutmasına yol açıyordu. Soysuzlaşmaya götüren duyumlarını böylece düzenledikten sonra –onun için Eros okunmaya değmezdi– kendini tehlikeye atmadan, yeryüzünün keyfini çıkartabilirdi. Gerçi tatmin etmesi gereken ufak tefek gereksinimleri vardı ama bunlar pek önemli şeyler değildi ve ana karnının kocamanlığı içinde kaybolmaktaydılar.

Normal bebeklerin mızıldayıp durdukları bir yaşta Louis, Demokritos'un atom teorisi ile Eflatun'un yazıları üzerinde inekleyip duruyordu. Düşünmek, okumak demek, her yerde çabuk gitmek demekti. Anne karnının huzurlu gecesinde, özellikle dâhiyane bir mantık ile karşılaştığında, zevkten titrerdi. Bunun üzerine ateşi yükselir, bir çeşit ruhsal bunalıma girer, minnet ve hayranlık gözyaşları ile gözleri dolar ve sara nöbetine uğramış gibi yere yığılırdı. Bu, bilincini yitirmesine kadar giderdi. Bu krizlerden sonra ölmek isterdi. Ölümsüz gerçekleri göz önüne seren bir kitabın okunmasından sonra, yaşamı sürdürmek niye? Kant'ın *Salt Aklın Eleştirisi*, Spinoza'nın *Ethika* ve Nietzsche'nin *Zerdüşt*'ünden sonra bu depresyonlara girerdi. Bu dâhiler karşısında şaşkın, bitkin olurdu. Çok yoğrulmuş bir hamur gibi dinlenmesi gerekirdi. Ya bir emiş ya da anasının içeriye usulca gönderdiği klasik müziği dinleyiş ile dinlenirdi. Bunun üzerine ılık yuvasında kıvrılır ve bağlanmayı ihmal etmeksizin uykuya daldardı, birkaç güzel atasözü mırıldanmayı unutmaksızın.

*

* *

Louis'nin ünü ülke sınırlarını aşmıştı. Kırgınlığını unutan Doktor Fontana, küskünlüğe son veren bir girişimde bulundu. Louis'nin, uluslararası çapta filozoflardan oluşan bir jüri huzurunda, Sorbonne Üniversitesi'nde sözlü sınavdan geçmesini önerdi. Dünya kamuoyunun neler olup bittiğini öğrenmesinin sırasıydı. Anne ve oğul, öneriyi heyecanla kabul ettiler. Rahmi gelecek kadar şişmanlayıp yağlanmış olan Louis, sınanmak için yanıp tutuşuyordu. Bu kez, ameliyat hünerlerine zihinsel yarışmaları tercih eden Marthe'in yardımını sağlayan Fontana, bu sınavı düzenlemek işini üzerine aldı ve resmen ve de alenen Alaycı Cin'in menajerliğini üstlendi.

Sınav, bir sonbahar günü öğleden sonra Büyük Anfide yapıldı. Bir yatağa yatırılan Madeleine, göbeğinden gırtlığına kadar çıplaktı. Karnının şiş kısmına, dev bir ekrana bağlı iki kamera yerleştirilmiş, bedenine de Louis'nin sesini hoparlöre verecek olan iki alıcı konulmuştu. Titizlikle seçilmiş ve karmaşık aletlerle gözlemlenen davetliler, odaya üşüşürlerken, dışarıda binlerce kişi sınavın naklen verilmesini beklemekteydi.

Televizyon kanalları canlı yayın yapacaklardı. Bilgelerden ve önemli şahsiyetlerden seçilen jüri üyeleri, Louis'yi bir lokmada yemek üzere gülüşerek beklemekteydiler. Karşılarına, bir çocuğu değil de bir cenini, bir yarı oluşmuş yaratığı çıkartmak! Alfabenin ilk harfini sökebilse, bu bile mucize olurdu! Jüri üyeliğini kabul etmeleri bile gülünçtü.

Ufaklığa, Sokrat'ın maietikasi yani zihnin doğurtma gücü hakkında temel bilgiler sormakla işe başladılar. Sonra Descartes'ın kuşkuculuğunu, Pascal'ın Tanrı'nın var oluşu ile ilgili Savını, Kant'ın salt akıldaki çatışkı hakkında sorular sordular. Louis hiç zorluk çekmedi, soranları hayretler içinde bıraktı. Entelekheia'yı* Quid-

* Entelekheia: Olgunluk, yetkinlik -ç. n.

dité'den*, Eidetik'i** Numenal'den*** neyin ayırdığını da açıklayabildi. "Neden bir şey yok değil de, bir şey var?" biçimindeki Leibnitzçi sorunun anlamını açıkladıktan başka Duns Scott'un dünya Tanrı istediği için iyidir düşüncesini de reddetti.

—Tanrı, diye ekledi Louis, bir süre önce benden bir tavsiye istemeye geldi. Kendisiyle gururlanmıyordu pek, inanın!

İki soru arasında, ne de olsa bebekti, ayak parmağını emmeye koyuluyordu küçük Louis. Heidegger'in ders ortasında parmağını emdiğini bir düşünün! Çok hızlı konuştuğunda, yuttuğu havanın çıkması için, sırtının sıvazlanmasına gereksinim duyuyordu Louis. Ama Hegel'in mutlakiyetçi düşüncesine değinildiğinde, bir ufak geçirtiyi kim umursar? Ya da bazen ufak bir gaz koyuveriyordu Louis ama kimse fark etmiyordu.

Ciddi uzmanlar ve değerli bilim adamları afallamıştı. Her biri "İnanılır gibi değil...", deyip duruyordu ama yine de kabul etmek zorunda kalıyorlardı. Pek çok uzman, bir o kadar da mübaşir, işin içinde dalavere olmadığını kontrol etmişti. Verdikleri rapor kesindi: Konuşan vant-rilog değil bal gibi anasının karma yumulmuş olan ve Avrupa felsefesinin ana ilkelerini açıklayan bir bebekti!

Sıva, Louis'nin gözlerini kamaştırmıştı. Yanıtları ile parlamış olmaktan sevinçli, dinleyicileri müthiş cümlelerle şaşkına çevirmek niyetindeydi. Kimse sormadığı halde, kendiliğinden, Hegel'in yapay sonsuzunu, matematikçi Cantor'un sınırsız açılımını anlatıyor, daha sonra Ernst Bloch'un henüz olmama ontolojisine —olduğum gibi bütünü ile var mıyım yoksa olmaktamıyım?— geçiyor ve bunu Sartre'ın olmadığını olan ve olduğunu olmayan varoluşçuluk metafiziği ile kıyaslıyordu.

* Quiddité: Kimlik, kişiliği belirleyen koşulların tümü —ç. n.

** Eidetik: Nesnenin akıl gözüyle kavranması —ç.n.

*** Numenal: Nesnenin tasavvur edildiği gibi değil kendi gibi olması —ç. n.

Sadece mantığın güzelliğine duyarlı olarak, soyutlama ile, nesnelerin somutlanması ile hokkobazlıklar yapıyor, tasımlamaları abartıyor, çelişkiler yumurtluyordu. Yapmadığı ukalalık yoktu. Dinleyicilerini bilgiçlikleri ile bombalayıp, eziyordu. Sonunda, Fransız matematikçisi Henri Poincaré'nin, Kant'ın *önsel sentetik* yargılamalarının eleştirisini ele aldığında, hayranlık doruk noktasına ulaştı. Değerli bilginler ayakta, ağlayarak alkışlıyorlardı. Bütün salon, bu Harika Cenin'e on dakika süren bir gösteride bulundu. Herkes ona dokunmak, onu kutlamak istiyordu. Louis'nin resmi ekran üzerinde bulanık görüldüğünden –Louis yüzünün görülmesini istemiyordu– dışarı çıkması, en azından elini çıkartması için yalvıyorlardı. Madeleine'ni bu taşkınlıklardan korumak gerekti; itiş kakışlar oldu. Ortalık sakinleştikten sonra jüri başkanı –beyaz saçlı, gösterişli bir ihtiyardı– büyük bir heyecanla, gözlerini mendiliyle silerek sordu:

—Kimsiniz Louis Kremer? Melek mi yoksa şeytan mı? Dâhi mi yoksa sahtekâr mı?

Ufaklık daha fazla nazlanmadı. Boğazını temizledi, sesi daha bir berrak çıktı:

—Sevgili insan kardeşlerim, izin verirsiniz bugüne kadar görülmemiş bir değişimin meyvesi olduğumu söyleyeceğim. Daha henüz hücre aşamasındayken, nereye gittiğimi biliyordum. Deyimin tam anlamı ile, bunun için yaratıldım denilebilir mi? Kuşku duyarım. Öteden beri var değil miydin? Onun için bana sadece Louis deyin, içinde kendimi tanıyamadığım bir ailenin adını bana yakıştırmayın sakın. Ben, ceninin, insanın ilk oluşumu olmadığının, daha sonra gerilemeye başlayacak tam varlığı olduğunun kanıtıyım. Madem ki görünenler gerçekleri saklamaktadır, ben de saklı kalarak gerçeği ortaya çıkartacağım. Doğmak, düşmek demektir. Bu nihai sakatlığı önlemiş oluyorum. Hoşunuza gitmiyor, öyle değil mi?

Canavar kızıyor, göğüs kafesini şişiriyor, beyin jimnastiği yapıyordu:

—Ben, kendimin de çok sevdiği bir bulmacayım. Çözümlemekten bıkmıyorum hiç. Uzaklardan geldiğim doğru, iyiyim. Hegel’in “bilim de, varlık da, kendisi oluşur” formülünü anımsarsak, ne demek istediğimi anlarsınız. Özelliğim mi? Ben bir beyinim, devasa bir entellektüel cihazım. Normal insanın beyin hücreleri %1 işlediği halde, benikiler %35 işlemektedir. Bir yıla kadar tam kapasite ile çalıştırmayı umuyorum. Şimdiden Yunancayı, Latinceyi, Altay-Uygur dillerini, Senegalliler’in dili olan Uolofçayı, Sırp-Hırvatçayı (onu biraz aksanlı konuşuyorum) İngilizceyi, Almancayı, Rusçayı, İtalyancayı, İspanyolcaı konuşuyorum. Yeni doğmuş bir bebeğin, yeryüzündeki bütün sesleri üretebileceğini biliyorsunuz. Daha sonra, tek bir dil öğrenmeye, başladığında bu yeteneğini kaybediyor. Bense, annemin sayesinde, (tekrar teşekkürler anne) bu geniş ses yelpazesini korumuş bulunuyorum. Ses eylemini düzenleyen yüz kadar kası, hiçbir sıkıntı çekmeden koordine edebiliyorum.

Ne var ki, fazlasıyla ses çıkartmış olan Louis’nin birden sesi kısıldı ve anlaşılmas şeyler söylemeye başladı. Fark etmez: Yeterince tatmin olmuş, karşılığını almışlardı. Beş saat süren bu üstünlük, bu beyin fırtınası, bu kavram cambazlığı! Daha ne isteyeceklerdi? Minik dâhi ile karşılaşan herkes kendini bir hiç olarak görüyor, budala farz ediyordu. Saygıdeğer bilim adamları, süngüleri düşmüş olarak, gitmişlerdi. Basın, küçük Louis’ye “Cin Fikirleri Cüce” adını takmıştı ama bu hiç de alay izi taşımadan, yadsınmaz üstünlüğünün kabulü anlamına geliyordu.

Yani kısacası: Kazanmıştı! Birkaç saat içinde, kendisinin ve annesinin isimleri dünyayı dolaşmış oldu. O andan itibaren, Madeleine oğlunu yeni bir Mesih gibi

gördü. Üstüne üstlük ekonomik bir Mesih! Kendini kabul ettirmek için doğmasına bile gerek yoktu. Bu kez, “fultaym” gebe bir anne olmakla iftihar ediyordu. Oğlunun kendisini tekeline almasından rahatsız olmuyordu. Başkası için var olmak, bunu her zaman istememiş miydi? Sessizliği canını sıkan küçük Céline’nin bakımını bir dadıya bırakarak, Doktor Fontana’yı yeniden devreye soktu. Doktor, olağanüstü yumurcak ile, Marthe’in ve Madeleine’nin heyecanlı bakışları altında, son derece dostça bir tartışma yaptı ve geçen sefer olduğu gibi, sırlarını açıklamayacağına söz verdi. Yeniden saygınlığına ve süksesine kavuşmanın güveni ile, yeni yardımcıları bularak bir genetik deha bürosu açtı.

Louis’ye gelince, eteklerinin zil çaldığını söylemek az olur. Mutlak bir mutluluk içinde yüzüyordu. Salyalı, salgılı sarayında dört köşe olmuş bir paşa edası ile taşkınlıklar sergiliyor, dans ediyor, şişiniyor, avazı çıktığı kadar şarkı söylüyordu. *Başkaları gibi olmaktan kurtuldum!* Ölümcül bir kazadan kurtulan tek insan gibi seviniyordu. Céline gitmekle ne kadar hatalı davranmıştı! Anne karnı nefis bir sığınaktı, bir cennet bahçesiydi. Hayır, aslında iyi yapmıştı. Louis, ününü onunla paylaşmayı istemezdi. “Ailemle oturuyorum” sözlerine yeni bir anlam kazandırmıştı aslında. Annesine bağımlı değildi, sadece sürekli bir mutluluğun koşullarını korumak söz konusuydu. Başka analar da ona pansiyonculuk yapmak isterse, belki kabul ederdi. Ama nakil sırasında kendisini açık havaya itmelerinden korkuyordu. İnsanlara kesinlikle güvenmiyordu. İhanete uğramaktan korktuğu için, en neşeli anlarında bile ihtiyatı elden bırakmıyordu.

Çünkü dünyalıları, pis şehvetlerinin esiri oldukları için hor görüyor ve bütün kötülöklere uğramalarını istiyordu. Her sabah, gazetelerde kötü haberler okudukça seviniyordu: Depremler, salgınlar, katliamlar, darbeler,

işkenceler onu keyiflendiriyordu. Gülmekten katılıyor
“Çok iyi olmuş! Onlara ders olsun!”, diye bağıırıyordu.
Bir göksel felaketin, yeryüzünün tüm namussuzlarını
yok etmesini düşünüyordu. Oysa kendi kozasında ne ka-
dar da mutluydu. İlk çorbasını içmenin ne de keyfine
varıyordu! Annesinin göbeğinde, çivi başı büyüklüğün-
de bir delik açmış, oradan dünyayı seyrediyordu. Ma-
daleine sokakta dolaşırken, pusetteki ya da arabalarda-
ki diğer bebekleri izliyordu. O ağlayan, salyalı, sümük-
lü veletlerin muzıldandıklarını gördükçe söyleniyordu:
“Şu enayilere bak.”

İKİNCİ BÖLÜM

IV

Beşiklerde Fırtına

Sorbonne'daki sınavdan sonra, ilişkileri kopmuş, insanların havası geldi Louis'ye! Tek bir varlık kendini tecrit eder, ama bundan herkes etkilenir. Bu et parçacığı, koca evrende bir virgül kadar küçük kalan bu minik çobancık, görülmemiş bir devrim yarattı. Kremer'lerin oturdukları yere akın akın insan geliyordu. Bir görüşme, bir tavsiye alma isteği ile. Şekerci dükkânı gibi pembe bir odada, tavanlıklı bir karyolanın üzerine uzanmış, üzerinde melek resimleri olan bir tünik giymiş halde, gelenleri kabul ediyordu Madeleine. Karnından, giysisinin örttüğü koca bir hortum, akustik bir kulaklık gibi çıkmaktaydı. Ziyaretçiler yan odada sorularını soruyor, Louis öte yandan yanıtlıyordu. Bu köhne sistem, daha modern olanlara, gösterişi nedeniyle tercih edilmişti. Alt tarafı bir dâhiye, telefon ile ya da talkie-walkie ile hitap etmek olacak şey değildi! Bir teşrifatçı tarafından düzenlenen bu protokol gereğince, herkese sadece birkaç dakikalık süre tanınmıştı. Çocuğun, etten bir örtü arkasında bulunuşu, onu daha da yüce kılıyordu. Havuzdaki bir nülifer kadar sakin duran Louis, hiçbir şeyi açık açık söylemiyor, çoğu kez hayranlarını belirsizlik içinde bırakıyordu. Üstün zekâ, herkes gibi konuşur mu? Belirsizlik daima, geçerli bir sözün koşuludur.

İlk müritler akın akın üşüşmüştü. Louis'nin sözlerini radyodan dinlemiş olan Damien Machereau adındaki

eski bir şoför, müritlerin başını çekiyordu. Sarı saçlı, düzgün yüzlü, yarı okumuş biriydi. Okumamış olan ve hiçbir şey bilmeyen bu adam, okumadığı halde her şeyi bilen Louis'ye sonsuz bir hayranlık besliyordu. Alman eşi Ulrika ile birlikte, evin yönetimini ele almış, ücret olarak sadece orada kalmalarına izin verilmesini istemişlerdi.

Bedensel açıdan Louis'nin güzelleştiği yoktu. Bingil-dağı kapanmamış olduğundan, beyni tuhaf bir biçimde, bir greyzer gibi, bir francala gibi uzamıştı. Alnındaki çıkıntılarla kafası, minnacık bir kaideye oturtulmuş muazzam bir nesneye benziyordu. Belirgin olan sırt kemikleri, saydam teni, yuvalarından fırlamış gözleri, iki üç tel saç ile, baca temizleyicilerinin fırçasına benziyordu. Herhalde, beşiklerin Kazanovası olmakla övünebilecek durumda değildi. Buna alandığı da yoktu, manen güçlüydü ya! Görünüş olarak bir hiç olabilirdi ama düşünce olarak her şey idi! Biçimsizliğin tesellisini bulmuştu. Hangi atlet, jönprömiye edamuna sahiptir ki? Louis, sevimli bir çirkinliği olan küçük bir canavardı. İşte o kadar!

Maden suyu şirketleri, süt kurumları, göz kamaştırıcı sözleşmelerle onu tavlamaaya çalışıyor; laboratuvarlar, kanını, cildini, hücrelerini artırmayı, beynini haşlayarak, miskinlere kura ile satmayı öngörüyordu. Louis kabul etmiyordu: Adi bir futbol oyuncusu gibi satılmayı reddediyordu. Dahası: Sırrını öğrenmek isteyen araştırmacılar, Madeleine'i ve doktor Fontana'yı kandırmak istiyorlardı. Fontana'ya pek güvenmeyen Louis, fanatik yandaşı Damien'i ona bekçi köpeği tayin etmişti.

Düşünen Böcek, çok geçmeden bu uzlaşmaz tavrının ödülünü aldı: Hayır sahipleri, iyiliksever dernekler, Oswald ile Madeleine'ne, dünyaya böylesi bir Bilgi Titan'ı kazandırdıkları için, karşılığı olan sağlam çekler göndermeye başladılar. Aniden bolluğa kavuşan Kremerler

Paris dolaylarında, geniş bir parkın ortasında, on odalı bir villa satın aldılar ve Madeleine'nin ailesine olan bütün borçlarını ödediler. Bu şenliğe sokulmadıkları ve ellerinden baskı yapma fırsatı alındığı için öfkelenen aile, ilelebet sürececek bir kırgınlık duydu. Ama bu genel hay-huy içinde onlara kim aldırırdı ki?

*
* *

Her şey iyi gidiyordu Louis için. O andan itibaren, insanlık vicdanının gözetleyicisi, çağdaşlarını sokan ve rahatsız eden çobansineği oluverdi. Hayranları ve karşıtları oluştu. Louis, medyanın sevgilisi ve her konuda fikri sorulan bir çeşit Pythia* olmuş ve insanlık böbürlenmesi diye adlandırdığı konularda düşüncesini memnulukla söylemeye başlamıştı. Hukukçular, biyolojiciler ile ayda bir kez toplanıyor ve büyük derinliği olan konuları aydınlatmaya çalışıyordu. Ne mi soruyorlardı? Yaşam zincirinin kaçınıcı halkasıdır? Siz bir var olma vaadi mi, potansiyel bir mevcudiyet mi, konuşan bir cenin mi yoksa yarım porsiyon bir cüçük müsünüz? Dikeylik dışında iken nasıl düşünebiliyorsunuz? Yaşamdan önce bir yaşam var mı? İnsanlar analarının karnında kalmadıkları için mi onca felakete uğradılar?

Her seferinde zekâsı ile karşısındakileri hayran bırakıyordu Louis. Kimileri karşı koymaya cesaret edebiliyordu daha hâlâ... ama çabuk pişman oluyorlardı! Tabii ki şu hırçın bebek, şu büyük laflar eden küçük vellet, pek çok kişiyi zorluyordu. Amma da kafalıydı şu yumurcak! *Vulgum Pecus*'ün** bilgelik özüne ulaştığını sandığı yerde, yeni ufuklar açıyor, baş döndürücü uç-

* Eski Yunanca Apollon adına kehanette bulunan rahibe -ç.n.

** *Vulgum Pecus*: Latince adi sürü; genelde cahil kalabalık anlamında kullanılır -ç. n.

rumlar yaratıyordu. Kimileri, onu pohpohlama sevdası ile: “Ey yüksek bir soydan gelen ulu kişi! Selam sana!”, diyor, Louis de: “Lütfen, hele bunu yapmayın!”, diye kızarıyordu. “Hiç bir yerden geldiğim yok. Kendi kendime oldum”, diyordu. Onunla birkaç saat tartıştıktan sonra intihar eden önemli feylesoflar vardı. Louis’nin onlara acıdığı yoktu.

Halkın üzerinde yarattığı etkiyi, artan bir şaşkınlık ile gördükçe, onlara daha az acıyordu Louis. Her ağzını açtığında, ruhsal depresyonlar, canavarın püskürttüğü alevler yaratıyordu. Ruhları sarsan biri olarak, tek bir sözcükle dinleyicilerin tümünü aptala çeviriyordu. Bunununu soktuğu işler sonucu bir sürü karışıklık çıkmıştı. Bunlardan sorumlu olmadığını söyleyebilirdi Louis. Aksine, bunları artırarak eğlendi, sonunda Kremerler’in villası Karışıklık Merkezi diye anılmaya başlandı.

Fitne Ficur Bızdık, kısa sürede mutsuzların, asilerin kahramanı oldu. Hayranları, birbirinden çok farklı iki kısım oluşturmaktaydı. Birinciler, bilgisi nedeniyle ona hayrandı. İkinciler yaşamayı reddettiği için ona tapmaktaydı. Çoğu çocuk olan birinciler, onun izinden giderek, gerçek birer kültür kumkuması kesildiler. Daha ana sınıfından başlayarak arkadaşlarına –minik birer inek oldukları için– cebir, moleküler biyoloji, Latince, Aramice gibi ölü dilleri öğretmeye başladılar, hem de öğretmenlerini korkutan bir enerji ve azimle... Okulu sevmek ne kelime? Okula bayılıyorlardı. En düşkün olanlar, ailelerini bırakıp, uyku tulumlarıyla birlikte sınıfta kalmaya başlamışlardı. Liselerden ve kolejlerden çoğu, tatiller de dahil olmak üzere, günün 24 saati doluydu. Öğretmenler, en iyi öğrencileri tarafından bilgisizlikleri nedeniyle kovulmuştu. Polis, kendilerini sınıf sıralarına zincirleyen üstün zekâları dışarı atmak zorunda kalmıştı.

Deliler gibi eğlenen Louis, fanatiklerini taşkınlığa itiyor, aşırı güç sarf etmeye yöneltiyordu. Her akşam,

Madeleine bu delice tutkusunun yol açtığı olayları anlatıyor ve ana oğul, maskaraların dangalaklıklarına deliler gibi gülüyorlardı.

—Düşünebiliyor musun?, diyordu Madeleine. Kütüphanelerde, müzelerde, konser salonlarında birer acil servis kurmak gerekti. Gecenin yarısında, gözyaşlarına boğulmuş ana-babalar Louvre'un, New-York'taki Whitney Müzesi'nin, Amsterdam'daki Rijks Müzesi'nin kapısını çalar oldular. Bir battaniyeye sardıkları çocukları kollarında, bekçiye yakarıp durdular: "Çabuk bir Rembrant, bir Van Gogh ya da bir Picasso! Aksi halde boğulacak!" Çocuk, tekerlekli bir iskemleye oturtuluyor, koridorlardan geçiriliyor veya *Gece Bekçileri*'nin, ya bir Avers-sur-Oise manzarasının ya da *Avignon'lu Genç Kızlar*'ın önüne getiriliyor. Kadavraya dönmüş velet, aniden güç buluyor, suratına renk geliyor ve "Ne güzel, ne güzel", diye bağırp, heykel bölümüne geçmek istiyor. Orada mermer heykelleri tek tek incelerken, usul usul ağlıyor. Bunun gibi sahneler, Avrupa'nın, Amerika'nın bütün müzelerinde cereyan ediyor. (Mısır, Hindistan, Japonya'da da benzeri olaylar görülmüş). Çoğu başkentte, küçük oda müziği toplulukları, gece gündüz, bir kamyonun üzerinde dolaşarak, durumları en ağır olanlara birkaç huzur notası gönderiyormuş.

"Durum, diye anlatmaya devam etti Madeleine, çocuklardan birkaçı yapıtları elleriyle tutmak isteyince, karıştı. Yapıtlara bakmak, onlara yetmez olmuştu. Tabloları indirmek, küçük parmaklarıyla dokunmak, üzerlerine yatmalarına, bozma tehlikesini göze alarak öpmelerine izin vermek gerekiyordu. Bazıları, onları kucaklayarak, sanat yapıtlarının ölmezliğine ulaşmak istiyordu. Kucaklayarak, ovarak, sarılarak, resmin içine girdiler. Jérôme Bosch'un, Bruegel'in, Velasquez'in, Goya'nın, ya da Renoir'ın nice tablosunda fazladan birtakım insanlar görüldü. Bitmekte olan yirminci yüzyıl

modasına göre giyinmiş bir sürü kız, oğlan velet, tablolarla silinemeyecek kadar bütünleştiler. Hatta, diye belirtti Madeleine, *Medusa'nın Salı**, bu kısa pantolonlu asalakların işgaline uğrayarak dalgalar arasında kaybolmuş, kala kala geriye köpüklü dalgalar kalmış.

Ortalığa bir sürü muhbir salmış olan Damien, onların getirdikleri haberleri küçük efendisine aktarıyordu:

—Çocuklar her yerde size atıfta bulunuyor. Şamatacı yumurcaklar size bir kral gözüyle bakıyor. Trans haline girmiş olarak sizin resminizi (üstü örtülü olarak) taşıyorlar ve onu, güvenlik güçlerince korunan tarihi anıtların üstüne asıyorlar. Nice yumurcak Tenten ile Asterix'i bir yana bırakmış, Epiktetos ile Spinoza okuyor. Çocuk kitabevleri, Hegel'in *Mantığın Bilimi* kitabını –ahlaka aykırı yönlerini çıkartarak– basmaya başladı. Liselerin çoğunda gençliğin kullandığı argonun yerini Ciceron'un latincesi ile Demosthenes'in Yunancası aldı. En iyileri, aralarında Sanskritçe ya da Aramice konuşuyor.

Bu duyduklarına bölürleniyordu Louis. İnsanların budalalıkları ile ilgili bu anlatılanlar, onu kendinden geçiriyordu. Gerçekten de suya atılan ve bir fırtına yaratan çakıлтаşıydı.

Edindiği bu yepyeni güç başını döndürdüğünden, çağının altını üstüne getirmeye karar verdi. Nitekim, bir başka fanatik grubu, –bebeğin dünyaya kapısını kapatmasına hayran olanlar– Madeleine'nin başucuna üşüşmüştü. İnsanlığın şikâyet dilekçesini Louis'ye sunmaya ve bu aşağılık dünyaya besledikleri nefreti anlatmaya gelmişlerdi. Louis üzüntülerini, bir papaz edası ile karşılamıştı:

—Mükemmel mi olmak istiyorsunuz? Beni taklit edin. Doğmaktan kaçının.

—Artık çok geç Üstad! Doğduk bile.

* Gericault'nun Louvre Müzesindeki tablosu –ç. n.

—Öyleyse başa gelen çekilir, felaketin daniskasını görün!

Yavaş yavaş, binlerce insan yaşamaktan nefret etti. Doğmamak, karnın derinliğinde var olmak özgürlüğünü talep etmeye başladılar. Ününün doruk noktasında bulunan Louis, ateşe körükle gidiyordu:

—Ne? Daha hâlâ doğan insanlar mı var? Hangi cesaretle? ve emir veriyordu:

“Bütün ülkelerin insanları! Yok olunuz! Sayınız çok fazla. Birleşmekten vazgeçin. Bu iş, bir kere iğrenç bir iş, sonra da üretici!”

Karşılıklığı daha da artırmak için, Huysuz Cenin Dostları Derneği’ni kurmuş ve çocukları daha iyi günler gelene kadar, ana karnında kalmaya çağırmıştı. Bu tavsiyeler üzerine, bazı gebe kadınlar kendilerinin, yaşanan günler bittiği zaman uyandırılmak üzere, dondurulmalarını talep ettiler. Louis, yandaşlarına, *olmaktansa olmamak yeğdir* düşüncesini aşılamıştı bir kere! Pek çok yetişkin, kendilerine sormadan onları doğurdukları için, annelerini dava etmişti. Tazminat istiyorlardı. Doğurmak üzere olan dişiler, ne diyeceklerini bilemiyorlardı. Ya küçük, doğmak istemeyip “beni gerisin geriye gönder, aksi halde dava ederim”, derse? Gerçekten de, Louis’nin propagandasının etkisi altında nice bebek, ufak bir şantaj yapmaktan ürkmüyordu. “Yaşamak için para verirsiniz, doğmayı kabul ederim”, diyorlardı. Damien tarafından yönlendiren nice avukat, doğumevlerine gidiyor, yeni doğmuşlara yaşamın korkunçluğunu ve ana-babalarına karşı koymakla kazanacakları paranın nimetlerini anlatıyorlardı.

* *

Louis, felaketler saçan minik bir tohumdu. İş daha i-

leriye götürmemeliydi. İşe o kadar iddialı koyulmuştu ki, az daha sonu geliyordu. Tanrı'nın her günü, sloganlarını yayan postacılar, kuryeler gönderiyor ve topluma yeni karışıklık tohumları ekiyordu. En olmaz sapıklıkları teşvik ediyor, en güçsüzlerin tepelerine balyoz gibi iniyordu. İnsanları, oldukları biçimden utandırmak, pusulayı şaşıracakları kadar kendilerinden iğrendirmek istiyordu. Küçük Bozguncu, ortalığa bir şimşek hızı ile yayılan bir emirname attı: *Herkes Ana Rahmine!*, dedi. Doğmuş olmanın öfkesiyle herkes, doğum öncesinin özlemini çekmeye başladı. Yaşları ne olursa olsun, rahim ağzını açıp ters yüzü geri dönmek ister olmuşlardı. Yapılı külhanbeyleri, analarının karşısına dikilip "Anne, dönüyorum!", diyorlardı. Kafalarını, saldırıya geçen bir boğa gibi eğerek geçidi zorluyorlardı. Bu koca heriflerin, kovanın ağzındaki arılar gibi ana karnına hücumları, görülecek şeydi. Sevimli ihtiyar anneler, ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Her kız, sevgilisinin, ilişkide bulunurken içine kaçmasından kuşkulandır olmuştu. En asabi olanlar; söylendiğine göre, çapkınlardı. Kadın cinselliği çevresinde dolaşa dolaşa, oraya kenetlenmiş oluyorlardı. Yaşlı hovardalar sevgililerinin cinsel organında plasenta kokusu alıyorlardı. Koklamak bile onları, hayallerinde rahim yuvasına kavuşturmuş oluyordu.

Louis bu sapıklıklardan keyif duyuyordu. Daha şimdiden bütün neşilleri, uzun gelişim çizgisinden geriye giderken görüyor ve tüm insanlığı, Adem ile Havva'ya kadar geriye ulaşmış ve onlara "her şeyi iptal ediyor muyuz?", diye sorgulamış olarak görüyordu.

Louis'yi olası bir tehlikeye karşı ilk uyarın Damien oldu. İsyanı çağrısı sonucu çıkan karışıklıklar, endişe verici boyutlara ulaşmıştı. İnsanlardan intikam almaktan başka bir şey düşünmeyen Harika Triton*, hiçbir

* Triton: Yunan mitolojisinde deniz tanrısı. Gelecekte haber verme yeteneği olduğuna inanılırdı -ç. n.

şeye kulak vermiyordu. İnsan denilen aşağılık yaratığın gençleşmesinden, daha da küçülüp sonunda yok olmasından büyük mutluluk duyuyordu.

—Benim gibi bir kopuğun neler yapabileceğini göreceksiniz, diyordu.

Koca koca adamlar, bu küçük yaratığa düş kırıklıklarını anlatmaya geliyorlardı umutsuzca:

—Üstadım, analarımızın karnına dönmek istedik, beceremedik.

—Nedenmiş o?

—Biz büyüdük, onlar küçüldü. Yer dar.

—Ne de beceriksizler takımıymışsınız!

—Şimdi ne yapalım Üstad? Lütfen bize yardım edin.

—Size son bir şans tanıyorum: Cenin olamadığınıza göre, bebek olunuz!

Yüzlerce erkek ve kadın, o anda bu emre uydular. Bu işi yaptıktan sonra, lastik donları, bebe önlükleri ile bir araya gelip, parmaklarını emmeye, emeklemeye ve kendilerini pırpırlatmaya başladılar. Dadılık mesleği en parlak dönemini yaşıyordu: koca memeli sütnineler, süt ama aynı zamanda çorba, kakao, bira, şarap ile şişmiş halde, günde sekiz saat, memelerine asılmış müşterileri emzirmeye başladılar. Asıl istenen, içilecek şeyler değildi. Emmekten hoşlanılıyor, bebeklik tam anlamıyla yaşanmak isteniyordu. Bu tuhafıklar, nüfusun az bir kesiminde cereyan etse de, bütün halkı etkiliyordu.

Rahim deliliği alıp yürümüştü. Bu kez Madeleine, Damien ve karısı Ulrika, Louis'ye bu oyundan çekilmesini önerdiler. Çevresinde düşmanca sözler söyleniyordu ve onun ölçsüz bir kehanet gücüne sahip olduğu ileri sürülüyordu.

—Onları gülünç kıldınız, dedi Damien. Artık yakalarını bırakın.

—Hayır! Var olma suçunun yeterince ağır bir cezası yok. Sonra, masum bir eğlenceden neden yoksun kalayım? Ne diyorsam yuttuklarına göre?

Suçlamaya başladı Damien. Sonunda hedefi on ikiden vurdu:

—Tüm bu sapıklıkların ününüze zarar vereceğine inanmıyor musunuz?

—Siz inanıyor musunuz?

—Hem de nasıl! Sizi aleladeleştiriyorlar. Gün gelecek, onların gölgesinde kalacaksınız.

Aniden kendine geldi Louis. Kredisini yitirmekte olduğunu anlayarak geri adım atmaya başladı usulca. Ama çok geçti artık: denetleyemediği bir hareket başlamıştı. Onun adına binlerce korkunçluk, binlerce sapıklık yapılıyordu. Şu küçük işe yaramaz, kendine karşın, bütün bozuklukları bir araya getirmişti. Üstelik bu budalalıklar, olabileceklerin yanında, devede kulaktı. Örneğin, bir İtalyan firması, vücutlarının bozulmasını istemeyen kadınlar için, süper yassı cenin modası başlatmaya hazırlanıyordu. Doğduklarında hava ve kan ile şişirileceklerdi bu ceninler. Bazı çiftler, Louis'ye atıfta bulunarak, gebeliğin geçici biçimde durdurulmasına girişmişlerdi. (Bir anne bebeğini üç ay taşıyor sonra onu soğuk bir odaya kapatıyor, tekrar pansiyoncu gibi geri alıyordu. Tembeller için nefis bir formül!)

Esas kıyamet, cinsler birbirine karışınca, hayvanlar da doğmak istememeye başlayınca, koptu. Bir köpekten kedi yavruları, bir inekten bir tay, bir kısraktan bir dana hele de tuhaf bir melezleşme sonucu köpkediler, atinekler çıkınca yer yerinden oynayıverdi.

*

* *

Çoktandır harekete geçmiş olan resmî makamlar, bunun üzerine çok sert davrandılar. Veletlerin, altı yaşına kadar mutlak bir cehalet içinde kalmaları, günde altı-sekiz saat televizyon karşısına geçmeleri ve gözleri-

ni ekranda asla ayırmamaları için kanun kuvvetinde kararname çıkarttılar. Yumurcakların herhangi bir kültür veya bilgi edinmelerini önlemek için; ne kadar kitap varsa kilit altına soktular, alfabelere el koydular. Önlem olarak, Bab-ı Mukaddes yani Kutsal Kapı müfettişlerini, piç kurularından herhangi biri içeriye sızmasın diye, rahim ağızlarına nöbetçi diktiler.

Doğum grevleri ihbarı alındığından, devlet laboratuvarları, gülme krizi ile doğurtma yöntemleri geliştirdiler. Doğacak veledi, minik elektrotlarla gıdıkla-mak ve dayanamayan çocuğun kendisini dışarıya atma-sını sağlamak söz konusuydu. Daha sonra, ülkede esen sağlıksız havayı dindirmek için, kamu görevlileri halkın çocukluk çağına dönmesini engellemek üzere, ellerinden geleni yaptılar. Kundak, bebe önlüğü, biberon gibi şeyler kimlik kartı ile satılır oldu. (Dört yaşını geçenlerin, bunlardan alma hakkı yoktu.) Gençleşme de yasaklanmıştı. Herkes, zamanın acımasızlığına uymak zorundaydı. Gözlerin çevresindeki kırışıklıklar iyi karşılanmaktaydı. Bir yıl içinde bir yeri kırışmamış kişinin vay halineydi! Saçlar, bir iğne ile birkaç gün içinde beyazlanıyordu. Parmak emmek görüldüğünde, üç uyarıdan sonra suçlular, parmaklarından oluyorlardı.

Her kargaşanın altında bir neden olmalıdır. Yöneticiler de, ister istemez Louis'yi, annesini ve müritleri suçladılar. Minyatür Anakoret'in* aleyhine dönmüştü şans. Hayranlık yerine hakaret görüyordu. Prostat şişi, hormon atığı diye nitelendiriliyordu Louis. Ah! Nasıl da kulaklarını çınlatıyorlardı! Çalışmalarına ara verip savunmasını hazırlamak zorunda kalmıştı Louis, usta manevracı Damien'in yardımları ile!

Huysuz Cenin Dostları Derneği kapanmış, yerini Aile Ocağına Katılan Mutlu Yumurcaklar Birliği almıştı.

* Anakoret veya Anachorete: Romalı imparatorların zulmünden kaçmak için çöle çekilen keşişler. Topluluktan uzak yaşayanlar -ç. n.

Bu gecikmiş inkârcılık, Louis'ye hiç affedilme şansı bırakmıyordu. Sevimli Leblebi Taneciği, bulunduğu yerden kopartılmak tehlikesiyle kaç kez burun buruna gelmişti. Kamuoyu bir suçlu arıyordu. Onu bulan Damien oldu: Fontana!

Yapay bir barışma, bebek ile doktorun art düşüncelerinin kaybolmasına yetmemişti. Her ikisi de, açıkça ve alenen, aynı yapıttan kendilerine pay çıkartmaktaydılar. O da Louis'nin yaratılmasıydı! Doktor, onu her bakımdan biçimlendirdiğini ileriye sürüyordu. Çocuk, kendi iradesiyle kendini yarattığını, kendi kendisinin nedeni olduğu söylüyordu. Fontana öfkeleniyor, her şeyi açıklayacağı, "baklayı çıkartacağı" tehditleri savuruyordu. Jinekolog ile ufaklık arasındaki kızgınlık büyüdükçe büyüyordu.

Louis, gösterişli bir biçimde, bu karışıklıkların tek sorumlusu olarak Doktoru göstermeyi becerebilmişti. Doktorun seri imalat halinde küçük Louis'ler yaratmaya hazır olduğunu ileriye sürdü. Bütün radyo istasyonlarında ve bütün gazetelerde aynı suçlamada bulundu.

—Karanlık işler çeviren bu herif, anneme bakacak bahanesi ile, vücuduna zehirli maddeler soktu ve beni, saf bir bebeklikten bu hale getirdi.

Oğlundan yana geçmiş olan Madeleine de bunu doğruladı. Louis, herkesin takdirini toplayan formülü ortaya atmaktan da çekinmedi:

—Herkesin, dâhi olmaktan önce çocuk olmaya hakkı vardır.

Bu kadar nankörlük karşısında afallayan Fontana, kız kardeşi Marthe'ın uyarılarını dikkate almayarak, kafa tutmaya başladı. Bu terbiyeli, kibar insan ölçüyü kaçırıp, saldırgan demeçler vermeye başladı:

—İsteseydim binlerce Louis yaratabilirdim. Hem de çok daha kalitelisini!

Hükümetin beklediği de bu yanlış adımdı. Fontana

tutuklandı, hüküm giydi, muayenehanesi kapatıldı, dosyaları imha edildi, yardımcılarına da çeşitli cezalar verildi. Marthe, işbirliği yapmakla suçlanmaktan paçasını zor kurtardı ve seller gibi akıttığı gözyaşları, yargıçları yumuşatmış oldu.

Dünya rahat bir nefes almıştı. Sonunda, suçlu hapse atılmıştı! İş ki tek bir Bilgin Bebek olsun. Bu taktirde kabul edilebilir, hatta hoş karşılanabilirdi. Tatminsizler için bir simge oluştururdu, işte o kadar!

Gerilemek ve herkese kendi kendinin tek imalatçısı olmadığını açıkça ilan etmekten dolayı aşağılanmışlık duyan Louis, özeleştirisini yapmakta gecikmedi. Kusu ru mu? İhtirassızlık ya da geçici tutkulara sahip oluş! Toplumu cezalandırmak, dahası reform yapmak istemişti. Ne büyük yanılğı!

—Niçin insanlardan nefret etmeli?, diye sormuştu Damien. En iyisi onlara acımadır!

O zaman çocuk, tek bir düşmanı olduğunu anladı. O da Tanrı idi. İlk günah da, Yaratılış idi. Bu nedenle de ilk projesine döndü: Ne varsa okuyacaktı, bı zaten yazgısıydı ama bunu, insanoğlunu varoluş hastalığından kurtarmak için yapacaktı. Tanrı evreni Tek Söz, Tek Kelam ile mi yaratmıştı? Louis de onu tek söz ile yok edecekti. Sabırlı araştırmalar sonucu bulacağı o sihirli sözcük, ona bir anda Son İlke'yi açıklamış olacaktı. Bu sonuca varmak için beş yıl uğraştı ve kuralını açıkladı:

—Gülün, insanoğulları! Dans edin, için, sevişin. Yaşam yükünden sizi tek kurtaracak benim, artık çalışmanız için, tek çalışacak olan benim. Size sürekli tatil, ruh dinginliği, gerilimsiz mutluluklar öneriyorum.

Ne denli tuhaf olursa olsun, program, kıvançla karşılandı. Bu iş ciddiye benziyordu ve ne olacağını görece zaman bırakıyordu. Süper Uyanık Mağara Adamı'na yeniden hayranlık duyulmaya başlandı. Bir hesap

makinesinin hızında okumak düşüncesi herkesi büyülemişti. Yeni müritler türeyiverdi, Louis'nin de onayı ile. Damien ve karısı resmen, Kutsal Çocuk Kilisesi'ni kurdular. (Çocuk kutsaldı çünkü doğmamıştı.)

Tarihin sonuncu sayfasını yazdığından ve dünyayı yerinden oynatacak kum taneciğinin kendisi olduğundan emin, bütün varlığı ile işe koyuldu Harika Bızdık. Gönüllüler, yüzlerce disketi numaralayıp başlıklarını yazıyor, Louis de olağanüstü çalışma ortamının keyfini çıkartıyordu. Salyalı odası şimdi bir jet uçağının kumanda tablosuna benzemişti: Bir sürü ekran, bir video, kulaklıklar, bir sürü yanıp sönen düğme, bir kontrol tablosu, ultra süper karmaşık bir radyo telefon cihazı, devasa bir iletişim şebekesi, muazzam bir sinir sistemi, oradan da dünyanın her noktasına bağlanan bir faks. Bu örümcek ağı, yoğun biçimde beynini besliyordu ve ledin!

İstediği kadar itici olsun, sevinçle ele almadığı kitap yoktu Louis'nin. En kuru biçimde yazılmış olanları onu keyiften dört köşe ediyordu. Kitaplar, okunmamaktan şikâyetçidir; yalnız kitaplar da değil, müsveddeler, hatıra defterleri, doktor reçeteleri, reklam pröspesktüsleri ve hatta kâğıt sepetindeki kâğıtlar!

Açlığını hiçbir şey gidermiyordu Louis'nin. Bu muazzam bir işti ama gerekliydi. Evet, kendilerini kalın duvarlar arasına gömmüş ölümlüler için, bu işe kendisini ivazsız atamıştı. Bu gerekliydi: Onu aracılığı ile insanlık, uzun değişim yolculuğuna başlıyordu.

Kentlerin ve devletlerin düzensizliğini, ırkların ve kavimlerin çatışmasını dikkate almaksızın ıssızlığa ve yalnızlığa gömülüyor, uykuya, beslenmeye sadece birkaç saat ayırıyordu. Onun imparatorluğu, bir kâğıt parçasına sığıyordu. Tapınağı, bilgisayar ekranı idi. Yılda bir kez, Houston Üniversitesi'nin (Teksas) armağanı olan yağlı sıvı ile beynini yağıyordu. Anasının rah-

van yürüyüşü ile sallanan Louis, akşam üzerleri kendisine sevimli bir aylaklık sunuyordu. Tam anlamı ile mutluydu. Hücresi, aptal bir yüzyılın ortasında kutsanmış bir adacıktı ve belleği bütün dünyayı içermeyi bekleye dursun, binlerce ölünün uyuduğu bir lahitti. Ve de herkes, bilgilerin toplamı milyonlarca kitabı okumuş olan Louis'nin, güneş sistemini bin parça ederek Kelamı, tek başına yaratmasını bekliyordu.

V

Zifaf Odasının Bekçisi

En azından bir kişi bu maskaralıklardan hoşlanmıyordu, o da Louis ile Céline'nin babası Oswald Kremer idi. Gerçeklerden uzun süre kaçmıştı ama artık daha fazla kaçamazdı. Yuvası yıkılıyordu. Hiçbir zaman sevecen olmamış olan Madeleine, onu büsbütün ihmal eder olmuş, bütün dikkatini, içindeki Mesih'e vermişti. Ona gelen para, Oswald'ın kazandığından çok olduğu için, aralarındaki tek bağ olan mali bağ da kopmuştu.

Louis'nin yandaşları Bay Kremer'i, villanın en üst katında bir odaya tıkmışlardı ve onu her şeyden uzak tutuyorlardı; odasında kendi başına bir hizmetçinin getirdiği yemeği yiyor, canlı bir eşyadan farksız olarak koca evin içinde dolanıp duruyordu. Çocuğa gelince, Oswal'ın onu düşünmemeyi yeğlediği söylenebilirdi. Onunla görüşme işini birdenbire kesen Louis, başkalarına yaptığı gibi, görüşmek için Oswald'a da randevu veriyor ve kim olduğunu bilmezlikten geliyordu. Küçük Céline'ne gelince, hâlâ cılız ve geri zekâlı biri olarak, bir neşe kaynağı olmaktan çok, bir yük idi.

Oswald sıkıntısını, kendisini canı gönülden dinleyen kaynanası ile kaynatasına açtı. André ve Adélaide Barthelemy de Louis'den nefret ediyorlardı. Kendileriyle konuşmaya hiç tenezzül etmemişti Louis ve haber göndererek, kendisi için bir değer taşımadıklarını bildirmişti. Madeleine'nin devanalığı onları ürkütüyordu. Böylesine

nasıl şışebilmişti? Bütün bu işlerde onlardan gizli tutulan bir büyü, bir sihirbazlık vardı. Üstelik asıl gücendikleri, parayı küçük görmesiydi? Ona verdikleri emeğin karşılığını her isteyişlerinde, Madeleine fatura bile istemeden parayı muhasebecisine ödetiyordu. Madeleine'nin mülküne göz kulak olmaları için onlarla yaşamayı önereceğini sanmışlardı. Bir tavanarası bile onlara yeterdi. Ama Madeleine, kapısını yabancılara açmayı tercih etmişti. Ülkeyi sarsan karışıklıklar sırasında, Megaloman Soyтары'nın mahkûm olması için dua etmişler, onu suçlama kampanyasına katılmışlardı.

Ana ile veledede bir ders verilmesi hoşlarına gidecekti. Pis müsibet, yasalardan paçasını da kurtarmıştı. Bir haytanın bu denli güç sahibi olması, dedesi André'yi öfkeden boğulacak hale sokuyordu. Masaları yumrukluyordu André.

Tüm bu nedenlerden ötürü Barthelemy'ler, damatlarına —onu ödlele bulsalar da— yanaştılar. Hapiste olan Doktor Fontana'ya da, anlaşmazlıklarının üzerinden bir sünger çekerek onu destekleyeceklerini yazdılar. Böylece dışlanmışlar koalisyonu oluştu. Ortak payda, Louis'ye duyulan nefretti. Ancak bu, uzun süremeyecek kadar farklı çıkarlara dayanan bir ittifaktı. Sıkıntısını çalışarak defeden Oswald, kendisini uzun yıllar meşgul edecek bir işe girişmişti: Meydana gelebilecek olayların sayımını yapmak. Meydana gelebilecek olay, ucu ucuna yitirdiğimiz ve hayatımızın yönünü değıştiren bir sınav, konuşmaya cesaret edemediğimiz o kadın, gözümüze girmesine ramak kalan o iğne... işte bütün bunları hesaplamayı tasarlıyordu Oswald. Bu yüzyılın tek bir yılını ele alın, bilinen olayların yanı sıra, olaylar başka türlü cereyan etseydi olabilecekleri düşünün. Olaşı, olandan çok daha ilginçtir.

Muhammed İsa'dan önce doğsaydı, Napolyon beşğinde ölseydi, tarihin akışı ne olurdu? Oswald, var-

sayımların vakanüvisliğine soyunuyordu. Mendeleev'in kimya şemasına benzer bir çizelge hazırlayıp, gerçek ile olasıyı kıyaslamak istiyordu. Tabii ister istemez, Louis diğerleri gibi normal bir bebek olsaydı ne olurdu sorusuna varıyordu.

Bu çalışmayı saçma bulan kayın ailesi, Oswald'a durmadan babalık ve kocalık rolünü hatırlatıyorlardı. Bir başka gün, 11 sayısının, 22, 33, 44, 55 gibi iki katını veren mükemmel bir ikili oluşturmasının methiyesini yazmayı tasarladığını söylediğinde, André Barthelemy sertçe sözünü kesti. Artık bu hesaplama man-yaklığına son vermeliydi. O ailenin reisi idi, kahrolası! Madeleine'nin onca parayı Oswald'a danışmadan çar-çur etmesi doğru muydu? Sonra -André bu soruyu Oswald'ı bir kenara çekerek sormuştu- kocalık görevini yerine getiriyor muydu? Oswald getirmediğini kabul etmek zorunda kaldı. Bu yüzden acı çekmiyor muydu? Tam olarak değil. Bu bir hata idi! Madeleine'ni ziyaret etmeyeli ne kadar olmuştu? Çok uzun zaman. Yani? Çok, çok uzun zaman. Bu taktirde dedi kaynata, yapılacak ilk iş budur. Ne kadar sıklıkla?, diye sordu Oswald. Ne kadar istersen ama haftada en az bir kere. Ama canınız çekerse, günde birkaç kez. Tabii ki Madeleine daha güçlüydü ama Oswald da bunu bir ilke sorunu yapmalıydı. Sevgili Oswald, şimdi hemen gidip karınızdan, benim kızımдан, borcunu eda etmesini isteyin, dedi. André.

Oswald, Madeleine'den kendisinin de korktuğunu söylemeye cesaret edemiyordu. Eni ve boyu ile kendisini geçen varlık, bir kadın değildi artık. Daha çok bir deniz canavarıydı. Sadece, şiş yanakları ardında kaybolmuş gözleri insan olduğunu anımsatıyordu. Bu koca dev-i çekici bulmak için, kendini zorladı dehşete düşmüş olan Oswald. Bu anıta tırmanmak için sadece dayanıklı olması değil aynı zamanda küçük aletin ezilmemesi

de söz konusuydu. Bu denemeden başarıyla çıkmak için, birkaç hafta bir sporcu hayatı yaşadı. Halter, koşu, bisiklet, akla ne gelirse yaptı. Güçlendirici aldı. Her akşam pazılarını ölçüyor, kalçalarının büyüyüp büyümediğine bakıyordu. Her ne kadar günü hep erteliyor ve ek antremanlara girişiyorsa da, sonunda kaynatasının dürtüklemesiyle zifaf odasına girmek zorunda kaldı. Çekingen çekingen kapıya vurdu, girmek için izin istedi ve bir bulmaca soracağını söyledi. Madeleine ile a-ralarında tek anlaşma konusu olarak bu kalmıştı.

—Seksenlik bir ihtiyarın kalbi, bütün ömrünce üç milyar kere atarsa ve bunu Mont-Blanc Dağı'nın tepesine bir yük katarının çıkartılmasına eş olduğu bilinirse, her vagonun ağırlığını ve tekerleklerin genişliğini bulabilir misin?

Usulca omuz silkti Madeleine ve Oswald'ın her zamanki gibi yanıtını vermesini beklerken, dergisinin sayfalarını çevirmeye devam etti.

Görevinin orantısızlığından ürkmüş olan Oswald, Madeleine'nin bacaklarını boynuna koymayı düşünüyordu. Bir geceliğin aralığından görür gibi olduğu şey onu ürpertmişti. Kalça etinde çukurlar yaratan şu çizgiler, kraterin derinliğindeki şu kış, şu araba lastiğine benzer kıvrımlar, bu yağ ve et tulumu, hayatının kadınında ne varsa, onu korkutuyordu. Asla yapamayacaktı, kendisini ezecek, boğacaktı bu kadın! Oysa yemin etmişti: Cepheye gitmeliydi! Düşman saflarına atılan bir askerin bilinçsizliği ile gözlerini kapattı ve yatağa oturmaya cesaret etti. Şaşırdı Madeleine, kaşlarını çattı, okumaya devam etti. Cesaretini artırarak elini, yumuk bileğin üzerine koydu Oswald. Anlaması zaman aldı Madeleine'nin. Ne yani? Yoksa... Üç yıl sonra mı? Gerçekten o mu? Başını salladı Oswald, canlıdan çok ölüye benzer haliyle. Terbiyeli olmayı öğrensın diye onu kovmaya kalkıştı Madeleine, sonra boğulmuş bir insan gibi ken-

disine asılan adama acıdı. Alt tarafı bu nimeti neden e-sirgesindi? Annesi Adélaide, erkek kısmının düzenli bir boşalmaya gereksinimi olduğunu kaç kez anlatmıştı. Kabul etti ama bir koşulla: Louis uykuya dalmadan ya-ni her zamanki gibi gece yarısı olmadan hiçbir şey yapmıyacaklardı.

Aynı gün, birkaç saat sonra; utanma duygusu içinde ışıkları söndüren Madeleine, yana dönerek kendini ko-casına sundu. Başka türlü duramazdı, elverişli değildi. Titreyen, yutulup gitmekten korkan Oswald, korkusu-nu deli gibi hesap yapmakla gidermeye çalışıyordu. (Karısının iskeletinin ağırlığı, organizmasının su olarak yüzdesi, cildinin kapladığı alan, iki odanın taban halı-sına eşittir.) Küçük aleti, mucize olarak zedelenmedi. Karanlık, cesaretini artırmıştı. Hatta düşündü Oswald: “Ya Louis’nin yanına gitsem, annesi ikimizi barındıra-cak kadar geniş...”

Aslında bu Himalaya Dağı’na sarılmak, sandığından da kolay oldu; geçmişteki tek tük sarmaş dolaşlarını andırıyordu. Madeleine hareketsizdi. Unuttuğu bir şeyi, Oswald’ın zavallılığı ona kabul ettirmişti. Eskiden onca saldırgan olan üretim organı, şimdi makul boyutlarda görünüyordu gözüne. Hatta, azıcık hoşlandığı için ken-dine şaşmış, iç çekip durmuştu. Kocasının, oğullarının uykuya çekildiği saatte her hafta gelebileceğini söyledi. Bunu onca kolaylıkla elde etmekten şaşkın ve mutlu ko-ca, müjdeyi vermek üzere Barthelemy’lere koştu. Onu soğuk karşıladılar. Karısını onurlandıran bir erkek, olağanüstü bir şey mi sanki? Somut sonuçlar bekliyor-lardı. Birleşme zabıtları değil! Yine de, gizliden gizliye ellerini ovuşturuyorlardı: İlk adım atılmıştı. Bu iyi yürekli adamın aracılığı ile kızlarını yeniden kazanabili-lerdi. Böylece, Damien ve çetesi de yok edilebilecekti. Bunun için damadın gevşememesi gerekiyordu, her sa-bah onu arıyor, yüreklendiriyor, Madeleine’e karşı en

ufak kaprisini yerine getirmesi için talimat veriyorlardı. Alt tarafı aile reisi idi, canına yandığının!

*
* *

Annesiyle babasının yeniden başlayan ilişkilerinin farkına varması uzun sürdü Louis'nin. Uykusu ağır olduğundan, hemen rahatsız olmadı. Bir gece, Aziz Augustin'in bir türlü elinden düşüremediği *İtirafı*'nı okurken, alışılmışın dışında bir sıcaklık ve düzenli bir sarsılma hissetti. Annesinin jimnastik yaptığını sandı ve gecenin o saatinde akrobasi yapmaya kalkışmasına içerledi. Aynı zamanda pes perdeden çekiç sesi gibi bir şey duydu, protesto etmeye kalkışacakken yorgunluk ağır bastı ve uykuya daldı.

Ertesi gün, düş gördüğünü sanarak annesine sordu, o da, karın ağrısını defetmek için bazı gerinme hareketlerinde bulunduğunu söyledi. Bir hafta sonra, Oswald pijama ile odaya girdiği sırada ışığı söndürdü Louis. Filozof Maimonde'nin yapıtını henüz bitirmişti ve ertesi gün *Yoldan Çıkmışlar Rehber*'ini okumaya hazırlanıyordu. Başparmağını ağzına sokmuştu ki –bebekliğe verdiği tek ödün buydu– bulunduğu yer sallanmaya başladı. Belki bir doktordu, ya da annesini rahatlatmaya gelen bir masajcı? Ama bir baltanın kapıya vuruşuna benzeyen o ses de neyin nesiydi? Sinirleri gevşetmenin garip bir yöntemi? Yoksa... hayır, böyle şeyler düşünmek için deli olmalıydı. Dinlemeye devam etti. Giderek berraklaşan darbe sesleri, belirli aralıklarla geliyordu. Bu jimnastikse, herhalde en acayip olanlarından biriydi! Yanlış duyduğuna inanmak istiyor, kulaklarını tıkıyor, uyumaya çalışıyordu. Annesinden kuşlanmaya hakkı yoktu bir kere. Ama bu saatte bu soluk soluğa kalış, bu yalpalanma neyin nesiydi?

Sonunda kızdı, öfkелendi. Yoksa Madeleine kendisine yalañ mı söylemişti? Louis iki şeyi kabul etmezdi: Akli çelen aşk tutkusu; duyguların aşağılayıcı biçimde zıvanadan çıkması. Birkaç dakika sonra yalpalanma durdu, düş görüp görmediğini kendi kendine sordu Louis.

Yine de annesine bir şey belli etmedi ve ayın olayın bir hafta arayla, aynı saatte tekrarlandığını dikkate alarak, beklemeye karar verdi. Ertesi perşembe, ışıkları söndürmüş, pusuya yatmıştı. Tahminlerinden en kötüsü doğru çıktı. Her şey yeniden aynı biçimde başladı. Sarsıntılar onu yerinden oynatacak kadar tekrarlandı. Bu kez iş ciddiydi, bu yeraltında, pek de hoş olmayan birtakım işler dönüyordu. Telefonlar kendiliğinden açılıyor, bilgisayarların ışıkları yanıp sönüyor, radyo cızırdıyor ve savrulup duran Louis, yediklerinin ağzına geldiğini hissediyordu.

Domuzlar! İyice emin olmak için, aşağı ile bağlantısı olan boğaza kadar tırmandı Louis. Ön kısımda olmak için Fallop borusuna tünemeyi çok isterdi ama, borunun girişi, ince Fallop borusuna tünemeyi çok isterdi ama, borunun girişi, ince bir çizginin dışında, sümüksü bir tıpa ile kapalıydı. Bir kızılderili gibi kulağını yere dayayarak hemen yanı başında çekiç sesi gibi bir tıkırtı duydu. Çırpınan, bir çiti kırmak isteyen bir hayvanın sesiydi sanki ve her hamlesi beyninde yankılanıyordu Louis'nin. Bağırды:

—Buraya bakın! Burası bir kuvöz, genelev değil!

Protestosu gürültü arasında kayboldu. Neredeyse cesaretini yitirecekti. Annesi, belirgin biçimde “Oswald” adını söyleyince panikledi. Annenin mahremiyetini bozan, demek ki Oswald’dı.

Onu, “aile reisi”ni, o koca ayıyı anasına tırmanmış olarak gözünün önüne getirmek, canını sıkıyor, içini bulandırıyor. Öfkesini bastırmaya çalışırken, vahşi

bir soluma işitti ve bir darbe ile telsiz telefonuna kadar savrulmuş oldu. Kafasının arkası şişti. Bağlanması gerekirdi, dalgınlığı yüzünden az daha ölecekti. Madeleine'nin içinde enerji verici peşpeşe depremler, her şeyin altını üstüne getirmişti. Sonra ortalık duruldu. Dehşet içinde kalan Louis hemen misillemeye kalkıştı, sonra düşündü. Belki de annesi, kendisi gibi bu herifin kurbanıydı ve iğrenç davranışlarda bulunmaya zorlanıyordu. Damien'i ve ekibini çağırabilir, sapığa dersini vermelerini isteyebilirdi. Onu bağlamalarını, hatta neden olmasın, iğdiş etmelerini söyleyebilirdi. Ama bir Mesih, basit ölümlülerden yardım istemez! Bu işi kendi başına çözümlemek onuru kendisine ait olacaktı!

Kendisini meydana getirenlerin perşembe geceleri, gece yarısı buluştuklarını biliyordu; planı için gerekli olan gereçleri hazırladı. Kuşkulanmasın diye Madeleine'ne çok iyi davrandı. Haydutları suçüstü yakalamak niyetindeydi. Bir hafta sonra, araştırmalarına bir kez daha ara vererek, müthiş bir çalışmaya koyuldu. Vakit geldiğinden birkaç dakika önce –annesi ve babası son derece dakiktiler– bileğine, sağlam bir halat haline getirdiği göbek bağını sardı. Sarsıntılar başladığında her şey hazırды.

Isı arttı, hava ağırlaştı, duvarlar terledi, nesiçler nemlendi, karıncalı ıslandı. Bunu bir kez görmüştü Louis. “Aşağılık mahluklar! Kessinler şu işi!” İki büklüm oldu, bekledi ve az sonra gerçek bir fırtına patlak verdi. Bilgisayarları tehlikeli biçimde sallanıyordu ve Louis her şeyi sabitleştirmek için yeterince ipe sahip olmadığından, bunların üstüne düşmelerinden korkuyordu. Madeleine'ne gelince, yoğun spazmlar içindeydi. Acaaba, en ufak bir zevk alıyor muydu?

Birkaç santim ötesinde ritmik hareketler algılıyordu Louis; kör bir hayvan, Madeleine'nin karnında kendine yol açmaya uğraşıyor, nazik lifleri eziyor, geçidindeki

tüm engelleri yıkıyordu. Annesi ile babasının cinsel sarsıntıları (–öyle denilebilirse– suç aleti) ile burun buruna gelmek, ne zavallılık! Zavallı insanlık! Ürerken, yetişkinlerin neden hayvanlaşmaları gerekiyor ki? Erkek aptalca makineleşiyor, o koca sperma şıngısı gibi geliyor! Sadece sese kulak vererek kalibrayı ölçmeye kalkışan çocuk, o nesnenin belli aralıklarla durduğunu fark etmişti. İşte onu, yorgun düşüp dinlendiği sırada oracıkta yakalayıp, hareket etmesini engellemeliydi. İpinin ucuna bir düğüm atmış olan Louis, kordonu usulca dar uterus boğazından geçirdi. Düğümün çapı ile annenin tünelinin çapı eşit boydaydı. İşte böylece ziyarete gelen hayvanı yakalayabilecekti. Ah! Bir de dinamiti ya da el bombası olaydı! Çirkin hayvan birkaç saniyede yok olurdu. Tuzakını kurdu Louis ve beklemeye başladı.

Isı artıyordu ama bir şey olduğu yoktu. Yoksa Louis'nin hazırlıkları anlaşılmış mıydı? Yoksa bir hinlik hissedenden “baba” vaz mı geçmişti? Birden, görülmemiş bir sarsıntı bütün yöreyi sardı ve bombardıman vargücüsüyle sürdü. Baba, bu akşam formdaydı, durum tehlike arz ediyordu. Nitekim, etten kazık, bütün gücüyle bağırsaklara gelip dayandı. Üst katta, aşk iniltileri yeniden başladı, Louis dengesini yitirir ve kafasını çarpar gibi oldu. Füzelerini, geri çekilmeden atıp, harekete geçmeliydi. Az sonra rahatlayacak gibi bir hali vardı. Şansına, canavar birkaç saniye kımıldamadı. Belasına çatmıştı! Bu durum, avını yakalayıp boynuna kemendi geçirmesine yetti. Yeter ki ip kopmasın! O şey bir yandan, Louis öte yandan çekştiriyordu. Korkunç sesler, küfürler, lanetlemeler her yanı kapladı. Korkan Louis, kulaklarını tıkamak üzere az daha her şeyi koyuvercekti. O kadar küçük, o kadar kırılıyordu ki!

Baskı korkunçtu. Kordona asılmış, elleri kanıyordu, sol koluna kramp girmişti. Ne yazık ki o, saf beyin özünü temsil eden Louis, bir değnek bozuntusuyla aşı-

ğılâyıcı biçimde uğraşmaya zorlanıyordu. Oysa babasına hücum edip anasının kutsal kabını kurtarmak, göreviydi. Doğmuş olsaydı, herkesin doyumsuzluğunu yok etmeye çalışırdı, insanların libidosunu yok eder, falluslarına el koyardı. Kadınların pubise, Venüs tepciğine her oturana yol vermezdi. Şimdiden kendini yatak odalarının, şehvet yuvalarının Batman'ı olarak görüyor, bakirelerin ve evli kadınların imdadına yettiğini varsayıyordu. Ufukta ne de çok rodeo karşılaşması vardı!

Neyse ki kutsal bir öfke, onu tutmaktaydı. Bir başka yaşamda olabileceği düşüncesi, gücünü azaltıyordu. Dayanması, Sodome ve Gomore'yi yeniden ezmesi gerekiyordu!

Gerçeğin bin fersah ötesinde bulunan Oswald, bir istakozun kıskaçlarına yakalandığını sanarak, acısını artırmamak için, hiç kımıldamıyordu. Madeleine'e gelince, az önce haz duyduğu yerleri kordon acıtıyordu. Neyse... solumaların, iniltilerin sonu gelmişti! Sıra pişmanlık duymakta, nedamet getirmekteydi! Avını iyice tuttuğundan emin olan Louis, bir elini telefona uzattı. Şansına, annesi iç hattı kesmemişti. Bir zafer havası içinde, adına Oswald denilen yağlı domuzu ele geçirdiğini haber verdi. Onu ancak, bir daha buralara dönmeyeceğine söz verirse koyuverecekti.

—Ne yani Louis, sen miydin?

—Başka kim olsun istiyorsun?

—İnanamıyorum...

—Sen inanmamaya devam et ama mesajımı da ilet...

—Çok utandım. Babanı veriyorum, erkek erkeğe konuşun.

Acıdan soluk alamayan Oswald, gerçeği öğrenince yıkıldı. Ahizeye kükredi:

—Beni hemen bırak, bu bir emirdir, bunu emreden baban!

—Oswald, “baba” sözcüğü bana bir şey ifade etmiyor, kimse de bana emir veremez.

—İtaat etmezsen, unutamayacağın bir dayak yersin.

—Dayak mı? Niye kamçı kullanmıyorsun, hazır başlamışken? Beni buradan sökmeye on doktorun gücü yetmedi de, sen bir kötekle mi korkutacaksın? Zavallı cüce! En iyisi sen beni dinle: Annem, şişirilecek bir balon, ya da korunacak bir kancık değil. Bacası temizlenmesi gereken bir şömine hiç değil. Ben burada insanlık için çok önemli bir araştırma yapıyorum ve derebeyliğime bir yabancıнын girmesine asla izin vermem. Tekrar ediyorum: Annemle çift hörgüçlü bir hayvan ilişki kuramaz!

—Louis, diye başladı öfkesi burnunda olan Oswald. Annenle istediğimi yaparım. O senin annense, benim de karım. Bil ki o da bunu onaylıyor, hatta zevk bile alıyor.

—Yalancı! Böyle konuşmanı yasaklıyorum.

Öfkenin doruğunda olan Minik Melek, “sen” demeye başladı ve kontrolünü kaybetti. Bitip tükenmeyen kitapları arasından bellediği ve asla tekrar edemeyeceğimiz sözcükler dudaklarından döküldü. O berbat küfürleri savuran kimdi öyle? Oswald kadar Madeleine de çöktü ve Oswald direnmekten vazgeçti.

—Pekâlâ Louis, bırak da gideyim.

Ancak ufaklığın öfkesi sürüyordu ve sövgü bahçesinden nadide bitkiler sunmaya devam ediyordu. Her küfür savurduğunda, ipi biraz daha çekiyordu.

—Louis, lütfen bırak beni, bir daha gelmeyeceğim.

—Böyle gidebileceğini mi sanıyorsun? Annemi, imalarıyla kirlettiğin için özür dileyeceksin. “Madeleine’ni bu pisliklere ben zorladım”, de bakayım.

—Peki, o bendim.

—Bir daha onu hiç rahatsız etmeyeceğim.

—Bir daha asla.

—Yemin ederim de.

—Yemin ederim.

—Daha yüksek.

—Yemin ederim Louis, yemin ederim.

Louis dişleriyle kordonu kesti. Oswald geri çekildi, baktı. Korkunç ipin tecavüzü ile aleti acınacak haldeydi. Oğlunun kötülüğü gözlerini yaşartmıştı. Ağlamaklı olan Madeleine de Oswald'ı teselli etmeye, ona merhemler, kremler vermeye çalıştı. Ancak oğlunun kararlılığı karşısında dehşete düşerek, dükkânı ilelebet kapatmaya karar verdi.

Louis'nin isteğine karşı çıkmak, söz konusu bile değildi. Oswald sözünde durdu. Aşağılanmış, veledin suratında alaycı gülümsemeler sezinleyerek, felaketi kaynanası ile kaynatasına anlatmadan önce, birkaç gün bekledi. Teselli edici tek bir söz söylemediler, ödleliğini kınadılar ve hatta André kötü bir benzetmede bulunarak onu “erkek olmamak” ile suçladı. Oswald iyi karşılanmadığını anladı, sesini çıkartmadı. Bu deneme onu yaralamıştı.

*

* *

Bir kez daha Céline'e yaklaştırmaya çalıştı Oswald. Aile ilişkilerindeki o sıcaklığı, o sevgiyi verebilecek tek varlığı! Céline'nin zekâsı açılmış değildi, günlerce kıdılmadan yatıyordu. Babasıyla birlikte villanın son katına atılmış olan Céline, zayıf, çelimsiz, gözleri, mürekkebe batmış gibi mor halkalıydı ve konuşma yerine kesik sesler çıkartmaktan ileriye gitmiyordu. Hiç kimse, ana karnında büyük fizik kanunlarına hakim olan bu küçük kızın, tek bir hece söyleyemiyeşini anlıyamıyordu. Yine de iki ya da üç kez, bir ihtiyar kadın sesiyle, aynı cümleyi tekrarlamıştı: “Hıyarlar kayatuzu ile

temizlenir". Öğrendiği binlerce kuraldan, kala kala bu kalmıştı: Bir yemek tarifi!

Belleğinde, buna benzer açılmalar olmadı. Zamanla, küçük Céline, diğer çocuklara karşı saldırgan oldu. Sokakta, ısırarak ya da saçlarını çekmek için üzerlerine atılıyor, babası da onu evde alıkoymak zorunda kalıyordu. Televizyon izlediği bir gün, paraşütle atlama gösterilerine öylesine bir ilgi gösterdi ki, babası ona, yataklı bir sepeti olan bir balon aldı. Céline, tavana asılı balonun içinde yaşamaya başladı. Aşağıdakiler, onu bir makara sistemiyle besliyordu. Artık ondan tek bir söz, tek bir hece çıkmaz olmuştu.

Tüm bu olaylar, Oswald'ı ağır biçimde sarstı. Yetim büyümüşü, gevşek iş ilişkilerinden başka ilişkisi yoktu, yaşamaktan zevk almamaya başladı. Her şeyden ve öncelikle rakamlardan kuşkulanır oldu, her yerde bir aldatmaca, bir tuzak gördü. Hiçbir şeye güvenmedi. Sonunda, kendi kuşkusundan ve yaşadığından kuşkulanır oldu. Rahatlamışa benziyordu: Hissettiğini sandıklarını hissetmişti, başına hiçbir şey gelmemişti. Boş yere telaşlanmıştı. Yemek yememeye başladı –madem ki yaşamıyordu, bir hayaleti beslemek niyeydi?– yatağından çıkmaz oldu, konuşmaz oldu, zayıfladı, eridi. Bu hali, kendisinin bir hiç olduğu düşüncesini güçlendirdi. Fark etmeden öldü çünkü yaşadığını bilmiyordu.

Hiç değilse bir konuda başarılı olmuştu Oswald: Hiçliği konusunda başkalarını inandırmakta! Yok oluşu fark edilmedi ve cesedi soğumuşken, tesadüfen odasına giren bir hizmetçi tarafından bulundu. O talihsiz geceden beri onunla konuşmayan Madeleine, haberi duyunca aldırış etmedi. Tabii kocasının cenazesine de gitmedi ve cenazeciler, her şey usulünce yürüsün diye, ağlayıcılar tutmak zorunda kaldılar.

Bu ilgisizlik Bay ve Bayan Barthelemy'i dehşete düşürdü. Şimdiden kendilerini neyin beklediğini görü-

yorlardı. Kızlarından ve çocuğundan tiksinerak uzaklaştılar, yüzlerce kilometre öteye taşındılar. En çok sarsılan da, Oswald'ı yalnız bıraktığı için kendisini bir türlü afetmeyen Adélaide Barthelemy oldu.

Bütün gün dikiş dikmeye, hiç bıkmadan aynı düğmeleri dikmeye, yepyeni giysileri onarmaya koyuldu. Bu manyaklıkla önüne geleni dikmeye başladı: Örtüleri masaya, kocasının pantolonlarını iskemleye, iskemleyi halıya... yastığının altında bir iğne, bir iplik bulundurmadan uyumaz oldu. Nereye gitse tuhafiyesini birlikte taşıyordu. Deliliği, kırlara gidip, boş alanları metrelerce iplik ile kaplamaya kadar vardı. Canlılara da musallat olmuştu. Sinekleri, arıları, cırcır böceklerini, sivrisinekleri yakalıyor, kanatlarını gövdelerine dikiyordu. Çok dikkat, çok özen, çok ince iğne isteyen hassas bir işti bu! Köpek ve kedi ayaklarını birbirine bağlıyordu. On- dan, şeytandan kaçır gibi kaçır olmuşlardı. Kaç kez, dükkânlarda, pazarlarda, gençleri yakalamış ve uçuş- masınlar diye saçlarını alınlarına dikmeye kalkışmıştı. Kocası André uyurken onu gözkapaklarını dikmek is- terken yakalayınca, onu hastaneye kapattırdı. Adélaide, Oswald ölünce Madeleine'nin başından defettiği Céline ile aynı hastanede kaldı. Her biri ayrı koğuşta olduk- larından, nine ile torun asla karşılaşmadılar.

Babasının ölüm haberini alınca tek bir sözcük çıktı Louis'nin ağzından: "Nihayet!". Doktor Fontana, baş- tan aşağı kin kesilerek, işine çomak sokmaya kalkıştı. André Barthelemy'nin, Oswald'ın acıklı sonunu ve Adélaide'in hastalığını bildiren mektubundan sonra, son kurşunlarını boşaltmaya karar verdi. Kaybedecek bir şeyi kalmamıştı. Hücresinde hapsedilmiş olmanın hıncı ile "*Louis Kremer'i nasıl imal ettim?*" başlığını taşıyan bir kitapçık yayınladı. Madeleine'nin muayene- hanesine ilk gelişinden, basit bir şans ve cesaret işi olan girişiminin ayrıntılarına kadar her şeyi anlattı. İtiraf-

larının sonunda korkunç haberi açıklıyordu: “Herkes Louis’nin zekâ düzeyine sahip bir çocuk sahibi olabilir! Louis, olağanüstü biri olduğu için değil, sadece doğmadığı için dâhidir.”

Broşür tüm medyaya gönderildi. Damien, Fontana’yı öldürtmeyi ve gazeteleri toplatmayı önerdi. Onu vazgeçiren Louis oldu. İddiası o kadar büyüktü ki, kimse Fontana’ya inanmayacaktı. Gerçekten de hiçbir gazete Doktor’un açıklamalarına yer vermedi, genel bir ilgisizlik gösterildi. Bir fırtına yaratacağını sanan Doktor, bir fiyasko ile karşılaştı. Louis alaycılığını, mahkemeden Doktor’un cezasının hafifletilmesini insanlık adına istemeye kadar götürdü.

Yoluna çıkan son müsibetleri böylece etkisiz bırakınca, harika veledin hızını kesecek bir şey kalmadı. Babasının ölümünün ertesi günü, Cenevre’deki Birleşmiş Milletler merkezinde bir konferans verdi. (Madeleine’i özel bir jet ile götürmüşlerdi.) Eflatun’un bir özdeyişini yorumlayarak “Her zaman olan ve de olacağı olmayan nedir?” sorusuna “İşte o Benim, O bendeniz, o şahsım, tabii ki evren değil, ya da ölümsüz değil!”, yanıtını verdi. Kadınlar onun bilgeliği karşısında ağzı açık kaldı, hayran oldu, kendinden geçti. Titrek sesi, her birinin üzerinden huylandırıcı bir esinti gibi geçti. “Ah sevimli küçük bilgin, ah küçük karaca, başımıza gelebilecek en güzel şey bu! Konuşmasını dinlemekten bıkmadık. Lafazanlığı ile baş döndürdü. Dağarcığı ne de doluymuş yavrucuğun! Bu kalibrede evcil bir canavarı bağrında tutmayı hangi ana istemez ki?”

Genç anneler de diz çökmüş, dua ediyordu: “Bana da bir Louis ver!” Tümerkli ve tümbilici Zigomar, öylesine bilgindi ki, hiç kimse söylediklerini doğrulamaya kalkışamazdı. Sadece onu dinlerler, kendilerinden geçerlerdi. Her ne kadar hiç kimse onu, saklandığı yerde göremiyorsa da, bej ipekten bir sabahlık giymeye

başlamıştı. Bazen o kadar uzun süre çalışırdı ki –durup dinlenmeden otuz sekiz veya kırk sekiz saat– kafatasındaki nöronlar, küçük çıkıntılar halinde rahim çidarına yapışıp kök salardı. Devrik bir ağaç gibi, kafadan kök salmıştı Louis.

Şurada burada küçük karışıklıklar, yer basına yansıyor: Kutsal Çocuk taklitçileri, gizli tarikatlar, çalışmayı sürdürüyor, Homeros'u, Milton'u, Dante'yi gizlice yorumlamak üzere sınıfça daha kaçılıyor, dünyanın halinden düş kırıklığına uğrayan bebekler Madeleine'e geliyordu ama Uluların Ulusu, hiçbirine yüz vermiyordu. Bazen, ne yazık ki kötü şartlarla karşılaşılıyordu: Radyo röportajları sırasında, birtakım hödükler, onu terbiyesizlikler yapmaya itiyor, bilgisayarına giren korsanlar onu, kuşkulu mesajlar ile karşı karşıya bırakıyordu. Louis affediyordu onları. İnsanlara, sevgisizlikten çok acıma duyuyordu, onları güden güçlere hakim değildiler çünkü. Ne derlerse desinler, ne yaparlarsa yapsınlar, yüce ruhu onların adiliklerine yenilmiyordu. Tek bir sözcüğü ile dağlar kadar acı, mutsuzluk verebilecekken, onlara öfkelenme şerefini bile bahşetmiyordu. En büyük hakareti, merhamet göstermekle yapıyordu.

Dağarcığına edebiyat ve felsefe doldurarak ilerlediği yolculuğunda, Talmud'un, Kuran'ın, İncil'in, Tevrat'ın ve tüm Vedaların, yanında basit birer laf ebeliği olarak kalacak son derece basit ve son derece karmaşık formüle doğru yol alıyordu. Formülün, şuracıkta, yanı başında, metin yığınları içinde olduğunu hissedebiliyordu. Bir sözcüğün arındırıcı soluğu ile, insanlığa mutlak olanı vermek düşüncesi başını döndürüyordu. Pembe-etten yapıma dolabında, pek yakında bir hükümdarın yetkisini bulabilecekti. O yetki de: Bir televizyonu kapatır gibi, eski dünyayı kovmak yetkisiydi! Madem ki her şey yazılıdır, o halde her şey okunabilir. Ve her şey tüketilebilir.

VI

Mutluluklar Beldesi

Bütün bu olanlardan sonra, Louis ile annesi, arasında uzun bir uyum içinde yaşama dönemi başladı. Bizim Zırzop Dâhi, ilk kez, Madeleine'nin kendisi için ne gibi özverilerde bulunduğunu idrak etti. Louis için her şeyden vazgeçmişti Madeleine, insana benzemekten bile! Öylesine katmerleşmişti ki, bir yerden bir yere gittiğinde, derisini bir gelinlik kuyruğu gibi ardından taşımak gerekiyordu.

Louis etli dolmaya dönmüştü ve anasının karnı değerli bir mücevher kutusu görevini yapıyordu. Çocuk hem çıkarı olduğu hem de iyiliği tuttuğu için, annesine yardım etmeye karar verdi. Aynı zincire vurulmuş iki forsa, ortak yazgısı olan iki mahkûm değiller miydi?

Louis'nin artık daha çok vakti vardı: Ziyaretçi kabulünü kesmiş, konferansları durdurmuş, kendini tecrit etmişti. Hiç kimsenin ulaşamayacağı tepelerde yaşamak azmiyle, vaktini görüşmeler ve tartışmalarla harcayacak durumda değildi. Madem ölümsüzlüğün hakkından gelecekti, birtakım ince us oyunları ile oyalanmaya ne gerek vardı? İnsanların ona verebileceği bir şey yoktu, ya kendisine hak veriyorlardı ve ortada tartışılacak konu kalmıyordu ya da kendisiyle kavga ediyorlardı ve Louis, tek bir sözcükle onları yerli yerine oturtuyordu. Hemen teslim olup, kendisini överek yenilgiyi kabul eden tartışmacılara karşı bu kolay elde edilen utkulardan

bıkmıştı. Onları tersliyordu: “Onaylarınız canımı sıkıyor, hele de övgüleriniz beni rahatsız ediyor.” Onu övmek, onu sınırlamak, onu bir üstünlüğe indirgemek. Onu ciddi olarak hırpalayan tek bir rakip çıkmış değildi. Karşı görüşler o kadar cılız, savunmalar o kadar ilkeldi ki! Felsefenin büyük isimlerine gelince, hiçbirisi, onun ayak bileğine varamazdı. Hegel bile –hani şu düşünce dinozoru, şu taptığı ilk insan– artık kendisine o kadar layık değildi ki, Louis onu, attığı tırnak kadar bile görmüyordu. Artık Bebeğin ustası kalmamıştı çünkü hepsini geçiyordu. Düşünce semasında parlayan tek yıldız oydu.

Bu nedenle de müritlerine, insanlığı kurtarma hazırlığına girişme görevini verdi. Çünkü Louis, kendi başına bir ordu, bir hükümet; bir ulustu. Yeryüzünün her bir köşesinden, binlerce, onbinlerce insan onun Kilisesi için çalışıyor, vaaz veriyor, Kremer’lerin evi için –oraya artık Şato deniliyordu– yüzlerce kitap gönderiyor ve Yumurcak onları bir hamlede yutuyordu. Diğer insanlar onun gözünde, kendisine hizmet için vardı, emirlerini tekrar etmek üzere yaratılmışlardı. Müritler kuyruğu uzadıkça, nakil araçları artıyordu.

Her türlü propaganda ve misyonerlik işinden kurtulunca, annesine yardımcı olmaya karar verdi Louis. Bir doktor arkadaşı kendisine, ana-evinin, videokasete çekilmiş bir şemasını göndermişti. Böylece Louis, gelen bu şemayı hemen algılamış, duyuşal sınırları, devindirici sınırlarla karıştırmamayı öğrenmiş yüz elli bin kilometrelik damarlar ve vejetatif sinir sistemi hakkında bilgi edinmişti.

İlk önce, annesinin içini bir bahçeye dönüştürmek için haftada birkaç saat çalışmakla işe başlamıştı. Uzuvarları yağlıyor, kuşkulu su birikintilerini, bir fiske ile boşaltıyordu. Bir silginin yardımıyla, iç organların pasını temizliyor, ufak tefek yaraları dağlıyor, oluşmakta olan

enfeksiyonları yok ediyor, sıvı maddelerin yağlı kısmını alıyordu. Ya da, küçücük bir makasla, çevresini dolaşarak, boy vermiş bitkileri, gereksiz uzantıları kesiyor, kat kat olmuş yerleri düzeltiyordu. Sonra, bir faraş ile çöpleri topluyor ve tabana güzel yiyecek resimleri çiziyordu. Bu Yumurtalık Şövalyesi'nin, bu Pankreas Baronu'nun, safra kesesini boşaltırken, bir kolonu temizlerken, bir damar tıkanıklığını bir el hareketiyle giderirken öyle bir hali vardı ki, görülecek şeydi! Bir cerrah bundan iyisini beceremezdi. Hiçbir işten kaçmıyordu. Annesi denen makinenin bakımını yapıyordu ve bu işi sadece teknik bir iş gibi görüyordu. İş bitince, kendini havuza atıyordu.

Anne, serin sulu bir havuzdu, yeşermiş kırıklıktı, zengin bir bostandı, durgun bir bataklıkta, karanlık bir mahzendi. İç organlarının çalışkan bir işçisi olarak Louis, yavaş yavaş annesinin sağlığının vazgeçilmez yardımcı oldu. Artık bünyeyi öylesine tanıdı ki, önceden neler olabileceğini tahmin edebiliyor, önceden bazı rahatsızlıkları saptayabiliyor ve önleyici çareleri harekete geçiriyordu. Tek bir korkusu vardı Louis'nin: Annesinin, günün birinde, özellikle karın nahiyesinde bir ameliyat geçirmeye mecbur kalması! Katil ellerin, fırsattan yararlanarak, kendisini çekip çıkartmalarından ürküyordu. Annesinde bir tümör oluşacak, durumu ameliyat gerektirecek olursa, buna karşı koymak için söyleyeceği ne olabilirdi? Bu yüzden dikkatini artırarak, her sabah köşe bucağı teftişe çıkıyor, kanın tadına bakıyor, teri kokluyor, anormal bir şey olup olmadığına bakıyordu.

Anne kabız olduğunda, elcikleriyle büyük kanalı, çirkef kuyusunu sıkıyor, trafiği sağlıyordu. Anne uyuyup da mesane dolduğunda, alarm zilini çalıyordu. Suların taşıp da bilgisayarlarını bozmasını istemiyordu. Hey! Yukarıdaki! Uyan da, suyunu koyuver, lütfen!

Anne hüzünlü olup da, midesi sislendiğinde, duodenumdan üfleyerek sisi dağıtıyor ve üzüntü artıklarını ağızdan ve burundan dışarı fırlattırıyordu. Ne var ki, hareket alanı, rahim ile sınırlıydı Louis'nin. Daha uzak yörelere müdahale edebilmek için, annesine içeriden masaj yapıyor, böylece yavaş yavaş bütün vücudunun rahatlamasını sağlıyordu. Örneğin, karın nahiyesinden kan basıncını ayarlayarak beyin damarlarını açıyor, annesinin migrenini geçiriyordu. Her akşam, rahim cidarlarında bir top gibi yuvarlanarak, Madeleine'ni gevşetecek ve rahatlatacak bir ısı yaratıyordu. Bazen, Louis'nin bir gül yaprağı kadar yumuşak ve bir kedi dili kadar tırtıklı bir fırça ile cildini ovmasını düşlüyordu Madeleine. Küçük kurtarıcısının aksiliğini bildiğinden, kendini tutup, bir şey söylemiyordu.

+

Louis resmen, annesinin vücudunun bekçisi oldu, bu sayede Madeleine de, sağlıklı biri. Oğluna olan güveni o denli arttı ki ona, en mikroskopik yerler dahil, tüm yörelerinin anahtarlarını verdi. Louis belinde bir anahtar ve maymuncuk tomarı ile dolaşmaya başladı. Tüm bu önlemler, annenin, bir ay süren bir bronşite yakalanmasını önleyemedi. Bu dönem süresince Louis, hiçbir iş yapamadı. Normal zamanlarda bile Madeleine tam bir gürültü, patırdı merkeziydi. Ve Louis, en dayanıklıları bile kaçtıracak gürlemelerin ortasında kaldı. En hafif kan basıncı devamlı bir uğultu, sindirim işlemi bir döküntü gürültüsü, kalp, bir gong sesi çıkartıyordu. Gazlar, geçirmeler, daha da berbatı osuruklar işin cabasıydı. Ne var ki Anne üşüttüğünde, titriyor, burnunu çekiyor, öksürüyor, hırıldıyor, bu da sonu gelmeyen bir depreme neden oluyordu. Öksürük, Louis'yi tepetaklak

ediyor, güvenlik kemerini takmak zorunda kalıyor, her burun çekişi çocuğun kulağında çekiç sesleri yaratıyor, balgam çıkartma ise, adi bir türük gibi kendisinin dışarı tükürülmesi tehlikesini yaratıyordu. Madeleine'nin şu burnu, şu gırtlak az kalabalık, şu sifonları az geveze, şu ağzı az dilli değildi! Özetle, içerisi tam bir cehennemdi ve ne antibiyotikler, ne aspirinler hastalığın süreciğini tamamlamasını önleyemiyordu.

Louis çaresizdi, bronşlara, gırtlak kadar uzanıp, mukoza fazlalığını atmak için, vermeyeceği şey yoktu. Sonunda çareyi tahrip edip gözyaşına ve acılara neden olan mikrop yenik düştü ve yaşam eskisi gibi devam etti. Ancak bu, ciddi bir uyarı oldu.

Genelde, Madeleine sağlam, sağlıklı bir insandı. Şişmanlığına balgı hipertansiyonunu saymazsak... Bu sağlığını gençliğine borçluydu -22 yaşlarındaydı- bir de, haftalarca, hatta aylarca uyuyabilme kapasitesine! Ağırılığı ve boyu nedeniyle, yüksek atlama, trapez, paten kayma gibi hareketler yasaktı. Evinden çıkması bir sorundu çünkü bacakları bedenini zor kaldırıyordu. Onu tekerlekli iskemleyle taşımak gerekiyordu. Bu nedenle çoğu zaman yatıyordu, gözlerini kapatarak para kazanıyordu. Bu ticari sözleşmeler, işleri başından aşkın iş adamları, sınava girecek öğrenciler, vakit kaybetmeden birbirinin olmak isteyen sevgililer ile yapılıyordu. Madeleine'nin eliyle dokunması, tüm yorgunluklarını alıyor ve sözleşmenin bitimine kadar dertlerini uyuyarak çözümlüyordu. Müşteriler kendilerini canlanmış hissediyor, birkaç günlük tam bir dinlenmeden sonra evlerine iyileşmiş olarak dönüyorlardı. Madeleine kart vizitine "*Profesyonel Uykucu*", diye yazdırabilirdi pekâlâ!

Doğuştan uykusuzlar, ırsi yorgunlar, nesiller boyu uyku tutturamayıp gözleri mor halkalı bebek doğuranlar, Madeleine'e geliyor, gerilerinde kalan yılları silmesini istiyorlardı. Madeleine bir sipariş olduğunda,

uyku dönemlerini parçalara bölüyor, kırkbeşer günlük uykulara dalıyordu. Bu, para getiren bir işti ve durumuna uygundu. Herkes ondan birşeyler alabiliyordu. Kabartılmış yastıklara yatırılarak uyuyan Madeleine, kendi başına, dondurularak uyutulmuş bütün bir kasabaya eşitti. Müşterilerinin siparişlerini gözönünde tutacak ol-
sa, ikiyüz yıl boyunca uyuması gerekecekti. Allahtan ki çok dinlendirici, iyileştirici bir uykusu vardı ve çoğu kişinin birkaç gecesini bir saate sığdırabiliyordu.

Oğlu da, bazı önemli yazarların yapıtlarını zorunlu olarak tamamlaması gerektiğinde ufak tefek ödemelerde bulunuyordu. Bu okuma keşmekeşinden çıktığında anasının böğrüne sığınyor ve üç dört gün tam bir tembellik içinde bulunuyordu. İşte o zaman, halsiz düşmüş olan ana ile oğul, ölümler diyarına birlikte inerek, kendilerini bir sıcaklık ve gevşeklik haline terk ediyorlardı. Rahimsel hücre, kapalı bir olumsuzluk cennetine dönüşüyordu. İlk uyanan, çevrenin bakımını üstleniyor, belli belirsiz nefes alıyor ve diğeri uyanıp da yaşama döndüğünde her şeyin hazır olması için emirler yağıdırıyordu.

*

* *

Doktorların Louis'ye verdikleri dâhiyane bir cihaz –mikroskobik bir alet– onu iyice anasının bekçi köpeği durumuna getirmişti. Bu, bir büyüteç ile bir teleskopun görevini yapan kızılötesi bir dürbündü. Sadece yakını ve uzağı görmeye yaramıyor, aynı zamanda içine sokulmuş bir mikrofona sayesinde gözün gördüğünü kulağın duymasına, ve onunla konuşmaya da yarıyordu. Bu gözlüklerin yardımı ile anasının vücudundan hiçbir şeyi kaçırmamış olacaktı Louis ve her şeyin özüne, çekirdeğine nüfuz edebilecekti. Kendisinin küçülüp, Annenin damarlarında bir batiskaf sürmeyi, soluk borusunda ge-

zinmeyi, yemek borusunda kaydırak yapmayı, dahası, ağzında bir tükürük damlası, göz pınarlarında bir göz-yaşı olmayı çok isterdi. Ancak bilim, bir insanı bir mikrop ya da bir bakteri yapamıyordu –yoksa bütün insanlık bir inci tanesine sığardı– Louis de gözleriyle ana vücudunu taramak zorundaydı.

Her gün, bir gökbilimci gibi, Madeleine'nin içinde keşif yolculuğuna çıkıyordu. İlk işi, birincisinin altında ikinci bir dünya kurmuş olan en küçüklerle ilgilenmek oldu. Aralarında bilgi, DNA hatta atom alışverişinde bulunan lenfositlerle polinükleerleri keşfetti. Belirli bir nokta üzerinde biriktirlerinde, bir ışık demeti gönderiyor ve bu ışık fırçası oradaki her şeyi, herkesi uyandırıyor sonra bir istiridyenin üzerine limon sıkıldığında olduğu gibi, büzülüyor ve kapanıyordu. Louis, bu alanların temizliğine ve düzenine hayran kalmıştı. Anne, kendi içinde tam bir İsviçreliydi, tertemiz bir İsviçreli! Sonra, tıbbın sözünü etmediği alanlar keşfetti Louis; Harika Çocuğumuz, annesinin rahmine yakın, tuhaf şeylerin yüzdüğü bir çukur gördü. Objektifini ayarladığında, kırmıldaayan bir sürü solucanlar gördü. Bunların arasında, Madeleine ile nadir birleşmelerinde Oswald'ın gönderdiği spermatozoidler de vardı. Bir vakitler, onlardan biri olduğu ve hepsinde bir aile benzerliği bulduğu için, onları tanımakta güçlük çekmedi. Orada işleri neydi? Şu binlerce bakteriyolojik serseriler, 48 ya da 72 saatlik ömürleri olduğu halde nasıl olmuş da yaşayabilmişlerdi?

O parya takımından kollektif bir inilti yükselmekteydi. Ahizesini takan Louis, dinlemeye başladı: Prostatik tümenler meliyor, solucan kitlesi karman çorman, yarım, tamamlanmamış bir dille konuşuyordu. Kulağını verince anladı Louis: Onlar da insancıl yaratık parçacıkları oldukları için, konuşuyorlardı ama yarım konuşuyorlardı. Sözcükleri ikiye bölüyor, ünlü kullanmayı

neredeyse unutuyorlardı. Ünsüzlerin, konuşmanın erkek yanını, ünlülerin de dişi yanını oluşturmaları mümkün müydü? (Louis, kendi kendine bunu düşüneceğine söz verdi). Bölünmüş cümleleri tamamlamaya koyuldu. Hep aynı hikâyeyi anlatıyorlardı. Yumurtalığa girmeye ramak kalmışken, nasıl başaramadıklarını, bu şansızlık başlarına gelmeseydi nasıl harika bir yazgıları olabileceğini... Biri:

—Ben... diyordu —Louis eksik halkayı tamamlıyordu— bir geometrici olacaktım.

—Ben de bir istiridye uzmanı.

—Ya ben? Ya ben? Bir kafa avcısı, bir patron, bir avcı uçağı pilotu!

Hepsi, yeniden ağlaşmaya başlıyordu. Ah! Bizlerden doksan bin kere daha hacimli olan yumurtalığın üstünlüğü! Kimileri de bağırsıyordu: Bizim yumurtalığa ihtiyacımız yok! Kendi kendimize yeteriz. Diğerleri koro halinde devam ediyordu: Ne yazık ki öyle! Ne yazık ki öyle!

Ama, bu cinsel hücrelerin üstündeki de neydi? Uçlarında titreşen neyin nesiydi? Gözlerine inanamadı Louis: Eşek külahları! Bu aşağılayıcı şeyleri, başarısızlık onursuzluğunun simgesi gibi taşıyorlardı. Birer hiçtiler Spermatozoidler böylece, kadın karnının biyolojik garajlarından birinde kokuşmaktan hoşnut olmayarak, Darwin'in Ayıklanma Teorisi'ni şimdiden öğrenmişlerdi. Bu kaygan ve yağlı yaratıkları iğrenç buldu Louis. *Onlardan* geldiğini, o pisliklerden biri olduğunu bilmek onu kudurtuyordu. Bu eksik-yaşamlılara seslenmekten kendini alamadı.

Kaynaştılar, kafaya benzeyen şeylerini sesten yana çevirdiler, ilişki kurmak istediler. Sakat sözcüklerle sordular:

—Kimsin sen? Neden o kadar uzun cümle kuruyorsun? (Bir arada, yakın temas halinde yaşadıklarından sadece "sen" diye hitap etmesini biliyorlardı).

—Ben gerçekteştirilmiş, tamamlanmış, vücut bulmuş olanım. Asların ası! Sizin ayıklanmanız sayesinde varım, benim başarıım, sizin başarısızlığınıza basarak yükseliyor. Konuşmam da normal bir konuşma!

Bir kahkaha attı Louis. Bir yaraya kezzap döker gibi oldu, solucan âleminde bir öfke fırtınası esti.

—Yalan söylüyorsun. Sana inanmıyoruz.

Hepsi bir ağızdan konuşuyordu.

—Sizi üzmem istemezdim ama, bu gerçeğin ta kendisi!

—Nasıl yaptığını anlatsana!

—Çok basit: Daha ilk baştan, yumurtalık beni seçti. Bir kimyager benimle gizlice ilişki kurdu ve “en beceriklisi sensin” dedi. “Acele etme, kazanacaksın.” Sizi nelerin beklediğini bilseydiniz, uslu uslu Baba Oswald’ın ağılına dönerdiniz. Ama daha keseceğin ilk titreyişinde, aptallar gibi, kafalar önde, tuzığa düştünüz. Fıskırma başlar başlamaz –haklısınız, hoş bir şey olmadığını ben de biliyorum– trafiğin kabul ettiği hızla Fallop borusuna tırmanmaya başladım. Aranızdan kaç, beni geçmek için iteleyip durdu, bir bilseniz! Böylece uterus boğazını hiçbir sıkıntı çekmeden geçtim ve yavaş yavaş yüzerek hedefime ulaştım. Bu yorucu yolculuk sonucunda yumurtalığın kapısını açıp, ben girer girmez kapattığını görmek mutluluğuna eriştim. Kısacası, üç yüz milyon yola çıktı, bir teki hedefe vardı.

Parçacıklar yeniden ürperdiler. Céline’den söz etmekten kaçınan Louis, tepkilerini bekledi.

—Söylesene, yukarıdaki hayat neye benziyor?

—Hayat bir işkence, size tattırmadığım için bana ne kadar teşekkür etseniz azdır.

Onları cesaretsizlendirmek ümidiyle insanlık yazgısının kapkara bir tablosunu çizdi. Binlerce mırıltı arasından tek bir yarı-ses yükseldi, yarı-istekte bulunmak üzere:

—Lütfen, rahim ağzına gelmemize yardım et. Bize bir fırsat daha tanı!

Bu aptalca isteklere sinirlenen Louis:

—Söyledim ya; solucan kuruları! Hayat çekilmez bir felaket, orada olmakla ne kadar talihli olduğunuzu bilemezsiniz! Yeryüzünde, telafi sınıfı diye bir sınıf yok, arayı kapatamazsınız!

Yumuşakcalar vazgeçmiyordu. Salyalı kaynaşmalarından aynı istek yükseliyordu:

—Bize yardım et! Lütfen, çıkmamıza yardım et!

Gülünç hallerine, yapmacıklı tavırlarına bakan Louis, korktu. Bu tohumlar, mucize olarak, aylar sonra canlı kalabilmişlerse, bir başka mucize ile Madeleine'nin yumurtalığına kadar tırmanıp onu, bir çocuk sahibi kılabilirlerdi. Süratle bunlardan kurtulmak gerekiyordu.

—Dinleyin beni, burulmuşlar çetesi! Aranızdan iki ya da üçünün yumurtalığa girebilmesi için, diğerlerini yok etmesi gerekir. Aşağı yukarı iki yüz milyon kadersiniz. 199.999.997'niz fazla. Aranızda anlaşın, ayıklamanızı yapın, en iyileriniz kaldığında, o zaman ne yapabileceğime bakarım.

Kaba kurnazlık! Ne var ki Louis bunları söyler söylemez, solucan tümeni korkunç bir iç savaşa girdi, kendi kıvrımları arasında yok olup gitti. Ah şu cıvıltılar, şu bulaşıcı kıyım! Birkaç gün kendine gelemedi Louis. Anası böyle korkunç şeyler taşıyordu demek! Ürpertisi hâlâ üzerindeydi.

Daha sonra araştırmalarına devam etti ve özellikle beyini taradı. Diğer kadar karanlık ve karmaşık olan bu semanın içinde kayboldu. Zevk, sempati, tat yörelerini birbirinden ayırt edebildi, iki yarım küreyi ve kabuğunu taramışken, bir kesintiden bir sızıntı çıkarca-sına bir karıncık gördü. Günler boyu onu inceledi, duraksadı, sonunda kabul etmek zorunda kaldı: Bu çıkıntı

annesinin düşünce ve söz kaynağı idi! Evet, düşünceler işte bu çapraşık kıvrımların altındaki çıkıntıdan çıkıyordu. Yüzyıllardan beri simyacıların ve filozofların arayıp durdukları şeyi keşfetmişti Louis. Bütün büyük kâşifler gibi, o da bu keşfini tesadüflere borçluydu. Bundan bir böbürlenme payı çıkartmadı. İnsaflı olacak, buluşunu davul zurnayla ilan ederek bilginlere hakarete bulunmayacak, nörofizyologlar gibi, düşüncenin belli bir odak noktası olmadığını söyleyecekti. Ortak hayalleri yıkmanın âlemi yoktu. Çünkü basireti, Annesinin içinde olmaktan kaynaklanıyordu, en büyük sırları korumanın en iyi konumuydu bu!

Silahın mermilerini ardarda fırlatması gibi, bu çıkıntı da kafanın içinde dağılan sözcükleri ve düşünceleri fırlatıyordu. Louis saptamıştı: Düşünce kanayan bir yara idi, psişik etkinliğe göre az ya da çok akan bir kanama idi. Bitmeyen bir şerit gibi, sözcükleri ve soyut kavramları peşpeşe püskürtüyordu ve nefesi kesilmiş olan Louis, her insanın rüyasını gerçekleştirdiğine inanıyordu: Karşısındakinin düşüncesini okuyabilecekti! Annesinin düşüncelerine, imalarına, yürüttüğü mantığa neredeyse dokunabilecek, tartabilecek, çözebilecekti. Bu işlenmemiş, ham haldeki akıl kutusunun görülmemiş bir güzelliği vardı ve Madeleine düşünceye daldığında ya da çabuk konuştuğunda, elektrik enerjisi üretiyor ve yıldızlar yaratıyordu.

Tam altında, küçük bir havuz içinde, bir kandilin dili gibi, belirsiz ya da terk edilmiş düşünceler, tasarlanmış deyimler, yani düşünce âleminin artıkları yüzüyordu. Bu yeniden işlem görmüş yığın, bazen daha iyi işlem olarak ortaya çıkıyordu. Ne hareket! Orta zekâda bir insanda böylesi bir dinamizm olursa, bir Vinci'de, bir Mozart'ta, bir Picasso'da ne olmaz? Bu kişilerin beynisel döküntüleri bile, diğerlerinin yanında birer cevher olmalıydı. Louis, harikalar harikası olan kendi bey-

nini, düşünmek bile istemiyordu. Annesinin beyninin çalışmasını günlerce, hayranlıkla izlemişti Louis. Düşüncelerinden bazıları radyoaktifti, neşe ya da üzüntü yayınıyorlardı. Genç kızlar gibi hafif ya da kardinaller gibi ciddi olanları vardı bu düşüncelerin. Bakla yeşili ısıltılar içinde umut, antraşit rengine endişe, kefen biçimine girmiş kaygı vardı. Hatta Louis, göz lobu arkasında, kaygan bir kıvrımın içinde, sorularını bekleyen yanıtların bulunduğu bir kaset keşfetti. Yaşamın, gerekli gereksinimleri için basit yanıtlardı; bulundukları yerde sabırsızlıktan kıvranıyorlardı ve var olduklarını belirleyecek cümle ya da sorunun gelmesini bekliyorlardı. Az daha onlara bir soru yöneltecekti Louis, ancak baştan savma ya da belirsiz bir yanıt alır korkusuyla kendini tuttu.

Annesinin içindeki periler âlemi gizlerle doluydu. Bir gün, beyincikteki olağan dışı işaretler, Louis'yi harekete geçirdi. Bir çeşit kara ve pis kokulu bir volkana benzer bir hendek gördü. Dumanlar çıkartıyordu. Kraterin içinde bir sürü korkunç sözlere benzeyen, Madeleine'nin budadığı, düşünüp de söyleyemediği, hareketler, küfürler vardı. Orası küfür deposu gibi bir şeydi. Annesinin, sansürün yasakladığı, edebin ayıpladığı tüm o küfürleri nereden öğrenebildiğini kendi kendine sordu Louis. Ama iş bununla bitmiyordu. Tüm bu pisliklerin ardında, gözle görülmeyen daha yakıcı bir ateş saklıydı! Hıçkırıklara karışmış gülüşmeler, müstehcen hırıltılar, korkulu haykırımlar, iğrenç küfürler duyar gibi oldu Louis. Alevlerin altında, sanki büyücüler şenlik, canavarlar bale yapıyorlardı. Bu karışıklıkta, korkunç sesler ölüme sesleniyor, hep aynı ismi suçluyordu. Louis o ismi bilir gibiydi ama çıkartamıyordu. Bu çöplüğü hiç kimsenin örtmeyişine şaşıyor ve bu pislikler kazara dışarıya fırlayacak olursa, Madeleine'nin ne yapacağını düşünmek bile istemiyordu. Aniden çok üşüdü Louis.

Çabalarına karşın, buhar tabakasını yaramıyor, belirgin bir ses duyamıyordu. Neyse ki onu bu kötülük diyarından ayıran bir et, kas ve sinir duvarı vardı! Sonunda vazgeçti Louis: Annesinin gizli bir bahçeye –çöplük de olsa– sahip olmaya hakkı vardı! Onun içinde ışık yakacağı diyerek yeni gölgeler yaratabilirdi. Dürbününü, çok oynadığı bir oyuncak gibi, bir kenara bıraktı Louis.

* *

Louis, bir başka sürprizle karşılaşmak için çok fazla beklemedi. O mutlu günlerinde, kendisine hayran bir grup Japon bilim adamı, rahmin cidarlarına resimler yansıtabilecek bir holograf armağan etti. Bu sayede bizim Tatlı Yumurcak, bütün dünyayı evinden izler oldu ve Tanrı'nın asla gün ışığı ya da çiçek göremeyeceğine dair kehanetini boşa çıkarttı. Evinde Alp Dağları'nı, Okyanusu, bitkileri, tropikal ormanları, çeşitli böcek türlerini bir araya getirmiş oldu. Binlerce karıncayı eziyor, kelebekler çevresinde uçuşuyor, bir arı da gelip burnuna konuyordu. Bir kuş sürüsü evini basmıştı –görüntüler sesliydi– beyninin en üst katını gagalıyor, cıvıdayarak omuzuna konuyordu. Bir kedi, uzun süre bacaklarında dolanmış, bir köpek ayaklarının dibine yatmış, bir panter üzerine atılmış, bir yılan topuğunu ısırıyordu. Hiçbir şeye dokunmadan, zevklerini çıkarmak, harika bir şey değil miydi? Her gün, mağarasının duvarında, Nuh'un Gemisi'ndeki konuklara resmî geçit yaptırıyormuşçasına, önemli bir hayvan topluluğu geçit yapıyordu.

Louis güneşle oynuyor, sabahları soldan doğuşunu seyrediyor, akşamları sağ elinden battığını görüyordu. Yıldızları sarsıp duruyor, yastığının altına Ay'ı sokup uyuyor, cildinin üzerinde yaldızlı bir toz bırakan saman-

yolundan binlerce yıldız topluyordu. Koca bir kenti ve kentlileri bir elinde tutuyor, öbür eliyle bir yığına bir boranın oklarını fırlatıyordu. İnsanlar ve hayvanlar rüzgârdan ve yağmurdan korunmak için koşsalar bile, ne güneş ısıtıyor, ne yağmur ıslatıyordu.

Louis iki yüz elli bin ciltlik kitap okuduğu halde, gerçek bir kitabı ilk kez görüyordu. İyi cins Kordoba derisi ile kaplanmış, kalın sararmış kâğıtlı, özenli bir tipografyaya sahip, büyük harfleri altın yaldızlı, Bossuet'nin vaazlarının ilk baskısıydı bu. Kitabı günlerce evirip çevirdi Louis; kabına baktı, yıllanmış şarap kokusuna benzer karakteristik küf kokusunu duyduğunu sandı. Bu zevki uzatmak için, klasik ve çağdaş yapıtlar içeren bir kütüphanenin sürekli yansıtılmasını istedi. Birkaç değişiklikle isteği yerine getirildi. Ama en densiz arzular yerine getirilmedikten sonra, teknik ne işe yarar?

Louis, demir gibi disiplin uygulamasını biraz gevşetmişti. Haftada bir kez oda müziği topluluğu geliyor ve uzun giysileri ve frakları içinde kadınlı erkekli müzisyenler Mozart'ın bir triosunu, Bach'ın bir süitini ya da Brahms'ın bir kentetini yorumluyorlardı. Hayali bir rakip ile hayali bir tenis maçı yaptığı da oluyordu. Evet ya, bizim küçük Majeste hazretleri, bir kürek mahkûmu gibi çalıştıktan sonra, eğlenmeye, dinlenmeye hak kazanıyordu. Gerçekten mutlu bir dönemdi ve her sabah Louis, doğmadığı için şükürler ediyordu. Dünya onun ayağına, kendiliğinden geliyordu. Kaba maddesiyle değil, temizlenmiş halde, bir düşünce olarak geliyordu ayağına. Bazen o kadar neşeli oluyordu ki, diğer insanlara benzediğini sanıyor, onları kendisiyle bir tutuyordu. Ancak kimseyle eşit olamazdı çünkü hepsinden üstündü. Mutlu olmaya da özellikle hakkı yoktu. Bu, vasat, sıradan insanların esrikliği idi. Ayaktakımından olmamak, her türlü konforu yasaklamakla başlar. O dönemde, bizim Küçük Zıpır, Légion d'honneur'ün şöval-

ye rütbesine, Liyakat Nişanı'na ve Amerikan Kızıl Haç Madalyası'na layık görüldü. Fransız Akademisi'ne ayrıcalıklı bir şekilde kabul edilmiş, İngiltere Kraliçesi tarafından üniversitenin fahri doktorluğuna yükseltilmişti. Tabii her dalda Nobel ödülü almıştı. Louis teşekkür etmişti. Çağdaşlarının bu zırlıtlara önem verdiğini biliyordu. Onları ne diye gücendirsindi? Onur duymuş gibi yapmakla yetinelim!

Olağanüstü zekâsının etkisiyle, yeryüzündeki tüm bilgi yasaları sarsılmaya başlamıştı. Bir sürü bilgin arasında mırıldanıp durmaktaydı, belki de dünya, Batlamyus'un dediği gibi düzdü. Güneş, Kopernik'in uydurmalarına karşın, belki de bizim küremizin çevresinde dönyordu. Dolayısı ile evrenin merkezi dünya idi ve yere düşen elma değildi Bay Newton, yer elmaya yükselmişti. Louis söylenenlere aldırımıyordu: Bu olasılıkların çok üstündeydi. Harikulade güzel hanımefendiler, dünyaca tanınmış aktrisler kokulu zarflar içinde, davet edici resimlerini gönderiyor, Louis tek söz etmeden bunları geri yolluyordu. Bilim dünyasını anladık, kibar fahişeler dünyası da neyin nesi?

Mutlak azametinin bilinci içinde, bizim Küçük Zırzop, Tanrı'nın hatasını kanıtlama amacını güde dururken, kendisinden Üçüncü şahıs olarak, her fırsatta MAJİSKÜL ile söz etmeyi kararlaştırdı. Evreni içine sığdırıp, erimeye kalkışan biri için bu, devede kulak sayılırdı. Bir karınca çalışkanlığı ile kütüphaneleri yutmaya devam etti. Tek bir günde geçmişin büyük kesitlerini yutup hazmetti. Quechua, Samoyed, Banto dillerini öğrendi. Monkhnerce ile Eskimoaleoutcha'yı öğrenmeye hazırlandı. Büyümeye devam eden beyni, yağrulan bir hamur gibi, balmumundan bir Babil Kulesi'ne benziyordu. Kat kattı ve bir muz gibi alınının ortasından çıkmıştı. Derin düşünceye daldığında, ışıklı sorguclar, bu boynuzumsu nesnenin üzerinden yükseliyordu. Bir maytaba benziyordu. Gerçekten de İnsanlığın Feneri idi.

Mutluluğun doruğuna, Opera balesinin Çaykovski'nin ünlü *Fındıkkıran* temsili verdiği gün erişti. Hologramı sayesinde, temsili sol elinin içinden izleyebiliyordu. Özellikle, Lucia adında, onsekiz yaşında bir dansçımın gösterisinden çok etkilenmişti. Bu iri göğüslü, bukleli saçlı kızın, pırıl pırıl yeşil gözleri ve kâğıt gibi saydım, beyaz bir teni vardı. Kızın zerafetine tutularak, birkaç gece üst üste onu düşünde gördü. Düşüncesindeki bu yangın onu kaygılandırmadı. Maddeye ve çirkin büyülere karşı bağışıklığı vardı. En iyi koşullar içinde, mutlakiyete doğru ilerlemekteydi ve hemen hemen bozulmaz, mükemmel bir vücudu vardı. Yine de o zavallı balerinin öte yanda, sınırın öte ucunda yaşadığını görmekten acı çekiyordu. Herkesin çektiğini çekmemesi için onu kendi cennetine neden davet etmesindi? Bu, iyi bir düşünce olmaktan öte iyi bir eylemdi. Ve bizim Düzenbaz Keşiş, tatlı bir sarhoşluk içinde, hayat uzun ve bitmeyen bir valsmiş gibi, birkaç dans adımı atmaya çalıştı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

VII

Seks Düşkünü Louis

İnce düşünür Cücemizin mutluluğunu bozacak bir sürü olay oldu bu ara. Önce, Tanrı insanları terk etti. İnsanların O'na karşı itaatsizlikleri, Onu çileden çıkartıyordu. Ululuğunu, yüzyıllar süresince tekrarlayacaklarını sanmıştı. Yaşamlarını en ufak ayrıntısına kadar düzenlemiş, Kendisine itaatsizlik etme, hatta günaha girme özgürlüğünü bile vermişti. Minnetle karşılanmamıştı.

Denizlerde yüzen her balığın pul sayısını bilen O, yarattıklarının her birinin adlarını ve telefon numaralarını (eskilerini bile) bilen O, bu hafiflikler karşısında, Kendini hareket edemez halde buldu. Her ne kadar "Sonsuzu ve sonsuzluğu alın, ona ışık hızını ekleyin, üzerine birkaç milyar yıldız serpin, yine de Büyüklüğünü ölçemezsiniz", demişse de, insanlar aldırış etmemişti. Başlarını kaldırdıklarında, Yüce Varlığa dua etmek için değil, geçen uçaklara bakmak için kaldırıyorlardı. Bir olay, Tanrı'nın kararını çabuklaştırmış oldu: Big Bang'den itibaren dünyanın maliyetini (o günkü dolar bazı üzerinden) hesaplamakla görevli bir IMF heyeti, son derece endişe verici bir rapor kaleme almıştı. Enerji israfını, binlerce türün yok oluşunu, kıtaların önce oluşup sonra batmalarını, ırkların, dillerin, kavimlerin (bir de vücudun gereksiz uzuvları ile işlevlerinin) sayıca fazlalığını eleştiriyorlardı. Neden iki adet bacak? Neden

onparmak, neden otuz iki diş? Neden bu kadar çok çiçek, böcek, hayvan cinsi? Ya dört mevsime ne demeli? Bir teki yetmez miydi? Kısacası her bir şey çok fazlaydı, azaltmak, masrafları indirmek şarttı. Borç muazzamdı!

Tanrı'nın gazabı korkunç oldu! İğrendiği için, her şeyden vazgeçmeye karar verdi. Ölümlüleri cezalandırabilir, kentleri yıkabilir, insanların üzerine gökyüzünün tüm ateşini yağdırabilirdi. Dünya kurtarılmaya değil unutulmaya layıktı. Bu konuda, şu pis dikbaşlı Louis Kremer ile aynı fikirdeydi. Yine de Tanrı, iki anlaşmazlık tohumu atmadan köşesine çekilmedi. O küçük Mesih'e, genç Lucia aracılığı ile son bir sınama gönderdi. Ayrıca, basın kuruluşlarını köşesine çekileceğinden haberdar etti. (En kötüsü, bir kenara çekildiği halde kimsenin bunu fark etmemesi olurdu.) Bu müthiş yokluğun verdiği şaşkınlıkla, bütün dinlerin ileri gelenleri telaşa kapıldılar: O'na ne oluyordu böyle? O'na ne yapılmıştı ki? Alelacele ayin geceleri, ortak mahrumiyet günleri, toplu oruçlar düzenlediler. Boşuna! Gökyüzü cevap vermiyordu. Tanrı ölmemiş, gitmişti!

İşte o sırada, İsrail'de bulunan Güney Amerikalı bir grup ilahiyatçı, Kudüs yakınlarındaki bir mağarada, İsa'nın doğumundan önce yazılmış, Aramice bir kitap buldu. Tanrı'nın Söz (Kelam) olmadan önce, bir müzik ruhu olduğu yazılıydı. İlk belirtisi de Ses idi ve bu Müzik Ruhunun içindeki kıpırtının evreni kapladığı söyleniyordu. Bu tez bütün dünyayı dolaştı ve herkes gereken sonucu çıkartmasını bildi. Tanrı, ezgisel nitelikteyse şayet, Onu geri getirtmek ancak bir ezgiyle mümkün olurdu. Din adamları, istedikleri kadar Tanrı kelamının Ayartma değil de Farz olduğunu ve Musiki sanatının fazlasıyla dokunaklı, fazlasıyla uyşuk olduğunu söylesinler, sonunda onlar da kabul etmek zorunda kaldılar. Bunun üzerine de, en büyük müzik ustalarından, bir kantat, bir senfoni, bir konçerto ile Yüce Efendimizi geri getirmelerini istediler.

Ses sevgisi, bütün uluslara bulaştı. Bakanlar, başkanlar, şarkı söyleyerek ziyaretçi kabul etmeyi, polisler nota ile tutanak düzenlemeyi alışkanlık haline getirdiler. Çetin cevizler, hadım tavırlar edinerek kıkırdıyor, herkes kendine göre davaya katkıda bulunuyordu. Hiç bitmeyen bir müzikal komedi yaşanıyor sanki. En basit şarkılı konuşma, bir opera gösterisine dönüşüyordu. Sokaklarda, yukarıdaki Ulu Varlık için, iki üç dakikalık küçük besteler satılıyordu. En iyi orkestra şefleri ve opera şarkıcıları gece gündüz unutulmaz, şahane, şahaneden de üstün, o güne kadar yapılmış olanlarla kıyaslanamaz konserler veriyorlardı. Dinleyiciler, yerlere kapanarak, sevinçten ağlıyorlardı. Böyle bir harikalar dizisine Tanrı'nın direnmesi olanaksızdı! Haydi geri gel, bak dinle ne kadar güzel! Yorumcular bir yanlış nota, bir talihsiz hata, çok hızlı çalınan bir tempo yüzünden intihar ediyorlardı. İyi olmak yeterli değildi, mükemmel olmak gerekiyordu. Bu büyüleyici durum yaşamı değiştirmişti. Herkes müziği her şeyden üstün tutmaya başlamış, eşlik görevi, ana-babalık görevi, vatandaşlık görevi müziğe feda edilir olmuştu. Bu yüceliğin yaygınlaşmasını Babamız sağladığı için, Ona duyulan sevgi titreşimleri bütün evreni kaplıyordu.

Sadece Tanrıtanımazlar ile özgür düşünceliler bu şamataya karşı çıkıyorlardı: Başımıza bir de sağır kuşaklar eksikti, üstelik de en bağınaz takımından! Tanrı'yı yeryüzüne getirmeye çalışanlardan! Gidişini alkışlamamız gerek.

Bu kutsallıkla ilgili dengesizliklere sinirlenen ve genç dansçıyı evinde kabule hazırlanan Louis'nin, hücresinin (büyük harfle yazmak gerekirdi) evet Hücresinin ta dibinden söylendiği duyuluyordu:

—Gitti mi? Daha iyi ya... Ben varım. O'nun devri geçti. O bir Zorba!

Ne var ki kudurmuşları hiçbir şey durduramıyordu.

Tanrı hemen geri gelmeliydi. Ona gereksinimleri vardı, bir kahvenin yanında bir bisküviye duyulan gereksinim gibi! Sadece O, yaşamın bir düş olmadığı, kötü bir ruhun bizi ayartamayacağı teminatını veriyordu. Ama Yüce Varlık susuyordu. Onu duygulandırmak, bir dağı gıdıklamak kadar zordu. Gözü dönmüşler, kendilerini etkin yanardağların içine, O'na kavuşmak üzere atsa da, hiçbir şey Onu etkilemiyordu.

Hamburglu bir disk jokey ortaya yeni bir fikir attı. Ya, ayinlerden, oratoryalardan, ilahilerden bıkan Tanrı, cazı, rocku, world music'i tercih ediyorsa? Ya canı iyi birşeyler dinlemek istiyorsa? Anında, beş kıtada ne kadar popçu, rockçu, rapçi, reggaeci varsa harekete geçti. Ne şamata ama! Artık diskotekler açıkhavaya taşınmıştı. Tanrı, tek, bir nota kaçırmasın diye. Kentte uyuyabilmek olanaksızlaşmıştı. Köyler bile güvenli yerler olmaktan çıkmıştı. Gürültü, en dip köşede insanı yakalıyordu.

Yeryüzünden yükselen ses dokusu o kadar yorgundu ki, güneş sistemini bile sarstı; yaşlı yıldızlar kaçacak yer arıyor, pek çok yıldız dizi halinde, bir inci kolyesinden kopan inciler gibi, samanyolundan dökülüyordu. Bu uğultu, Büyüz Zaman Ayarlayıcısı'nın gidişi yüzünden zaten delirmiş olan hayvancıkları büsbütün çileden çıkarttı: kurbağalar, eşekler, inekler gökyüzüne bakarak homurdanıyor, viyıklıyor, meliyor, söyleniyordu. En kötüsü köpeklerdi: Hep birlikte havlıyorlardı. Vurdukça daha çok bağılıyor, öldürdükçe, cennete gidip havlamaya devam ediyorlardı. Bu havlamalardan şaşkına dönen sahipleri de, en sevdikleri hayvan ölünce, havlamaya başlıyordu. Onlara da tasma ve ağızlık takmak gerekmişti.

Müzik aletleri, durup dururken hep aynı şarkıyı çalmaya başlamıştı. Sahipleri çekiçle vurarak susturuyor, sonra kırıkları için oturup ağlıyor, ertesi günü de, bazen korkunç bir hızla, onarmaya başlıyorlardı. Ah! Ne-

rededydi o ilk günlerdeki müzik? Uzaklarda kalmıştı. Bu gürültü bir kısım ölüyü kaldırmıştı. İsa'nın Yeniden Diriliş Vakti'nin geldiğini sanarak, mezarlarından kalkmışlar, yaşlanmış derilerini ellerinde tutarak, sonsuzluğun üç niteliği olan güzelliğin, soğukkanlılığın ve ince düşünceliğin bulunduğu bir bedenin kendilerine tahsis edilmesini beklemeye koyulmuşlardı. Sabretmeleri ve yerlerine dönmeleri istenmişti onlardan.

İnsanlar, bir kez daha baştan çıkmıştı ve Louis telaş içindeydi. Bu kez de onu sorumlu tutarlar mıydı? Bir gün genç bir İngiliz virtüözü, kendi başına, Alp Dağları'nın tepesine çıkmış ve elindeki kemanı, üç bin metre yükseklikte çalmaya başlamıştı. Orada, gece gündüz kemanının tellerini tıngırdatmış, Bach'ın süitlerini, bir fırtına gelip onu uçurumun dibine atana kadar çalıp durmuştu. Özverisi bulaşıcı olmuş ve dağ tepelerine gerçek anlamda bir göç başlatmıştı. Gün, yükseğe, daha da yükseğe gidenindi. Koca koca orkestralar tepelere tırmanıp, Baba'nın hoşuna gitmeye çalışan binlerce insanı mestediyordu. Üzerilerine tam oturan giysileri, çizmeleri ve şapkaları ile Rock şarkıcılarını mini etekli ya da aerobik kılıklı hayranları izliyor ve en tepede franklı erkekler ve uzun giysili ve eldivenli kadınlar ile karşılaşıyorlardı. Birbirlerinden hoşlanmasalar da bu müzik toplulukları, ağır enstrümanları sırtlarında taşıyan hamallar ile birlikte, azgın sular ve dik yamaçlar ile baş edebilmek için yardımlaşıyorlardı. Teleferikler, franklı çalgıcılar, uzun saçlı gitarcılar, Ölümsüz ile barışını kurmak isteyen davulcularla doluydu. Ne soğuk, ne de yükseklik onları alıkoyuyordu. Tepeye bir kez ulaştıklarında, sağır edici adajolar çalıyor, bir vadiden ötekine, dayanılması güç sesler gönderiyorlardı. Yaylalar-dakiler bile etkileniyordu. Herkes, gökyüzünün yırtılarak Tanrı'nın, kendilerini duyduğu işaretini vermesini bekliyordu.

Yaz mevsimi boyunca birkaç kontrbas, klarnet ve piyano dışında, verilen kayıp pek az oldu. Bir helikopter, her gün bunlardan geriye kalanı toplamaya geliyordu. Ama hava şertleşmeye başlar başlamaz –üstelik kış çok da sertti– tam anlamıyla kıyım oldu. Baritonların ve divaların* en yaşlıları, daha ilk üfürmede yok olup gittiler. Geride kalanlar, incekleri yerde, Görünmez ile işlerini tamamlama çabası içinde, buza, soğuğa kafa tutarak, dağa yapışıp kaldılar. Rockcular, resmen en yüksek tepelere yerleşiyor, burunları ve damarları kokain ile dolu olarak, karların içinde sevinç çığlıkları atıyordu. Tıngırdattıkları birkaç nota, daha çalınır çalınmaz havada donuyordu. Böylece bu beyaz sirkte, popun, cazın, soulun, reggaenin bütün ilahları yok olup gittiler. Yetmiş yaşına gelmiş olan Rolling Stones’lar, sonuncu dünya turnesini, Annapurna Doruğu’nda, tekerlekli iskemleleri içinde tamamlamış oldular. Soğğun kendilerini yakalayıp buzdan birer heykel haline sokmasından önce, *Satisfaction*’un ilk notalarını söylemeye ancak fırsat bulmuşlardı. Klasik müzikçiler de mükemmel bir düzen ve harika bir dekor içinde kayboldular. Anorak, eldiven, başlık takmayı reddeden bu büyük ses ve saz ustaları, smokinleri sırtlarında, papyon kravatları boyunlarında yok olup gittiler. Yorumculardan bazıları, don yüzünden çalgılarına yapışmış halde yuvarlanıyor ve gürültüyle bir kaya parçasına kakılıp kalıyorlardı. Tüm bu sanatçılar, bir aysbergin içinde donmuş ve bir kolu ya da bacağı dışarı çıkmış halde, bataklık bir geminin enkazına benziyordu. Analar, konservatuardan henüz çıkmış çocuklarının, kemanları ve gitarları koltuklarının altında, Yüce İlgisiz’e kendilerini feda etmek üzere gidişlerini, yürek çarpıntılarıyla izliyorlardı.

Bu şamatalı özveriler en sonunda Tanrı’yı iğrendirdi. Kimileri kolit sancısına tutulmuşçasına din humma-

* Çok ünlü ve üstün yetenekli opera şarkıcısı kadın –ç. n.

sına tutulmuş firdöndüleri onlar. Tanrı, Tanrı'ya inanmaz olmuştu. Başka yerde yeni bir dünya kuracak, bir kez daha zarları atacaktı. Böylece, Kosmozda yitip gitti.

Öte yandan, dindarlar, yobazlar, bir yıllık şamata-dan yorgun düşerek, seslerini kıstılar. Tanrı'nın küçümsemesinin rahatsız edici bir yönü vardı. Bu kez, kutsal züppelik çevreyi sardı: Ona yeterince layık değiliz! Oduğu yerde kalsın! Üstelik, gürültüye duyulan alerji artıyordu. Fazla sinirli olanlar, en ufak bir kaşık tıngırtısından, bir öksürük sesinden rahatsız olup yanı başındakileri öldürüyorlardı. Becerikli tüccarlar, karışıklıktan yararlanarak, sessizlik dilimleri satıyorlardı. Zorunlu Sessizlik Yasası çıkmıştı. Korkunç bir şamataya dalmış olan dünya, bir günde sessizliğe kavuşmuştu. Kim bundan sonra Tanrı'yı bir nota ya da bir ezgi tuzacağına düşürmeye kalkışabilirdi? İnsanlar alçak sesle konuşuyor, kuşlar cıvıltılarını tutuyor, sinekler uçmaya korkuyordu. Kaset müziği çaldığında, ses geçirmeyen bir yerde pes perdeden çalıyordu. Gece kulüpleri, kiliseler kadar sakindi. Yüce Varlık savuşmuştu. Onsuz yaşanacaktı. Neyse ki Louis vardı, önemli olan buydu!

Yüce Varlık'tan kurtulur kurtulmaz, bizim Şahane Velet, bir başka sorunla baş etmek zorunda kaldı. O da, Lucia'nın varlığı! Bu sadece bir bilginin, keşiş yaşamında, bir güzel kızın boy göstermesi değildi, bu iki kürenin, neredeyse iki uygarlığın çarpışmasıydı. İşler böyle gelişmişti: Dansöz, Louis'nin avucunda her gördüğünde Onu mest ediyor, tutsak alıyordu. Louis'nin kız için büyük hayalleri vardı, bunları zamanı gelince ona anlatacaktı.

Kız hiç şaşkınlık göstermedi. Ailesi bu ilişkiyi teşvik etti. Mesih ile samimiyet kurmak, reddedilecek şey değildi. Kimbilir? Belki ona yardım eder, bir iş bulmasını sağlardı. Bu çapta bir yumurcak mutlaka nüfuz sahibi olmalıydı.

Başlangıçta, söylentilere göre, Tanrı'nın yerini almış biri tarafından fark edilmek hoşuna gitti Lucia'nın. Ürkütücü Bızdık, ününün doruğundaydı, bu da yeterliydi. Her şey Lucia için o kadar yeni, o kadar alışılmamıştı ki... Bir kale gibi korunan ve her öğleden sonra taksi ile gittiği Kremerler'in Şatosu; tören kılıkları giymiş ve Kutsal Çocuğun armalarını taşıyan nöbetçilerin koruduğu demir parmaklıklar; boş bir beşik; hayranların oluşturduğu kuyruk (bazıları aylardır orada çadır kurmuştu ve bekçiler yiyecek, içecek veriyordu); gürültücü hizmetkârlar ordusu; daracık giysileri ve ellerinde tal-kie-walkieleriyle güvenlik görevlileri; kendisini şatonun kapısından elektrikli bir araba ile almaya gelen ve ağaçlıklı bir yoldan bina kapısına kadar götüren mabeyinciler takımı; giriş holündeki yaldızlar, pırıltılar; duvarları tepeye kadar kitap dolu salonlar; çift kanatlı, elektronik şifre ile açılır kâpanır kapılar; tek sıra halinde yürünebilecek upuzun koridorlar ve de güvenlik bölümünden sonra, panjurları daima kapalı duran, tam ortada sütunlu bir yatağın durduğu Kutsal Cin'in odası! Az ötede, Lucia'dan sadece dört yaş büyük, yastıklara gömülmüş ve kölelerin koca yelpazelerle serinlettiği, tülbentler ve ipekler arasında yatan yağ tulumu Anne! İşte bu devanasının içinde, bir meyvenin çekirdeği gibi, dâhiler dâhisi, büyümüş de küçülmüş Einstein, Kutsal bir Tohum gibi yatmaktaydı.

Genç kız bir koltuğa oturuyordu. –Görüntüsü, video sistemi sayesinde rahime yansıyor– Louis de onu seyrediyordu. Artık dans etmesine gerek yoktu. Koca devanasının karşısında (köleler Lucia gelir gelmez gidiyor-

lardı) öylece oturması yetiyordu Louis'ye! Görmeden izlenmek, kızı rahatsız ediyordu ve ilk karşılaşmaları bir işkence olmuştu. Sonunda kendini toplayıp, küçüğün hoşuna gitmeyi bildi genç kız. Yumuşak başlılığı ve işveci tavırları sayesinde Louis'yi etkilemeyi ve böylece Kilise'de ayrıcalıklı bir yer edinmeyi bildi. Şatonun içinde istediği gibi dolaşmak hakkına sahipti. Çoğu zaman uykuda olan Madeleine, kıza hiç düşmanlık beslemiyordu. Koca terli yaratık, bir duyguya sahip olabilecek durumda değildi. Gözlerinin önünde iki ordu birbirini yok etse, kılı bile kıpırdamazdı ve önünde çekinmeden tartışılabilirdi çünkü ne duyuyor ne de dinliyordu.

Lucia bir süre sonra Feylesof Yumurcak'ın kendisini her gün niçin çağırdığını öğrendi. Kızı, "bilgisi ile döhlendirmeyi" aklına koymuştu; yani kıza iyi konuşmayı öğretmek niyetindeydi. Hangi amaçla? Bunu şimdilik kıza söylemeyecekti. Aslında Louis, kızı rahmin içinde, yanındaki tahta oturtmak, Mesih'in dişisi yapmak, Céline'nin yerini almışcasına kutsallaştırmak istiyordu. Bunun için onu hızla eğitmek, en güzel örneği kendisinin verdiği yoğun eğitim sistemini uygulamak gerekcekti. Bu işi gerçekleştirirken, varsın amacını açıklamayı geciktirsindi!

Genç kızın kabul ya da reddetme gibi bir seçeneği yoktu. Bızdık'ın koyduğu bir kuraldı bu ve o da anlamadan, ileride işime yarar düşüncesiyle, kabul etmişti. Her öğleden sonra, saat 16-19 arası, Dâhi Çocuk, pedagoğuğa soyunuyordu. Elleri arkasında dolaşırken, Lucia'ya Bilgi dağarcığını açıyor, tarihleri, olayları, teoremleri, büyük bir ciddiyetle öğretmeye kalkışuyordu. Kendi yüceliğinin, kendi çekiciliğinin kızı etkileyeceğinden hiç kuşkusu yoktu. Kontrol camından onu sürekli gözetliyor ve en ufak dikkatsizliğinde, adamakıllı fırçaluyordu. Kız, büyük bir hızla büyük bir deftere not tutmak, her konuya aynı ilgiyi göstermek zorundaydı.

Bilginin bölünmesine karşı olan Louis –çünkü bu ölümlülere özgü bir sakatlıktı– Lucia’ya her dalda eğitim vermeye kalkıştı. Üstelik kız, bir gün önce öğrendiklerini ertesi günü ezbere bilmek zorundaydı. Gitmeden önce Louis iştahla sorardı kızı: “Yarın için, ilginizi ne çeker hanım? Teoloji mi, dil bilgisi mi, epistemoloji mi, genetik mi?” Ve de bir nazarlığı okşarcasına beyin sapını okşayan Süper Zırzop, havasavar sığınağının içinde, keyiften dört köşe olurdu.

Lucia, saygı ve çekingenlikle boyun eğiyordu. Ekonomi sınavını ucu ucuna verdiği ve dans dersi aldığı sırada, onsekiz yaşında yeni baştan öğrenci olmuş, kasıntı bir yumurcak tarafından çocuk yerine konmuştu. Louis’nin sesi değişmemişti. Bir bebeğin zırlaması ile bir ihtiyarın hırlaması arası bir şeydi. Konuşmaktan çok, ötüyordu, koca bir adam gibi ciddiyetle öttüğü için de, kız gülmemek için kendini tutuyordu. Böylesi işlere onu ne diye zorluyordu ki? Bu, ne demeye geliyordu? Alt tarafı ondan bir şey istemiş değildi ki! Anlattıklarından tek sözcük anlamıyor, zırvalarını dinler dinlemez unuttuyordu. Bütün vaazları birer kınama, bütün öğütleri birer azardı. Gün boyu şunu tekrarlıyordu: Louis’ye layık olmaklı, küçük hanım! Canı sıkılıyordu kızın, onu tokatlamayı düşünüyordu. Şu Göksel Velet, ne de can sıkıcıydı, can sıkıcı olmaktan da öte, boğucu, kafa ütüleyici! Tam bir tıraşçıydı şu Süper-Ukala! Tanrı aşkına susturun onu! Çenesini kapatsın! Kızı haşlıyor, fırça çekiyor, bir sürü ayrıntıyla kafasını şişiriyordu. İsa’nın çift ya da tek varlığı konusunda Nasturi mezhep sapkınlıkları arasındaki farkı anlatmaya başladığında, tabanları yağlamak için can atıyordu. Konstantinopolis’teki kavgalardan, Reform ve Karşıt-Reform’dan ona neydi? Üstelik, *Weltanschauung* ve *Zeitgeist* gibi bazı yabancı sözcükleri, hele de dünyaya bakış ya da çağın düşünüş biçimi umurunda değilken, neden öğrensindi?

Şu Cüce Pinpon hiç de komik değildi. Tatlı dilli ya da şakacı olduğu da söylenemezdi. Kız onun odasından çıktığında, hayranlar ve dalkavuklar çevresine üşüşüp, Kurtarıcı ile konuşan ve Ona yaklaştırmış olan biri olarak dokunuyor, okşuyorlardı. Onların gözünde bir tılsımdı. Ayaklarını öpüyor, yağlı ellerini sürüyorlardı. Onu Kut-sal Çocuk hakkında ne düşündüğünü bir bilselerdi!

Sonunda bu görgüsüzlüklerden bıktı Lucia. Şu gülünç Mama Düşkünü'nün oyuncağı olmayacaktı. Derslere, giderek daha kısa giysilerle devam etmeye başladı. Müritleri incitmemek için bol cüppelere bürünüyordu ama iç tarafı adamakıllı dekolteydi. Öğretmenlik rolüne iyice dalmış olan bizim Geveze Velet, neye uğradığını şaşırıyor, ne diyeceğini bilemiyordu. Bir süreden beri aynı insan değildi zaten. Kız gelmeden önce yıkanıyor, her sabah, tepesindeki bir tutam saç şampuanlıyordu. Bütün bunlar gereksizdi çünkü nasıl olsa kız onu görmüyordu.

Özellikle, başkalarına karşı hırçınlaşmıştı Louis. Artık onun için tek bir şeyin önemi vardı: Öğleden sonraları saat 16-19 arasının! Lucia'nın en ufak gecikmesi ona cehennem azabı çektiriyordu. Gelmesine bir saat kala, yerinde duramıyor, öflüyor, pöflüyor, tek bir satır okuyamıyordu. Kız odaya girer girmez, bizim Bızdık dans edip tepiniyor, deliler gibi hopluyordu. Kız gittiği zaman –daha doğrusu kaçtığı zaman– kendini çalışmaya veremiyordu. Az önceki dersi düşünüyor, şu ya da bu beceriksizliğine kızıyor, kızı gözlerinin önüne getiriyor, onu, dolmakalemini ısırırken, gözlerini kırıpıştırırken, esnemesini durdurmaya çalışırken görür gibi oluyordu. Yanıbaşında öylesine uzak! Kafasında güzel cümleler kuruyor, kızı mest edeceğine inandığı parlak sözcükler hazırlıyordu. Onu etkileyecek son derece ilginç konular buluyor, gelecek sefere Parmenides'in Varlık Teorisi'nden, yok, daha iyisi Ego'nun Yüceliğinden söz etmeyi tasarlıyordu.

Ancak, Lucia açılıp saçıldıkça ya da bütün hatlarını ortaya çıkaracak biçimde giysilerle kapandıkça, Louis'nin ders verecek hali kalmıyordu. Bu baş döndürücü giysileri, şu şıkır şıkır küpeleri nereden de buluyordu öyle? Öğrencisinin cana yakın, sokulgan hali, kalçalarını oynatıp durması, bacaklarını bir o yana, bir bu yana üst üste atması, Louis'yi soluksuz bırakmıştı. Bu da neyin nesiydi? Sanki boğuluyordu. Tanrım, ne de güzeldi! Kendini toplamaya çalışıyordu Louis: Güzellik bir kavramdır, gerisi duyuların yanılsamasıdır, diyordu. Anlayamıyordu: İlk zamanlar, sırtındaki tayyörü, başındaki topuzu ile o kadar ağır başlı olan Lucia, şimdi ne demeye ona makyajlı, gözleri menekşe, dudakları alev rengine bürünmüş, omuzları çıplak, kalçaları mini eteğinden fırlamış, alt yanını olduğu gibi gözler önüne seren daracık taytlar giymiş halde geliyordu? Şu fıldır fıldır gözler, şu çivelek Madonna halleri neyin nesiydi? Louis, üzülerək, duyumsallıktan dünyasalığa geçtiğini fark etti.

Ve de... Lucia'yı uçları sivri iki koca yuvarlağın fırladığı tişörtü, çıplak göbeği, nefis bacaklarının arasından siyah dantelli külotu ile gördüğünde, kendisi gibi safiyet sembolü biri için, kabul edilemez bir şey keşfetti. Alt tarafında bir gıcıklama oluyordu. Evet ya, gözleri Lucia'nın güzelliklerine dalıp gitmişken, orada, bacaklarının arasında sıkışıp kalmış bir şey, aniden fırlayıvermişti. Bu, en aşağılayıcı olaydı onun için. Beş yıllık eğitim, demek ki duyularını donduramamıştı! İsteddiği kadar ipek peştamallara sarınsın, kumaş altındaki kuş itekliyordu. Lanet olası, adamı rahat bırakmıyordu!

Havalanmasını önlemek için ne yapmalı? Hiç kuşku yok ki kuş, her gün biraz daha açılıp saçılan ve derslerini giderek kötü öğrenen Lucia'ya doğru uçmak istiyordu. Kız bazen ders boyu surat asıyor, sabırlı, minik ay-

nalar gibi parlayan cilalı tırnaklarına dalıp gidiyordu. Tek sözcüklerle yanıt veriyor, Louis onu azarladığında, tüyleri diken diken eden, boğazının ta dibinden çıkan bir sesle gülüyordu. Louis ne yapacağını bilemez haldeydi: Nasıl olur da bu kız, Heidegger'in *Dasein*'daki problemlerine, Kant'ın *a priori* yargılama yeteneğine, İmparator Ashoka'dan sonra Hindistan'da Budacılığın yok oluş nedenlerine ilgi göstermezdi?

Kız yüzünü buruşturuyor, saatine bakıyor, iskemle-
sinde kıpırdanıp duruyor, esniyordu. Olacak gibi de-
ğildi. Bir keresinde, kendi yaşında, burnu kalkık, bir pi-
liç getirmişti. Kızlar, dirsekleriyle birbirlerini dürtü dürtü
te kıkırdamışlardı. Bir saat geçtikten sonra, diğer kız u-
yuya kalmış, Louis de çekip gitmelerini istemişti. Lucia'yı paylamış, kız omuz silkmişti. Doğru dürüst konu-
şmasını bilmiyor, hizmetçilerin sinirine dokunuyor, ilgisiz, bağlantısız cümleler kuruyordu Lucia. Mahalle kızı konuşmasını ve davranışını bir özümsemesi vardı ki, evlere şenlik! Evet doğru, Louis'yi kudurtmak için dilek kiplerinin şimdiki zaman ile mişli geçmiş hallerini birbirine karıştırıp bir papağan gibi tekrarlıyor, "gelecekseymiştim, gelecekmişseymişsem!". Hele bir gün "gelecekte ihtiyarlamıştım" gibi dilbilgisi kuralına tamamen ters düşen bir fiil çekimi ile işi çığrından çıkartmıştı. Dayanamayıp patlamıştı Louis: Böyle yanlışlıklar yapmaya hakkı yoktu! Böyle giderse, mecazları, istiareleri, dolaylı adlamaları, nüansları nasıl öğrenecekti?

* *

Ne ertesi günü ne de daha sonra geldi Lucia. Haber de vermedi. Louis deliye döndü. Evini aradı. Genç kızın annesi, Lucia'nın ani bir yorgunluk hissettiği için dinlenmeye gittiğini söyledi. Mesaj da bırakmamıştı. Hiç

değilse yanına *Kaos Teorisi*'ni ya da Aristo'nun babası Makedonyalı Nichomacus'un *Ahlak Dersi*'ni almış mıydı? Oturduğu evi gözetlemeleri için birkaç ajan gönderdi. Telgraf üstüne telgraf çekti, yalvarmalar, azarlamalar tehdide dönüştü. Kendi kendini teselli ediyordu alt tarafı işveli bir yaratık, kokulu bir bit idi. Ne sanıyordu kendini yani? Karşısındakinin kim olduğunun farkında değil miydi? Yine de bit, tanrıçalaşıyordu gözünde. Lucia'sız hayat çekilmiyordu. Yeryüzünün bütün bilgisi o nefis yaratığın arkasından koşma özgürlüğü yanında, bir hiçti! Dansçı kıza kötü gözle bakan Damien ile karısı Ulrika, ondan vazgeçmesi, kendisini işine vermesi için Louis'ye yalvarıyorlardı. Canı sıkılıp, onları dehliyordu Louis. Daha fazla dayanamayınca, genç öğrencisine bir mektup yazarak, niyetlerini açıkladı. Nihai coşkuyu onunla paylaşmak, insanlığı onunla satın almak istiyordu.

Bir hafta sonra, Lucia tekrar görüldü. Geveze Cüce'nin önerilerine soğuk bakmıştı. Bütün bunlar, onun için fazla karışık ve anlamsızdı. Bücür Torquemada* onu korkutur olmuştu. Artık şimdi, ders başına onbeş dakikalık oyuna hakkı olacaktı. Dersler, Leibnitz'den başlıyor veya amiral battı ya da kızma birader ile bitiyordu. Hınzır Velet'in yetenekli olduğunu kabul etmek gerekirdi. Her seferinde, bu hafiflikler ile kaybettiği zamana hayıflansa da, oyunu iyi oynayıp kazanıyordu. Sonra çabucak oranlama değişiyor, onbeş dakika Spinoza, bir buçuk saat Scrabble yapılıyordu. Lucia'yı ders havasına sokabilecek hiçbir şey yoktu. Öylesine hafif, öylesine ilgisizdi ki, nedenler ve nasıllar ile kaybedecek zamanı yoktu. Bu havailik Louis'yi üzüyordu. Ama daha göreceği vardı. Bir gün, beyinsiz güzel isyan etti.

Louis, Manikeizm'in kurucusu Mani'nin felsefesini anlatmıştı ona. Dünyaya düalist bir anlayış ile bakan

* 1400'lerde yaşamış İspanyol Engizisyon Papazı -ç. n.

Hıristiyanlığı İncil'in ilk günlerindeki safiyetine döndürmek isteyen, Ermenistan'daki Paulculer ile Bosna Bogomileri'nin ve Akdeniz kıyılarında Eflatuncu doktrin katıksız felsefesini. Biraz hızlı gitmiş olacaktı, üstüne, kızı oyalamak için Bach'ın kantat BWV 161'nde söylenen Lutherci koroyu yorumlamasını istemişti. Hani şu: "Gel, tatlı ölüm saati. Ey dünya, zevklerin bir yük oldu. Tatlılıklarından, zehirmiş gibi nefret ediyorum. Neşeli ışığın, yok olacağını işaret", diyeni. Lucia ağzı açık kalmış, kafasını bir sağa, bir sola sallamıştı. Sonra da ifadesiz bir sesle:

—Beni dünyadan uzaklaştırmaya hakkınız yok, demişti. Henüz bir şey yaşamadım.

—Öğrettiklerim sizi, yaşamın korkunçluğundan korumaya yönelik sadece.

—Korumak mı? Ama yaşamak benim için bir zevk, bir bela değil!

—Cahillerin zevki, diye kükredi Louis. Benim kültürüme sahip olsaydınız, bütün bu zevk dedikleriniz size anlamsız gelirdi.

—İsteddiği kadar anlamsız olsun, ben hoşlanıyorum. Başka türlüşünü bilmiyorum zaten. Siz de beni vaazlarınızla sıkıyorsunuz.

—Ne? Louis size yol gösteriyor ve bu sizi sıkıyor, öyle mi?

—Her şeyi öğrenmek niye? Bu sizi daha mutlu, daha neşeli mi kılıyor?

—Mutlu mu? (Boğulacaktı Louis.) Mutlu olmak Louis'nin umurunda mı? Herkes mutlu olabilir. Louis'nin size vaad ettiği, herkesin sahip olamayacağı bir şey. Bir Tanrı'nın, Lucia, sıradan duygulara sahip olmaya hakkı yoktur. Gerçeği arar O, yoksa basit zevkleri değil. Bunun için de, insanlara yük olmasın diye, varlıklarına son verecek Louis.

—Siz neden söz ediyorsunuz? Koca koca cümlele-

rinizle iç karartıyorsunuz. Gülmek istiyorum ben, dans etmek istiyorum. Var olma veya Gerçeği Bulma gibi şeylerle, yaşılanınca uğraşırım.

—Açık konuştuğumu sanmıştım... (Sinirinden, tekrar birinci şahıs konuşmaya başlamıştı Louis) Ama istiyorsanız, tempoyu yavaşlatabilir hatta iki ders arası dans edebiliriz. Kız kardeşim Céline bana rock'n roll'u, rumbayı ve birkaç adım mamboyu öğretmişti.

—Dans mı? (Lucia kahkahayı bastı. Her bir gülüşü, Çocuğun beynine çivi gibi çakılıyordu.) Dans etmek için iki kişi gerek. Oysa siz bir bebeksiniz Louis. Ancak dizimin boyuna gelebilirsiniz. Üstelik aramızda aşılamayacak bir duvar var.

—Bilim sizi benim boyuma indirecektir. Gelip yanma taşınacaksınız. İkimize de yer var. Annemin tadına vardktan, yerin yumuşaklığına alıştıktan sonra, hiç dışarı çıkmak istemeyeceksiniz.

—Sizinle, etten bir odaya kapanmaya hiç niteyim yok. Annemden çikalı onsekiz yıl oluyor, bir başkasının özlemini de duymuyorum. Üstelik bütün bunlar gülünç şeyler, en iyisi bir daha gelmemem...

—Hayır, lütfen kalın Lucia. Konuşuruz, başka şeylerden konuşuruz.

*

* *

Başkalarından bıkmadan önce kendinden bıılır. Louis anasının mahzeninde daha fazla kalamayacağını anladı. Genç kızın gözünde değer bulmak için ne yapacağını bilemiyordu. Beş yıldan beri herkes ona tapıyor, onu sayıyor, ondan korkuyordu. Ona karşı koyanlar, bedelini ağır ödemişlerdi. Ama şu kızın üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Ne çektiği nutuklar, ne güzel sözler para ediyordu. Onunla karşı karşıya olduğunda, Emzikli Yü-

ce Papa'dan eser kalmıyordu. Canı, artık okumak da istemiyordu. Evrensel kültürü edinerek büyümek için sarfettiği çabayı anlamaz olmuştu. Ekranın karşısında saatlerce düş kuruyor, esniyordu. Bir kitabı eline alır almaz, Uyku Hazretleri teşrif ediyordu. Kitaplar, şu kâğıt üzerine geçirilen delice veya vahşice eylem kalıpları, onu sıkıyor olmuştu. Neden bu kadar çok okumuş, bir zindan mahkûmu gibi zora girmişti?

Anlama yetisini, daha karmaşık bir veri kaplar gibiydi, bütünü bir anda değiştiren bir veri! O güzel dünyalı aracılığı ile daha zengin bir yaşamın gizlerini görür gibiydi. Kendisi, kütüphanesinde pinekler, hücrelerinde çile doldururken, Lucia keyif sürüyordu. Bilge ve hassas bir keşiş gibi kendisini kabuğunda hapsedilmiş bir bezelye tanesi gibi hissediyordu. Rahimdeki Kudüs, Pasifikteki bir mercan adası gibi, terk edilmişti. Kikirik Robinson bozuntusunun canı sıkılıyordu; dalkavukları onu eğlendiremez olmuştu. Annesinin sokağa çıkmasını, lokantaya gitmesini, onun göbek deliğinden bakarak insan yüzü görmeyi istiyordu. Sonra cesaretini topluyordu: Nice büyük adamın umutsuzluğa düştüğü olmamış mıydı? Beş yıldır burada ne yaptığını pekâlâ biliyordu. Kendi iç dünyasına, yeryüzünün tüm kültürlerini, onları insanların sapıklıkları ile birlikte yok etmek için toplamıştı. Kendisi hakkında her şeyi okudu, yazılmamış olanları bile diyeceklerdi. Yine de o kadar çok keşfedeceği şey vardı ki, Bilgisayarının dibinde, müritlerinin kendisi için numaraladığı ve binlerce sayfayı temsil eden ölü bellekli disketlere baktıkça bunalıyordu. Üstelik bunlar, her gün dünyada yayınlananların yanında hiçti. Yazıcı takımından, bütün bunları durdurmalarını istemişti. Artık yazmayın, kendinizi tutun, Beni düşünün diyordu. Dünyanın yükü belini büküyordu; yıkmak, yapmaktan daha az zorlayıcı değildi.

Küçük Mahpus'un bilmediği yoktu, yaşamın dışın-

da! Tanınmadan sıvışabilse, yerine bir yastık bırakarak, insanların pisliklerine dalabilse, ertesi sabah da Anne'nin rahat döşegine dönebilseydi! Kararını değiştirmiş olmazdı bu, tam aksine! Ama şöyle bir engine açılabilseydi! Öyle yapamayınca odasının duvarlarını, bir saatin ibreleri yönünde, Lucia'nın resimleriyle donatmıştı. Oturan Lucia, bacak bacak üstüne atmış olan Lucia, öne eğilmiş Lucia, dolma kalemını kapatan Lucia, sevimli ya da kızgın Lucia, bitkin ya da asık suratlı Lucia...artık kamarasının çeşitli ekranlarında Talmud'un, Kuran'ın, Gita'nın* sayfalarını yerine, kızın yüzü görünüyordu.

Görüntü olarak ne varsa, yapay kütüphaneyi, gerçekte olmayan binlerce kitabı silip, yerine geçmişti. Ufukta, yerde, Louis'nin kozmosunda hep Lucia vardı. Ne kadar uzağa baksa, hep Lucia'yı görüyordu. Ancak çevresinde dönen binlerce Lucia arasında, bir tanesi eksikti: Çıplak Lucia! Lucia'yı çıplak düşündükçe, küçük nesnesinin yukarıya doğru hareket edip, peştama-linin ütüsünü bozduğunu üzüntüyle gözlemliyordu. İster inanılsın, ister inanılmasın, erkek çocuklarının denizatı gibi eğri ve bir musluktan uzun olmayan çubuğu, hayır kalın sopası, bir büyük adamın uzvu gibi ağırlı-ğınca kendisini öne çekip, düşürecek gibi oluyordu.

Şu nesnenin fırlaması, ne de aşağılayıcı idi! Bazı günler, iş her yarım saatte bir çığrından çıkıyordu. Be-yin-Çocuk, bacaklarının arasında hatırı sayılır bir sopa hissediyor ve bu şey onu sürekli, aynı yönü gösteren i-natçı bir parmak gibi, Lucia'ya doğru çekiyordu. Virgü-lüne soruyordu Louis: Ne demek istiyorsun? Ya bu, kendisini düşünmekten alıkoyan ısrar, neyin nesi? Hât-ta bir seferinde, Aziz Thomas'ın bir kitabını bırakıp, 18. yüzyılın onca iğrendiği açık saçık romanlarından bi-rini eline almıştı. Ya o cesur sahneler, o kişilerin konuş-

* Sanskritçe Kutsal Şarkı -ç. n.

ma biçimleri? Onu kızıştırmış, kıpkırmızı bir renk alan sapını bir kez daha uyandırmıştı. Oysa Tanrı şahidiydi, Arzusunu harekete geçirmek için baharata hiç gereksinimi olmuyordu. En ufak bahane yeterliydi. Örneğin şöyle düşünüyordu Louis: “Lucia bana meme verse, beni memelerinin arasında uyutsa”. O zaman da alt kısmı müthiş gıdıklanıyordu. Kıpkırmızı burnuna yükseliyordu sapı. Kendi kendine öfkeleniyordu: Bir kafa şampiyonunun huylanmaya hakkı olamazdı. Sen öyle san!

*
* *

O tarihte, utandığı bir alışkanlık edindi Louis: Kendini, Lucia'nın yansımaları üzerinde rahatlatıyordu. Bu rezillikte, kendisi için özel olarak imal edilmiş bir eldiven kullanıyordu. Bu kabartma resimlere dokunup değiştirebileceği, sıcak ile soğuğu, kaygan ile sert hissedebileceği kösnül eldiven ile, Lucia'nın eteğini kaldırabiliyor, parmağını külotunun içine sokabiliyordu. Küçük kertenkelesi geriliyor, ötüyor, Louis de diğer eliyle onu uyarıyordu. Yo hayır, çıkması gerekiyordu, artık daha fazla dayanamayacaktı. Cinsel mücevheri bulduğunda, kendiliğinden yürüyor ve Coşku Kutusu, orman cücelerinin homurtusuyla fışkırıp, saçılıyordu. Bunun üzerine, bu hayali striptize öfkelenerek, genç kızın kutsal resimlerine hücum edip dilini kopartıyor, saçından tutup sürüklüyor, gözlerini oyuyor ve bunu tüm Lucia resimlerine yapıyordu. Bu da onu yatıştırmıyordu. Bu yepyeni şehvet, nesneleri kendiliğinden bir biçime sokuyordu. Çevresinde, iri memelilerin, onu sefahata çağıran kalın dudaklı, kaba kışkır yosmaların arttığını görüyordu. Gözü Dönmüş Fırlama'nın minik tabancası her görünüme davranır olmuştu.

Lucia'ya yalnızca resimde sahip olacağını bilmek,

Louis'yi üzüyordu. Görüntü, sarmaş dolaş olunmasını, zorunlu okşamaları gerekli kılıyordu. Onu hemen yanı başında istiyor ve “Her işin bir ilkesi vardır” ya da “Sonuçsal Nedenler” gibi zırvalara boş veriyordu. Ne yazık ki işin neresinden baksa, çıkar bir yol görmüyordu. Saklandığı yerden çıksa bile, bir engelle karşı karşıyaydı: Boyu! Annesinin içindeyken Lucia'yı avucunda tutabiliyordu ama gerçek hayatta, Lucia onu kollarına alırdı, çünkü onu beş kat geçiyor ve dört kat ağır geliyordu. Louis, istediği kadar Gnomların gönül seferlerini dinlemiş, onların karın kamçılama yeteneklerini duymuş olsun, kendisini Lucia ile evlenmiş olarak, kızın kendi pusetini iterken ya da sırtında taşıırken düşünemiyordu. Hücrede kapalı geçirdiği yıllardan sonra artık büyümeyecekti.

Lucia'nın bu işkencelere aldıracağı yoktu. İlahi tah-tından indirmiş, bunu da altı aydan az bir sürede yapmıştı. Herkesin dev diye taptığı birini avucunun içinde oynatmak, ne zevkti! Dev mi? Daha çok kösnücül bir bücür. Çünkü Madeleine'nin göbeğinden yukarı doğru libido isteklerinin yükseldiğini hissediyor, bu da onu hem eğlendiriyor hem de iğrendiyordu. Artık bastı bacağı bir şartla görür olmuştu: Lucia'nın beynini yıkmaktan vazgeçecekti. Kant, Max Weber veya astrofizik üzerine tek bir sözcük duyacak olursa, arkasına bakmadan basıp gidecekti. Artık merasime de gerek kalmadan, bu insan müsveddesine Sen diye hitap ediyordu. Daha fazlasına lâıyk değildi. Protesto ediyordu Louis:

—Yo, hayır, bu olmaz işte! Size bunu yasaklıyorum, bana saygısızlık etmeyin.

Sözünü kesiyordu Lucia:

—Parmak Çocuk, ya kabul edersin ya etmezsın. Yoksa giderim.

Yumurcak Hükümdar, daha ileri gidemedi. Aynı anda, Lucia ile konuşurken kendinden büyük harfle ve ü-

çüncü şahıs olarak söz etmekten vazgeçti. Ne düşüş! Ne felaket! Sağlıksız düşünceleri onu işte buralara kadar sürüklemişti. Neyse ki konuşmalarını kimse duymuyordu. Ağlında, yerinde duramayan bir domuz yavrusu olduğunu ve yosmanın tekinin ona aldırış etmediğini öğrenecek olsalar, kredisı sıfıra inerdi. Yeter ki kız, gevezelik etmesin! Konuşmaması için ona para önerse? Bu kıza şantajı düşündürmüş olur, önlemek istediğı felaketi hızlandırdı. Bir pisliğe bulaşmıştı ki!

Bağı olanlara nasıl eziyet edilirse, eziyet edenlere o denli bağlanılır. Fingirdeğı canı çektikçe, Çapkın Bozuntusunun bağılılığı artıyordu. Oynak kız, Mesih'i sindirmişti. Onu ne sayıyor ne de değer veriyordu. Madeleine'ni de saydığı yoktu. Şişko yanaklarını çimdikliyor, sesleniyor: "Hey! Yağ tulumu, hâlâ kestiriyor musun?" Madeleine horladığında ısıık çalıyor, odasında kendi eviymiş gibi dolaşiyor, eşyayı, dekorasyonu, renkleri, badanayı eleştiriyordu. Louis'yi huylandırıyor, onu bir direğe bağlayıp çevresinde, derisini yüzme çığlıkları atıyordu.

Konuşmak için emptepüften konular seçiyor, radyoda aptalca şarkılar dinlerken makyaj tazeliyor, bir sürü ruj deniyor, sadece kendinden söz ediyor, şakırdata şakırdata çiklet çiğniyor, baloncuklar çıkartıyordu. Fransızcayı bilerek yanlış konuşuyor, budalaca önerilerde bulunuyor, kısaca, Louis'yi çileden çıkartıyordu. Her zaman görgülü bir aile kıızı gibi giyinmiş olarak geliyordu ama, bu hanım hanımcığın altından jartiyerli, dantel külotlu, göğüsleri ortaya çıkartan korsajlı, bir başka Lucia çıkıyordu. O zaman, en rezil uçkur hikâyelerine dalıyor, açılıp saçılıyor, edepsiz şakalar yapıyordu. Oğlanı iyice kızıştıınca, lokantaya veya gece kulübüne gitmek üzere, "yakışıklı ve sevdiğim yapıda", dediğı bir delikanlı ile çıkıyordu. Kapıyı kapatmadan önce, alaycı bir gülümseme ile "Eyvallah, sinek pisliği!", diye sesleniyordu.

Kuşku ve arzu dolu, uykusuz bir gece geçiriyordu Louis. Ertesi günü Lucia'yı sorulara boğuyor, geceyi nasıl geçirdiğine dair her şeyi öğrenmek istiyordu. Kız, onu arzu kıvamına getirdiğini anlar anlamaz, ileri gidilmiş flörtler, uyarıcı alarak, uygunsuz birleşmeler öneriyordu. Dudaklarını yalayış ve burun deliklerini oynatış biçiminde, Domuz Yavrusu'nu delirten birşeyler vardı. İş, birkaç ayrıntı daha anlatarak bitiriyor, onu yere serip perişan ediyordu.

Şu çenesi düşük ile amma da eğleniyordu! Ona işkence etmekten bıkip usanmıyordu. Arada alışverişe çıkıyor ve yosmalıkları ile oğlancığı harap ediyordu. Baygın bir ses takınarak soruyordu: "Beni öpmeyi isterdin, değil mi? Üzerime tırmanmayı, saban demiriyle beni sürmeyi?" Oğlan çıldırıyordu: "Evet, evet". Lucia tersleniyordu: "Seni kapçık tanesi! Seni kuş pisliği! Utanmıyor musun? Anan yaşındayım, sen de dedem yaşındasın. Sana uygun olmadığımı bilmiyor musun? Eciş bücüş bir şey olmalısın!"

İncinen Louis, en azından özel getirttiği çikletiyle baloncuklar yapmaya, parmaklarıyla ısıklık çalmaya uğraşıyordu. Floresan bir kolye ve peştamalına yanıp sönen işaretler takmıştı. Terziye, birkaç özel blucin ısmarlamayı düşünüyordu. Artık giyinmenin, modayı izlemenin zamanı gelmişti. Lucia'nın bir gün Madeleine'den bebek bakıcılığı parası istediğini nefretle anımsıyordu. Ama ne olursa olsun, ne yaparsa yapsın, aletçisi yine de titriyor, kaşınıyordu.

Güzel prenses fiyatı yükseltene kadar bu böyle gitti. Kız, Yumurcak'tan bir resmini istiyordu. Ne daha az ne daha çok! Louis'nin neye benzediğini kimse bilmiyordu. Resimlerinde üzerine her zaman bir gölge düşüyordu. Tanrı gibi yüz­süz olmak istiyordu. Lucia'nın isteği ile neler olabileceğini hesaplayıp, reddetti Louis. Tehlike çok büyüktü. Genç kız onu kandırmak için en cilveli

tavrını takınmıştı. Derslere yeniden başlamaya söz verdi. Louis gevşemeyince, karşısına çırilçıplak çıkmayı önerdi. Bu da işe yaramadı. Cilvenin yerini tehdit aldı. Onu sarstı, hakaret etti, en utanmaz şantajını savurdu: Ya kabul ederdi ya da bir daha gelmezdi. Onunla “sen”, diye konuştuğunu, ona küçük bir pislik gibi davrandığını herkese anlatırdı sonra! Bütün bir hafta gelmedi. Üzüntüden ve meraktan perişan olan Louis, sonunda pes etti.

Dansözün uzun saçlı fotoğrafçı arkadaşının resim çekmesi, Madeleine’ni uyandırmadan, güvenlik servisini harekete geçirmeden, gizli yapıldı. Zaten şatoda düzen laçkalaşmıştı. Fotoğrafçı, Cüce Yıldız’ın birkaç resmini çekmeyi başardı. Önden, profilden! Üçü dışında hiç kimsenin bu resimleri görmeyeceğine söz verdi. Lucia bir öğleden sonra özel olarak geldiğinde, bekçinin yardımı ile Madeleine’nin odasına kadar gelebilmişti kuryenin getirdiği zarfı açınca, bir çığlık attı. Gerçi bir melek görmeyi beklemiyordu ama en azından bir bebek kafası umuyordu. Oysa kırış kırış bir cenin, erken yaşlanmış bir Mathusalem* bebeği idi. Çatlak cildi parlıyordu ve kafasından, bir çift favori gibi iki yanına gri bir kitle taşmıştı. Louis, ahtapot ile kurbağa arası, tamamlanmamış bir nesnenin müsveddesi gibi bir şeydi.

Onu görünce korkmakla kalmadı, tarifsiz bir mide bulantısına uğradı Lucia! Yere dağılan fotoğrafları itip, kaçtı. Louis nefes nefese çırpınıyordu:

—Ditme, del Lucia. Ben çok düzel değil ama çok atıllıyım. Çot atıllı...

Telaş içinde, bebek gibi konuştuğunu fark etmedi Louis ve hapishanesinin duvarlarına öyle bir vuruş vurdu ki, Madeleine’yi uyandırdı.

* Hazreti Nuh’un bin yaşına kadar yaşamış olan babası —ç. n.

VIII

Vahşi Cennet

Bilmeyerek, annesini harika bir düştten uyandırdı Louis. Madeleine iki gencin sevgisini, bir diskotekte tanışmalarını, ateşli konuşmalarını, dans pistinde ilk öpüşmelerini, sabaha kadar kimsesiz bir plajda birbirlerine sarılmalarını görüyordu rüyasında. Aniden uyandırılınca, içinde bulunduğu berbat durumda buldu kendini Madeleine. Çökmüş hali, kabarmış bir nehir gibi sarkan bedeni, laçkalaşmış derisi gözünün önüne geldi. Artık hep bir kemik çuvalı, bir dölyatağı olarak kalacaktı. Karnından fışkıran ter ve sidik, onu iyice rahatsız ediyordu. Beş yıldan beri kendisini ağırlaştırmış, suyla dolmuş olarak hissediyor, bacaklarını ancak kımıldatabiliyor, şişmanlığı ayaklarını görmesini engelliyordu. Kim onu böyle bir et yığını haline getirmişti? Adı Louis olan bir it oğlu!

Kendisine kötülük ettiğini ve en güzel yıllarını harcadığını anladığı o an, korkunç bir an oldu. Bu iş böyle sürecektir olursa, gövdesi büyümeye devam edecek ve gülünç bir gebe-bakire olarak kalacaktı. Ya o, yüzünü kırıtkan kızlar gibi göstermemeye inat eden pis yumurcak? Bu artık böyle devam edemezdi. Önceleri gösterdiği hoşgörü çapında bir cezalandırma isteği duydu Madeleine. Louis onu rahatsız ediyor, kızdırıyor, sabrını taşıyordu. Kendisine içeriden batan, bir tomar iğne gibiydi. Onu, bir uşağı kovar gibi kovabilseydi! Ya da da-

ha iyisi, onu kusabilse ya da bir dışkı gibi çıkartabilseydi! Bu kez, geçmişteki gibi davranamayacak, sessizce ve sinsice hareket edecekti. Kendisine sadık bir bekçi aracılığı ile, doktor Fontana'nın kız kardeşi Marthe'a uzun bir mektup gönderdi.

*
* *

Lucia geri gelmedi. İstese bile, Louis'nin müritleri yolunu kesirdi. Damien, gerginlik dönemlerinin vazgeçilmez elemanı sevgili Damien, işleri yoluna soktu. Genç kızın ailesine, kızın bir daha Kremer'lerin evine ayak basmaması koşuluyla, yüklü bir para gönderdi. Fotoğrafçıya gelince, klişeleri ve negatifleri ile birlikte, esrarengiz biçimde kayboldu. Lucia, Louis'den tiksiniyor ve ona eziyet edemeyeceğine üzülüyordu. Onu, biçimsizliğinden ve zaafından ötürü affedemiyordu, hele de uzun, zorlayıcı ders saatlerinden ötürü! Çektiği sıkıntıyı, birkaç banknotun gidermesi olanaksızdı. Pis bir yumurcağın, kendisini haftalarca esir aldığını düşündükçe, geçmişe dönük öfkesi büsbütün kabarıyordu. Onun gibi çirkin bir yaratık, bir utanç damlasından da öte bir ahlak kusuruydu. Onu, karalamalarıyla gözden düşürmekle yetinmeyip, ta ruhunun derinliklerine kadar yaralamak istiyor, içini dışına çıkartmayı düşlüyordu. Damien'in koyduğu yasağa karşı gelmek korkusu ve intikam alma arzusu arasında sıkışıp kalmış olarak, bir plan kurdu Lucia ve çocuğa minyatür bir videokaset gönderme tehlikesini göze aldı.

Bir kurye, kaseti Madeleine'ne götürdü, o da istemeye istemeye –postacılık görevinden usanmıştı– kaseti yutuverdi. Louis, kaseti midede teslim aldı. Daha ilk görüntüde –Lucia'nın yüzüydü– Louis'yi bir korkudur aldı. Dansçı kız, saçlarını tepesine toplamıştı. Kulağın-

da altın küpeler  akırdıyordu. Gizemli biçimde gülüm-
s yordu. Konuşmaya ba lamadan önce, azıcık bekle-
mi ti:

—Günaydın Louis, beni tanıdın mı? Uzun süredir ge-
vezelik etmemi tik. Burada ne aradı ımı merak ediyor-
sundur. Görünce, anlarsın. Ben sözümü daima tutarım.
Sen e lenmene bak k     m, hediyem ile keyif s r!

Konuşma tonu cilveliydi ama sesi titrek ve çekingen-
di. Kendine bu güvensizlik, hayırlı şeylerin işareti de-
 ildi pek! Pes perdeden bir caz müziği çalmaya başladı,
bir piyano ve kontrbas d osu. Kamera geriye gitti ve
dans eden, Lucia'yı bir yatak ve bir iskemleden ibaret
eşyası ile koca bir odanın içinde gösterdi. Bacakları  ıp-
lak, yüksek ve sivri topuklu ayakkabılar giymiş halde
kıpırdayıp duruyordu.  engelli, ipek bir korsaj, k pkısa
siyah deriden bir min  etek giymişti. Kemer  aynı renkti.
Son ka amaklarının pi manlı ını duymakta olan Louis,
filme endişeyle baktı. Arzularına gem vurmaya karar
vermişti ve bu kararından en küçük bir sapma, onu
korkutuyordu. Üstelik bu amatörce çekilmiş, montajı
kötü,  er evesi kötü, bulanık film, tam bir beceriksizlik
 rne i idi.

Kalın dudaklarını meydana çıkaran bir yüz buru -
turması ile objektiften gözünü ayırmayan Lucia, önce
kemerini çıkarttı. Bu basit hareket, Louis'yi hiç bekle-
medi i biçimde etkiledi. Kız kollarını boynunun üzerine
Çaprazlama koymuş, g  s ndeki iki küre arasında derin
bir çukur meydana getirerek, omuzlarının  ıplaklı ını
ortaya  ıkartmı tı. Selam verir gibi e ilmi ti. Do ruldu-
 unda, bir büyücü hüneriyle korsajını çözüp bir g  -
s n  ortaya  ıkartmı , yuvasında sıcacık durmakta olan
ku  yavrusunu çileden  ıkartmı tı.

Louis, görüntüyü kumandası ile kesti. Bu gösterilere
izin veremezdi. Kaseti kılıfına sokup, Lucia'ya iade ede-
cekti. "Sevgili Lucia, yanlış adres seçtiniz. Bu kıvrıma-

larınızı, çevrenizdeki dejenerelere saklayın. Benim yüz karam olmayacaksınız. Ah, kaltak! Kendisini delirtmek için nasıl bir senaryo hazırlamış olabilirdi? Emin olmak istiyordu; şu sapık kızın hayal gücünün nereye kadar gidebileceğini öğrendikten sonra, kaseti geri yollardı. Videoyu yeniden çalıştırdı.

Korsaj alabildiğine açılmış, aşağı doğru kıvrılmış, iki yuvarlak göğüs canlıymışcasına titriyor ve onları sıkıp, ezecek elleri çağırıyor gibiydi. Lucia onları, birer evcil hayvanmış gibi okşadı, sevgiyle sıktı, uçlarını parmaklarının arasına aldı, avuçlarını kalçalarında gezindirdi, eteğini açıp indirdi, acele etmeden, yavaş yavaş karnını ortaya çıkarttı. Göbeğinin altında koyu renk bir çizgi görüldüğünde, yüzünü ateş bastığını hissetti Louis ve bir çığlık attı. Sanki duymuşcasına, genç kız elleriyle göğüslerini örttü, dudaklarını büzerek, utanmış gibi yaptı. Aynı anda eteği, ayaklarının ucuna düştü ve zarif bir ayak hareketiyle eteği uzağa fırlattı. Louis, tanımlanamayacak kadar huylanmıştı. Bu giysi parçasıyla, kararlılığı da havaya uçmuştu. O andan itibaren her şey hızla gelişti.

Lucia altına, iki tarafı oyulmuş, siyah bir külot giymişti. Bacaklarının arasında dar bir şerit, neredeyse bir iplik halinde kayboluyordu. Yürüyüşüne bir kamçı darbesi yermiş gibi, topuklarını parkeye vura vura gelip, ata biner gibi, sırtı ekrana dönük, bir iskemleye oturdu. Korsajını çıkardı, eğildi, omurgası olduğu gibi ortaya çıktı, arkaya doğru kasıldı, ardını sergiledi. Kamera hoşnutlukla bu yıldızın çevresinde dolanıyor, her bir yanını, bedenindeki benlere kadar çekiyordu. Kalçalarının baskısıyla, külotu, iyice olgunlaşmış nar gibi, çatlayacak hale gelmişti. Nefis bir vücudu vardı, etleri sıkıydı, belinin altında, böbreklerinin olduğu yerde, iki çukur göz kırpyordu. Bu güzellik karşısında bayılacak gibi oldu Louis. Utanmış değil, büyülenmişti ve bu kör edici beyazlıktaki tenin, tanımlanamayacak kadar arzu-

lanacak olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı. Doğru dürüst nefes alamıyordu, peştamalını çıkarttı ve ilelebet durgunlaştığını sandığı mısır başağı, kızarmış halde dikleniverdi. Hayır, olmaz, henüz değil! Korkunç defile... gerçekten de hiç utanması yoktu bu kızın!

Müzik durmuştu. Tören, sessizlikte daha tehdit edici boyutlar kazanmıştı. Lucia, en doğal şeymiş gibi, donunu indirmiş, poposu olduğu gibi ortaya çıkmıştı. Louis'nin harekete geçmesine fırsat vermeden alt tarafını örten Lucia, kalktı ve odayı büyük adımlarla arşınlamaya başladı. Güzel piliç; göğsünü şişirerek, sinirli sinirli dolaşüyor ve aşağılayıcı bir biçimde, sarsak sarsak yürüyordu. Kameranın tam karşısına geçerek, koca dudaklarıyla bir öpücük yollayıp, Louis'yi deli eden rezil bir edayla fısıldadı:

—Karton Kral! Hazinemi, aşk kürelerimi, sevimli popumu gördün işte! Ama dur bakalım, sabret. Gözünü dört aç, gördüklerin, göreceklerinin yanında hiç kalır!

Acımasız kancık! Lucia'nın parmakları, ufak yılanlar gibi külötunun altında gidip geliyor, Louis'yi deliye çeviriyordu. Niçin bu işkenceyi çekeyim diye düşündü Louis. Kız nasıl olsa kendini paralayacaktı. Yine de gözlerini açtı Louis, çok şey gizleyen kumaş parçalarına lanetler okudu. Görüntü netleştikçe, Lucia'nın kendi kendine tatmin bulduğu ve Louis'ye tanıklık etmekten başka bir iş kalmadığı anlaşıyordu. Tanrıçanın sevilme için başkasına gereksinimi yoktu. Genç kız zorlukla mırıldandı:

—Altın çağ, Louis, işte burada! Kütüphanenin ciltleri arasında değil!

Ses, şaşırtıcı bir safiyetine çıkıyordu. Kabahat işledikten sonra bürünülen masumiyet gibi...

—Cennet, aşkın doruğundan sonra kadını tüketmek demektir. Çünkü onu yakan ateş, külleri içinde sürekli canlanır ve o ateşi söndürmek, canlandırmak demektir.

Sesi zor duyuluyordu:

—Zaafa uğradığı bu dorukta kadın, hiç kimsenin ölmeden, evet senin bile ölmeden, duyamayacağı bir sır öğrenir.

Lucia yatağın üzerinde, başı yastıkta, bedeni havada dört ayak üzerinde duruyordu. Bir taht kadar haşmetliydi. Mahremiyeti üzerinde sallanan külotu, hem Güneşi hem Ayı sunuyordu Louis'ye. Kendi kendine sordu Louis: "Onun böyle filmini çekecek kadar içli dışlı olan da kim?" Bir öfke dalgası içini sardı. Bütün mücevherler oradaydı. Bütün coğrafyası, bütün açıları ile gözlerinin önünde... Ah, o körolası işkence, o doymak bilmez açlık! Bu nefaseti çekin gözlerimin önünden, lütfen, yoksa artık hiçbir-şeyden sorumlu tutamazsınız beni!

Genç kız, tek elinin parmaklarıyla bütün alanları işgal ediyor, her birinden aynı esnekliği hatta aynı yumuşaklığı bekliyordu. Bu zorlamalarda bir şiddet, vahşi bir ivedelik vardı. Sonucu, harika bir şey olmalıydı çünkü yüzü nefis biçimde gerilmişti. Kızarıyor, iç çekiyor, soluk soluğa kalıyor, gözleri yarı kapalı, bakışları kendi içine dönük, hiç kimsenin ulaşamadığı bir yere uçuyordu. O sadece baştan çıkartan Havva değil, ama başka türlü tehlikeli, mutlak bir koyuvermişlik ile mutlak mesafe koymacılık karışımı dişi bir büyücü idi. Uygun-suz olmaktan beter, dokunulmaz idi. Louis'yi kendi cennetine çağırırken, ona sürgün vaad ediyordu. Kösnül ve bitik haliyle bile, sadece kendine ait olmayı sürdürüyordu. O koca odanın içinde, bu kendine tapış, tam bir rezillikti. Ağır göğüsteri, görkemli yuvarlaklığı, nemli uzun baldırları dayanılmaz bir görüntüydü. Altın ile balın karışımı gibi bir şeydi. Kız titriyordu, dudaklarının kenarından ince salya akıyordu. Yıldırım çarpmışa dönen yüzü, Louis'nin kendi kendine yasakladığı bütün kösnüllükleri yansıtıyordu. Umutsuzdu Louis, cinselliği harekete geçmiş, bacakları tutmaz olmuştu. Aniden, iki eliyle sertleşmiş aletini tutarak, haykırmaya başladı:

—ÇIKMAK İSTİYORUM... BIRAKIN ÇIKAYIM...
KURTULMAK İSTİYORUM...

Kısa yaşamında ilk kez gözyaşına boğuldu Louis. Tam bir bebek gibi, olması gerektiği haliyle. Ağlaya dururken, sapını çekiştiriyor, oradan başka türlü bir sıvı fışkırıyordu. Titriyordu Louis, yapay bir sefahatın doyumunda. Gözyaşları arasında ekrana tükürüyor ve bağıırıyordu: "Senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum. Hepinizden nefret ediyorum. Hepiniz beni terk ettiniz." Gözyaşları dinmek bilmiyordu.

*

Louis dışarı çıkamıyordu. Müritleri bu yadsımayı af etmezler, belki de işi yaşamına son vermeye kadar götürürlerdi. Üstelik, dışarıdaki yaşama uyum sağlayamazdı. O, rahmin karanlığında gören, ışığın kör edeceği bir mahzen faresiydi. Üstelik dünya, beş yıl öncesine göre, daha düşman bir dünya idi. Torerornun arenaya inişi gibi bu acımasız dünyaya inmek için artık çok geçti. Güneşe çıkar çıkmaz toz olurdu Louis. Yaşamın bekleme odasında, Annenin sintinesinin dibinde, unutulmuş bir bavul gibi kalakalmıştı, artık şimdi gişeler kapalıydı. Yaşlı doğulsun, istenilmez. Küçük cenin mumyası soluyor, küf kokuyordu. Çağdaşlarını aşmak, yüzyılları kazanmak istemişti. Yağmur damlalarının arasından kayar gibi, saniyelerin arasından kaymak istemişti. Ona, başkalarından çok daha fazla dokunmuşlar ve vaktinden önce çökertmişlerdi. Lucia bu çöküşü hızlandırmış ve bir fiskeyle devirmişti.

Daha da kötüsü: Louis, zihinsel yeteneklerini yitiriyordu. Müthiş belleğinde görülmemiş zekâsında boşluklar oluyor, iflasın eşğine geliyordu. Onda her şey, ihtiyarlık bile, erken gelmişti. Dört kıtanın her ülke-

sinin, üçüncü kümeye kadar tüm futbol takımlarındaki oyunculardan her birinin adını ezbere bilirken, bir bek ya da bir haf oyuncusunun adını unutuverdiğini fark ediyordu. Kilometrelerce uzağa ışınlar yayan ve bir Babil Kulesi'ne benzeyen beyni, bir süredir zayıflamaya başlamıştı. Bacaklarının arasından bir başka boynuz çıkmalı, sufle söniyor, kule yıkılıyordu. Her huylanması, beyin kürelerinin büzüldüğünü hissediyor ve gri hücrelerini yitirmekten korkuyordu. Kitaplarında, gürültülü bir kafes gibi, içinde kıpırdandığını ve en dik kafalı olanlarının etajerlerden düştüğünü, yani intihar ettiklerini hissediyordu. Onlara egemen olmak için okumuştı onları ve lahitlerindeki ölümler gibi mumyalanmış olduklarını görmek istiyordu. Teneffüse çıkmış çocuklar gibi ele avuca sığmaz haylazlar olmalarını değil!

Aslında kitap sayısı çok fazlaydı ve Louis onlardan ne denli nefret ettiğini anlıyordu. İnsan ömrünün okumaya yetmeyeceği kadar çok kitap vardı. Çokluklarından, boşluklarından, tekrarlarından bıkmıştı. Birkaç yüzyılda bir tekrarlanan aynı entrikaları, aynı düşünceleri, aynı öyküleri okumaktan usanmıştı. Her kütüphane, İskenderiye'deki gibi yanabilseydi, Gutenberg'i beşiğinde boğup matbaanın keşfini geciktirseylerdi, ne de vakit kazancı olurdu! O bile, bir kitabı okumaya başladığında acele ediyor, sayfaları atlıyor, sonuna dolu dizgin gidiyordu.

Yine de huzursuzluk duyduğu bir şey vardı. Ya, delice sayımı sırasında önemli olan bir şey atlamışsa? Ya, bir kilise rahibinin yorumunu, bir Tibetli keşişin anlaşılmasız özdeyişini, bir Yunan manastır papazının dipnotunu unutarak, onca beklenen yanıtı almamışsa? Bir saniyelik bir dalgınlık ya sonsuzluğu elinden kaçırmasına yol açmışsa? Belki de sözcüklerin dış anlamları üzerinde simgesel yönlerini unutarak, durmuştu. Canlının hücresi gibi gerçeğin özünü içeren bir deymi, bir harfi

atlamışsa? Ya yanlış duymuşsa? Ya okumak, yeniden okumayı gerekli kılıyorsa? Ya –işte bu felaketti– her kitabın her baskısını ve bütün dillerde okuması gerekiyorsa? İşte bunu yapamazdı! Beyni çatlayıverirdi. Dünya kültürünün sonuna gelmiş değildi, hayır, ancak kenarından sıyırmıştı.

Beş yıldan beri, sağlıklı bir kudurmuşlukla, sekiz milyon cildin dibine varmış ne var ki, birkaç önemsiz mektup dışında, tek satır yazmamıştı. Aslında, son yapıtın son sözcüğü bir kez katedildikten sonra, tümünü anlamasına yol açacak ışıklı formül, parmaklarından fışkırıp ekrana yazılmış olacaktı ~~ama~~, kafasını istediği kadar çatlatsın, kafayı işletemiyor, jeton düşmüyordu. İsteddiği kadar beynini tarasın, söyleyecek bir şeyi yoktu. Çiçeğin üzerindeki çiğ gibi, zihnine girmesi gereken bin yıllık bilgelik, hiçbir iz bırakmamıştı. İşte şimdi Köstebek-Bebek, her şeyi birbirine karıştırıyor, bildiklerini bir düzene sokamıyor, Plotinos'u Tao-Te-King ile, kutsal Hind metinleri Upanişadları Verlaine'nin şiirleri ile birbirine karıştırdığı bir labirentte kayboluyordu. Bilincinin kıvrımları arasında yatan tüm ölümler, ona ağırlık veriyor, anlayışının dengesini bozuyordu. Sayfa Yutucumuz, mürekkebe ve kâğıda adadığı bir kilise inşa etmek istemişti, kafasının içinde. Pusulasını yitirmiş, dalgalar üzerinde yalpa vuran bir tekne gibi bir yüzyıldan diğerine gidip geliyordu.

Uzun süre bir sanal insanken, şimdi içinden çıkılmaz bir bulmaca olmuştu. O küçük yosma, içini yaktığından beri, kendini ihmal ediyordu. Yaşamındaki askeri disiplin, hücreindeki keşiş yaşamı son bulmuştu. O hücre artık bir kadınlar hamamına dönmüştü. Cihazlar bozulmuş, kompakt diskler dağılmış, bazıları çizilmiş ve kırılmış, faks ve telefon santrali devreden çıkmıştı. Louis'nin aldırıldığı yoktu. Artık ana kazanında, soğumuş salçaya batırılan bir kaşık olmak istemiyordu.

Kaçmak, vaktinin çoğunu televizyon izleyerek geçirmek istiyordu. Ona, asla bir kovboy filmi, bir rugby maçı seyretmeyeceği söylenmemiştir ki! Bu nedenle, Madeleine'nin yatağına parabolik bir anten takılmasını istedi – Madeleine antenin başına takılmasını reddetmişti– yandaşları da istemeye istemeye emri yerine getirdi.

Konfiçyüs, Mantaigne veya Byron okuyacağı yerde çizgi romanlar, bilim kurgu kitapları, komediler okumak, oyun oynamakla vakit geçiriyordu Louis. Pembe diziler, hayali romanlar onu çok mutlu ediyordu. Zevzekçe gevezeliklere, başı sonu belirsiz entrika kitaplarına müthiş merak sarmıştı. Saf kimyasal saçmalığa gereksinimi vardı. En tapon işporta malı ağzını sulandı-rıyor, ülkelerin tümünde üretilen sanayi saçmalıklarına bayılıyordu. Eski Kütüphane-Kurdu Ekran Budalası olup çıkmıştı. En azından böyle zamanlarda, içinde bulunduğu hapishanenin korkunç darlığını unutuyor ve cildi binlerce küçük harf ile doluyordu: Okuduğu metinler, cildine kaydedilmiş gibi canlı bir parşömene, yazınsal bir metine dönüşüyordu. Her akşam bir havuza giderek, bu mürekkep zonasını yıkıyor ama ertesi gün, bir başka dokusunun üzerinde harfler yeniden ortaya çıkıyordu. Televizyonu söndürdüğünde, beyninin en üst katından ciltlerin düştüğünü duyuyor ve sayfaları rüzgârın kamçılacağı yelkenler gibi yalpalayıp duruyordu.

Gece, beyninin dibine sinmiş, onu beklemekteydi. Ama hoş bir sürprizle karşılaştı Louis. Bu durumdan dehşete düşen müritleri, sıkı durmasını, dayanmasını istediler ondan. Madeleine'nin odasına girme hakkına sahip olmadıkları için, penceresinin önüne destekleyici ve rahatlatıcı sözler haykıran bir cihaz koydular. Damien, Louis'yi sıkıştırıyor, cesaretlendiriyor, peşpeşe çağrıda bulunuyordu. Hatta bütün televizyon ekranlarını kaplayarak ne kadar kanal varsa, her birinde "sıkı durmasını" söylüyordu.

—Ne işe yarar?, diyordu Lo'uis. Artık çok yaşıyım.

—Başka seçeneğiniz yok, diyordu Damien. Ya devam edecek ya da yok olacaksınız.

Kırıcı madeni ses, müthiş bir tehdidin işaretini taşıyordu. Kaybolmuş, yapayalnız kalmış olan Louis, işinin başına dönmüştü sonunda. Eski iddialarını yenilemeye koyuldu. Hayranları, hafif bir operasyon konusunda onu ikna ettikleri için, başını çengellerle tutturduktan sonra, içinde milyonlarca süpra-iletken bulunan silisyum pastillerden yapılma bir taç başına geçirmeyi kabul etti. Şakaklarının üzerinden çıkan taç, minicik kurdeleli, matador şişlerine benzeyen bir anten ormanı gibiydi. Hatmiye benzeyen beyninin yağlı tabakasına saplanmıştı bu şişler. Hayranları, Madeleine aracılığı ile, ona meyve suları, vitaminler, beyin güçlendiriciler gönderiyordu. Damien, Louis'ye söz verdimişti. Artık iğrenç meşguliyetlere, ayıp işlemlere paydos diyecekti. Zaten Louis'de, en ufak kıpırtıda çalan bir zil takmıştı orasına. Diklendiğini hissetmeye başlar başlamaz, bağırıyordu: "İmdat! İmdat Şeyim!" Suç unsuruna batırılan uzun bir şırınga ile bromür de veriliyordu ona.

Küçük çocuklardan alınmış taze kan da veriliyordu Louis'ye. Üstünkörü, alelacele verilmişti ama etkili olmuştu. İki büküm halde olsa da, bunlardan yararlandı Louis. Kısa bir rönesans dönemi yaşadı. Son parlak günleri oldu. Pırıl pırlı ve Lucian'nın anısı gitmiş gibiydi. Kitap düşkünlüğü yeniden başlamıştı. Orta Çağ'ın bütün skolastiğini, Kabala öğretisini, Japon edebiyatını ve metalik kimyayı yutup bitirdi. Dedikodulara son vermek amacı ile —halk arasında yaşlı-genç Efendi'nin bunadığı ve bebek dili ile konuştuğu anlatılıyordu— yandaşları ona, iletişim kuracağına ant içirmişlerdi. Ya şimdi, ya asla!

Yeni zihinsel teşviklerle canlanan Louis söz dinlediği ve azametli günlerine yeniden kavuştu. İşte o zaman,

cüceler âleminin Altes Hazretleri, Ruh Gezisini tamamladığını resmen açıkladı ve kendisinden önce yüzyıllardır geveleyip durulanı açıkça söyledi. Bu mukoza kabuğunun içindeki çatlar maddeden olma çekirdek, dünyayı un ufak edecekti. Erkekler ve Kadınlar, hazır olsunlardı!

IX

Emekli Cenin

Kıyamet günü öğrenilir öğrenilmez, bizim Harika Çocuk yeniden ününe kavuştu: Uçakların büyük kentlere attığı milyonlarca bildiri, olayı daha da abarttı: Üç hafta sonra Nirvana'ya* ulaşılacaktı. Eski dünya, 15 Ağustosta** yok olacaktı. Beş yıl önce Louis'nin doğmayı, insanlık komedyasına teslim olmayı reddettiği tarihi bu! Dünyanın üzerinden bir ürperti geçti. Ya Süper-Mikrop doğru söylüyorsa? Ya bir Söz'ün büyüğü ile her şey yok olacaksa? En inançsızları bile sarsacak bir durumdu bu!

Kurgusal Oyuncak'ın evi ve mülkü, ülkenin geri kalan kısmından tecrit edildi. Gözetleyiciler, damlara yerleştirilmiş usta nişancılar ve nöbetçi mangalarla, Çocuk ile Anne'nin çevresinde geçit vermeyen bir sınır oluşturdular. Suikast tehditleri, Damien'i, korkunç güvenlik önlemleri almaya itti. Louis'nin yaptığı propaganda, Mesih'in geleceğine dair inançları yıkmıştı. Şato bir baruthane gibiydi, bütün dengesizlerin de hedef tahtası olmuştu.

Louis uslandığından beri Madeleine ile işbirliğine yanaşan resmî makamlar, Nihai Karışıklık'ın ilanını çok ciddiye aldılar. İşte bu yüzden canavar kafesinden çıkmak istememişti. Hepimize bir cennet hazırlıyordu.

* Buddhacılıkta, yaşama iradesinden vazgeçerek sükûnete varış -ç. n.

** Meryem Ana'nın göklere alındığı gün -ç. n.

Daha büyük bir gücün, düşünce gücünün karşısında Bakanların ve sorumluların boyunları kıldan incedi! Belki de bu Yavrucuk, evrensel yazgının dizginlerini elinde tutuyordu. Beyler, bu kez akılsızlık yok! Pontius Pilatus*'un İsa'ya yaptıklarını tekrar etmemek arzusu ile, Anne'ye istediği kolaylığın sağlanması emrini verdiler.

Madeleine tek bir şey istedi: Üç yıldır hapiste olan doktor Fontana'nın serbest bırakılmasını. Zavallı jinekolog, gözleri ağlamaktan kızarmış ve teşekkür sözcükleri geveleyen kızkardeşi Marthe ile Madeleine'ne teşekkür etmeye koştu. Yaşlanmıştı, miyopluğu artmıştı, saçları erken ağarmıştı ve ona haşmetli bir görünüş kazandırmıştı. Madeleine yattığı yerden, Damien'e ve Kilise yöneticilerine doktoru savunmaktaydı. Yaptığı hizmetleri, Louis'nin bugünkü haline gelebilmesi için doktorun ilk günlerdeki bakımını anlatıyordu. Bu konuşmalar ve doktorun iyi hali, en köklü kuşku-ları bile söküp attı. Madeleine, Louis ile Fontana'yı, halka açık bir seansta barıştırdı. Doktor diz çökmüş ve dokunaklı bir yalvarış ile Piç Kuru-su'ndan özür dilemişti. Anında da affedilmişti. Her şey geçmişte kalmıştı artık; yakında toptan bir Yenileme olacaktı, kin gütmenin âlemi yoktu. Herkesi hayran bırakan bir jest ile Louis, jinekologu şahsi doktoru ilan etti.

Barışı sağlayıp yaraları sarınca, Madeleine, hiçbir endişe duymadan Fontana ile baş başa kalabiliyordu. Basit bir şifre ile yazışıyorlardı. Her harf, bir sonrakinin anlamını taşıyordu. Yani A, B demekti. B, C; C, D; ve Z de A demekti. Fontana, yüksek sesle havadan sudan konuşurken, aynı şifre ile yanıt veriyor ve sonra her biri kâğıtları yok ediyorlardı. Müritlerinin sırlarını öğrenmemeleri ve özellikle Louis'nin bir sürü ekranından bir şey görmemesi için önlem almak durumundaydılar. Be-

* İsa'yı ölüme mahkûm eden genel vali -ç. n.

bek-Patrik'in bağışlamış olmasına karşın, Fontana hiçbir şeyi unutmuş değildi. Üç yıl hapis, kinini artırmıştı. Yaratılmasına katkıda bulunduğu Serseri'yi, her ne pahasına olursa olsun yok etmeliydi. Madeleine'nin aynı kararlılıkta oluşu, Fontana'yı mest etmişti. Beklenmedik bir dönüştü bu! Marthe, iki hıçkırık arasında bu görüşe katıldı. Louis, inanılmaz bir düşmanlığın hedefi idi!

Ama her şey 15 Ağustos'a bağlıydı. Bu tarihten önce herhangi bir görüşmede bulunmak için artık çok geçti. En ufak hata onları, korkunç cezalara uğrattırdı. Louis'nin kehaneti doğru çıkarsa, onlar da herkesle sürüklenir, ceza ya da intikam sözcüklerinin bir anlam taşımayacağı bir âleme gitmiş olurlardı. Aksine, kehaneti boş çıkarsa -Fontana öyle olması için dua ediyordu- Zıpır'ın işini hemen bitirmeliydiler. Şaşkınlığından ve müritlerinin olası düş kırıklığından hemen yararlanıp Zıpır'a darbeyi indirmeliydiler.

Louis'yi her gün muayene eden Fontana, Madeleine'e harika bir haber verdi: Yumurcak, her geçen gün küçülüyordu. Parmakları kısalıyor, küçük tomurcuklar haline dönüşüyordu. Tırnaklar düşüyor, kâğıt gibi yırtılıyordu. Uzuvarları çekiliyordu. Dişleri dökülüyordu. İskeleti, arka planda görünür olmuştu. Cildi, mürekkep şişesine düşmüş gibi, karaydı. Çekirdekleştikçe, fosilleşiyordu. Bu bir mucize idi. Kader onlardan yanaydı, doğa kendisine kafa tutmaya yelteneni cezalandırıyordu. Bir başka mutluluk da, Keşiş'in içinde yaşadığı kulübesinin altının üstüne geliyordu. Anasının içini görmesine yarayan gözlükler kırılmış, Madeleine'nin en gizli yerlerine gitmesine olanak veren anahtar tomarı parçalanmıştı. Yine de Fontana, ihtiyatlı olunmasını söylüyordu. Louis onları, davasına sadık bilmeliydi. Örnek bir davranışta bulunarak, Louis'ye gülücükler yolluyor, Palavracı-Kabadayı'nın sağlığı ile her gün ilgi-

leniyor, Madeleine'ni oğluna sevgi göstermesi için zorluyordu Fontana. Madeleine, uyku işine son vermişti. Uyumanın sırası değildi. Yaradılış'ın son günlerini gözleri açık yaşamak istiyordu.

Olay'dan önceki günler, ortalıkta bir sürü söylenti dolaştı. Kimilerine göre, Kutup bankizinden kopmuş, meme biçiminde muazzam aysbergler, Norveç fiyordlarına kadar gelmiş ve sahilden uzak olmayan yerlere seller dolusu süt akıtarak çevreye ana kokusu salmıştı. Başkalarına göre, Kanada'nın batı kentlerinde, kadın gövdeli ve bebek kafalı melekler, kimi ailelerin evine gelmiş ve iki parmağı ile sus işareti yapmıştı. O günden beri pek çok kentte kimse konuşmaz olmuştu. Bu söylentilerin hiçbirisi doğrulanmadı ve Büyük Gece'nin yaklaştığı günlerde insanların, manyetik alana girmiş pusula gibi şaşkına dönüp su koyuvermeleri doğal karşılandı. Kısacası insanlık, tatile girmişti: Çalışma saatleri azaltılmış, büyük tasarılar dondurulmuştu. Kimse, yedek erzak almayı düşünmüyordu. Louis'nin demeci herkese ateş bastırmıştı.

Her gün binlerce telgraf ve mektup geliyordu Louis'ye: Bizi yaşam yükünden kurtar diyorlardı. Müritleri Ona nazarlıklar, uğur boncukları, tılsımlı formüller gönderiyorlardı. Çok etkili oldukları güvencesini vermeyi unutmuyarak! Şarlatanlar, büyük bir güce sahip olduklarını söyleyerek O'nun acele ettiğini iddia ediyor ve sokağa oturarak, yüzlerini buruşturup mırıldanıyorlardı. Yapmacıklı halleri kimseyi kandırmamıştı ve Kutsal Çocuğun korumaları onları, sopayla, copla defetmişlerdi. Kimsenin Kıyamet'e üzüldüğü yoktu. Güzellikler, bilgelikler, huzur içinde yeniden doğmayacak mıydı?

Louis'nin, bunlara aldırdığı yoktu. İnekleyip duruyor, günde sadece bir ya da iki televizyon dizisi izliyordu. Çok acelesi olduğu için -Bağışlayın, haftaya Kıya-

met kopacak— sadece özet okuyordu. *Savaş ve Barış*’ın, *Üç Silahşörler*’in, *Karamazov Kardeşler*’in, *Doktor Jivago*’nun, *Yitik Zaman Peşinde*’nin birer özetini hazırlamıştı. Ta başlangıçtan itibaren, ne diye bu yöntemi benimsememişti ki? O kadar çok zaman kazanmış olacaktı ki... Şu anda Robert Musil’in ünlü romanı “*Niteliksiz İnsan*”ı okuyordu. On sayfaya indirgenmiş, ana konusu özetlenmiş, başlıca kahramanları incelenmiş, yapının çağ içinde taşıdığı yenilik ve bunu destekleyen özdeyişler belirtilmişti. İşin özüne gitmek, ayrıntılar içinde kaybolmamak, birinci vites, ikinci vites ile okumak, işte tutkusu buydu! Yine, müzik yapıtlarını da teker teker dinleyecek vakti yoktu. Sadece içiçe geçmiş sesleri dinliyordu. Beethoven ve Mozart’ı ayrı ayrı dinlemek yerine, Bethozart, TeleSchBachMann, MonteValdi dinliyordu. Bilgisayarındaki bir yanlış yüzünden Dickens’i Zola sanmıştı. Bu zırvalara boş ver, esasa gel, esasa!

Sonunda, beklenen gün geldi. Şafaktan itibaren onbinlerce erkek, kadın, çocuk, Avrupa’nın, Amerika’nın, Asya’nın en büyük kentlerinin meydanlarında toplandı. Sokaklardan her birine devasa ekranlar konulmuştu. Kuzey Kürede yaz olduğu için, çoğu insan dışarıda uyumuş, büyük kentlerin ana caddeleri geniş kamp yerlerine dönmüştü. Paris’te bile, trafik durmuştu. Ambülanslar hastanelere hasta taşımayı artık dert edinmiyorlardı: Kıyamet’e birkaç saat kala tedaviye ne gerek vardı? Madeleine ve oğlu, Şato’nun muazzam salonunun ortasında, zırlı bir kafes içinde, dinlenmekteydi. Kafesin çevresine, güller, karanfiller, beyaz zambaklar konulmuştu ama aynı zamanda çiviler, cam kırıkları, topuk

uçuran mayınlar da döşenmişti. Portatif kameralar, yeryüzünün tüm uyduları ve belli başlı telekomünikasyon merkezleri aracılığı ile, yayınları vereceklerdi. Nihai mesajı gökyüzüne iletmek üzere, pek çok füze harekete hazır, bekliyordu. Sahne gösterilerinin asgaride tutulması konusunda Louis ile görüş birliğine varılmıştı. Pesperdeden Brahms'ın *Requiem*'i çalacak, siyah fon üzerine verilecek hafif bir ışık, ani yok olma duygusunu yaratacaktı. Bizim Akıllı Rezil, Kıyamet günü kendine çeki düzen vermişti. Saçını (aslında tel çubuk gibi dimdik bir tek kılı vardı) uzun süre taramış, yüzünü, vücudunu yıkamış, kafasından taşan beyin parçacığını parlatmış, peştamalının yerine çiçekli bir bermuda giymiş, bekliyordu.

Fabrikalar, işyerleri, okullar kapalıydı. Oysa hastaneler, hayirevleri, kışlalar açıktı. Asayiş görüntüsü vermeye kalkışmak, işçiler ile askerler, câniler ile deliler tek bir Söz ile günahlarından kurtulacaklarına göre, ne işe yarardı? Bazı işadamları delirerek vizon mantoları, değerli takıları, lüks saatleri armağan ediyor, pırlanta ve yakutları fırlatıp atıyordu. Hiçbir el, bunları toplamaya uzanmıyordu. Zıvanadan çıkmış bankacılar torbalarla para dağıtıyor, kasalarını boşaltıyordu ama gelen geçecenin aldıracağı yoktu. Kıyamet'in eşiğinde, paranın tadını almaz olmuştu insanlar. Zenginler malikânelerini fakirlere açıyor, altın ve gümüş takımları ile yemek yediriyorlardı. Fahişeler kendilerini bedava sunuyor ama bu canlı et ikramı kimseyi ilgilendirmiyordu. Sokakta hoş bir kargaşa yaşanmaktaydı. Düşmanlar, dargın karıkocalar birbirinden af diliyor, câniler gardiyanlarını öpüyor, kafesleri açık bırakılmış kurtlar ile ayılar, sırtlarına tırmanan küçük çocuklarla oynuyor, analar son doğan bebeklerini aslanlara, kaplanlara veriyor, onlar da bebekleri yalayıp seviyorlardı. Canlılar âleminden bir hoşgörü ve sevgi havası yükselmek-

teydi. Kutsal Çocuğun müritleri, sancaklarını sallıyor, şarkı söylüyor, çiçek dağıtıyor, herkesi dua etmeye çağırıyordu. Felaket Çağı bir mum gibi sönüp gidecekti.

Öğleden sonra sıra, dramatik davul sesleri arasında, Cenin Külçesi'nin bütün ekranlarda görünmesine geldi. Kuzeyden güneye, doğudan batıya bir dehşet ve korku çığlığı atıldı. Çocuklar avaz avaz, annelerinin kucağına sığındı. Kurtarıcımızın yakışıklı bir Adonis olmadığı gerçi duyulmuştu ama, ilk kez görüldüğü için, böylesine korkunç olabileceği akla gelmemişti. Bu surat karşısında afallayan Damien, kimilerinin tavsiyesine uyararak çocuğu yok etmediğine pişman oldu. O kadar çirkindi ki, sadece bakmakla, bulaşıcı bir çirkinliğe uğramaktan kurtulmuştu. Lucia'nın gördüğünden bu yana beter olmuştu Louis. Kafasının üzerindeki silisyum telleri, bir taç biçimindeydi ve etine batarak çivi büyüklüğünde, kanı kurumuş yaralar açmıştı. Gelişmemiş pinpon-bebe suratının her yanı ıslaktı. Gözleri yaşlı, burnu akıyor, salyası saçılıyordu. Kafatasından, bir saat ayarı yapılırkenki gıcırtilar çıkıyordu. Minik beyin tümörünün yanı başında, bir helikopter iniş pisti kadar düşleşmiş olan ve kırmızı – mavi ışıklar saçan bir gemici feneri vardı. Pörsük Velet, akla gelebilecek en tehlikeli karışım olan birkaç çağdaş yaldıza bürünmüş Tarih öncesi bir yaratığa benziyordu.

İzleyiciler, tiksinierek gözlerini kapattılar. Açmaları gerekti: İsteseler de istemeseler de, Gerçeği ortaya çıkartacak olan, bu iğrenç surat idi. Hurafeci takımından bazıları, sarımsağın vampirleri uzak tutması gibi, Louis'nin de kötülükleri deffetme yeteneğine sahip olduğunu ileriye sürdü. Louis, konsantre olmaya başlamıştı bile. Alnında ter damlacıkları oluşmuş terden çok ifrazat çıkartan cildi, bir kurbağanınki gibi pürtük pürtük olmuştu. Tepesindeki fener, giderek daha büyük bir hızla dönmekteydi. Saat öğleden sonra iki idi. Korkunç bir

sıcak vardı. Herkes bir gölgeğin peşindeydi. Bering Boğazı'nın sakinleri olan Eskimolar bile, sıcaktan sızlanmaktaydı. Bir süre sonra, sıcak, soğuk, açlık, susuzluk hislerinin bir anlam taşımayacağını düşünen çok kişiye bu hisler garip geliyordu. Bunun ardındaki evrende ısı hep aynı olacak, yokluk hissedilmeyecek, ılımlılık ve doygunluk hüküm sürecekti. Kaybolmakta olan dünyalarını terk ederken insanlar ona sevgiyle bağlanırlıverdiler. En duyguluları birbirine sarılarak vedalaşıyordu.

Önce tiksinti duygusunu uyandıran Louis'ye, şimdi acıyorlardı. Bızdığın her şeyini affeder olmuşlardı. Bizim yüzümüzden böyle oldu, yüzünde bizim umursamazlıklarımızın çizgilerini taşıyor, diyorlardı. Louis dudaklarını aralamış, hafif bir çığlık atmış, birkaç kez hapsirmişti. Üstelik nezleydi! Zavalılık! Bütün anneler aniden, ona vermek üzere mendillerini çıkarttılar. Doğu'da gün batmıştı, Batı'da ise henüz doğuyordu. Ama Louis'nin vatandaşları için akşam olacaktı. Kuşku yok ki Gerçek, gün batarken ortaya çıkacaktı. Şimdi, Zavallı Yumurcak'a rahatlatıcı sözler söylüyor, Adını çağırıyor, O'nu istiyor, bütün sıkıntılı yıllarını bu ortak serüvenin içine gömmek istiyorlardı. Bu Pörsük Canavar'ın Mutlak'a giderken büzüşmesinde, anlatılmaz bir büyüklük vardı. Kuşkulanmak söz konusu bile değildi: Bir başka zamana göçölmekteydi!

Sonunda, beyin şamdanını parlata dursun, bizim İğrenç Kopil homurdandı. Herkes ürperdi, soluğunu tuttu. Louis çenelerini oynatıyor, dudaklarını şişiriyordu. Dilini çıkartıverdi sonunda. Boşluğa dalmış gözleri karanlıktı ve kafasındaki ince tel kaşına kaşına kan kırmızısı olmuş, diken dikendi. Çevresine fosforlu ışıklar saçıyordu. Tükürüğü saçılıyor, salyası akıyordu. Ağzını bir silebilseydi, bin yıllar egemenliğinin gelmesine, bir şey kalmayacaktı. Suratının biçimini, bir tik değıştirdi,

sola kaykıldı. Ağzına bir başkası hükmediyor da, anlaşılmaz sözleri ona söyletiyormuşçasına, hafif sesle söyleniyor gibiydi. Ter içindeydi ve ısı, dikenli tacın çevresindeki kurumuş kanı sulandırıyordu. Cüzzamlıların güdük uzuvlarına benzeyen tırnaksız parmakları, suratına değiyor, sonra yeniden iniyordu. Dudaklarından tuhaf gurultular dökülüyordu. Bunlar boğazını temizleme, balgam çıkartma sesleriydi ama anlamlı bir şey duyacağız diye kulağını uzatmış bekliyordu millet! Birkaç kez geçirdi Louis, hıçkırdı. Gerçek uzakta olamazdı, işkembesinden yukarı doğru çıkıyor, önündeki havayı itiyordu besbelli! Bu geçirti, kınanmak şöyle dursun, gerilimi büsbütün arttırdı. Küçüğün gözleri aniden büyük bir üzüntü ile doldu. Gözbebekleri tuhaf biçimde dönmeye başladı. Bakışları bulandı. Tamam, işte... Biliyordu! Konuşacaktı! Beş milyar insan, tek vücut oldu: Bir saniye sonra değişmiş olacaktı.

Gerçekten de Louis, her şeyin yıkılacağı o zaman beldesine, o tanrısal esine erişmiş bulunuyordu. Az daha ölecekti. İnsanlık macerasını bütünüyle görmüş, bütün belirginli ile Havari Mektupları'nı, Nihaî Bilgeligi*, Alfa ile Oméga'yı** okumuştı. Dayanılacak gibi bir görüntü değildi. Bu şokun altında; Louis'nin beyninin derinliklerinde bir kısa devre oldu ve bir yangın başladı. Birkaç dakika için başlarını kaldırmış olanlar, Çocuğun pencere gibi açık duran gözbebeklerinin arkasında, raf dolusu kitabın, binlerce sayfanın, yandığını görür gibi oldular. Korkunç alevler, patırtılar, kızılıklar yükseliyordu. Sonra, Küçük Adam'ın gözlerinden ince bir kül yağmuru dökülmeye başladı. O zaman da-

* Hristiyanlıkta bilgelik Kutsal Ruh'un yedi verisinde bulunur. Burada nihai bir bilgelik kastediliyor -ç. n.

** *Alfa*, Yunanca'nın ilk harfi. *Omega* sonuncusu. Aziz Yuhanna Tanrı'nın, her şeyin alfasında ve omegasında var olduğunu söyler. "Rab Allah diyor: *Alfa* ve *Omega* benim." (İncil, Yuhanna'nın Vahyi. Bap 1:8) -ç. n.

yanılmaz bir acı ile kıvranırcasına haykırdı Louis:

—İmdat, İmdat...

Ekran aniden karardı. Sadece bir çan düzeniyle çalan bir zil sesi duyuldu.

*

* *

Madeleine ile Fontana, peşlerinde alacaklılar, yardım edecek hizmetçi kalmadığı koskoca boş bir evde yalnız kalmışlardı. Dünyanın Sonu ile ilgili tören, bir ayaklanmaya dönüşmüştü. Louis'nin fiyaskosunun ardından, halk deli gibi kamu binalarına hücum etmişti. Düş kırıklığı o denli büyüktü ki, bunu birilerinin ödemesi gerekti. Cübbelerini çıkartmaya fırsat bulamamış Kutsal Çocuk Müritleri, linç edilmişlerdi. Doğal hallerine dönen başıboş hayvanlar, onlarca masum kişiyi boğazlamıştı. Her yerde yağma, yıkma sahneleri görölüyordu. Kremer'lerin Şatosu, güvenlik güçlerinin büyük zorluklarla püskürttüğü güruhların hücumuna uğramıştı. Şatonun bir kanadı olduğu gibi yanmış ve Madeleine diri diri kavrulmaktan zor kurtulmuştu. İki ülkeden birinde sıkıyönetim ilan edilmiş, yine de ufak gruplar terör eylemlerini sürdürmüşlerdi. Sonunda öfke dinmiş, hayat normale dönmüştü.

Sadece Louis'yi lânetleme, bulaşıcı bir hastalık gibi yayılıyordu. Bilginin ve bilgeliğin doruğuna, insanüstü bir çaba ile ulaşmıştı. Dehası yüzünden ondan nasıl nefret edilmişse, şimdi de zaafı yüzünden küçümseniyordu. Tam Altın Çağ'ın eşiğine gelinmişken "İmdat" diye bağırılır mı? Bu ne korkaklık!

Louis'nin ilk yitirdiği şey, bir meleğin kanatlarını yitirmesi gibi, Majiskülleri oldu. Gülünç Mesih aslına dönüverdi: İddialı bir hiçlik simgesi, pis bir sahtekâr! En berbat sıfatlara layık bulundu: Dış gebelik artığı, kenef

kazıntısı! Kendisine inandıkları için ona kızıyorlardı. Pek çok insan, onu adalete teslim etmekten söz ediyordu. Kilise, yani kiliseden geriye ne kalmışsa, tahtından indirilmiş tanrıyı koruma çabasındaydı.

Fontana, şaşılacak bir otorite ile işleri ele aldı, tepede bir darbe gerçekleştirerek Damien'i ve başlıca sorumluları, kurduğu mahkemede Louis'nin zaafından onları suçladıktan sonra, kapı dışarı etti. Sonra taş ve kamçıyla öyle bir disiplin kurdu ki, son müritleri de bıktırdı. Kendi takımını mahvetmede bunca gayretli komutan görülmemiştir. İsteddiği kadar sulugöz olsun, Marthe da muhbirlik yapmaktan ve sopa sallamaktan geri kalmıyordu. Fontana, Kutsal Çocuğu korumak görüntüsü altında öylesine dölambaçlı ve saçma demeçler verdi ki, kamuoyu Pis Velet'e daha da kızar oldu.

Artık bu zırvalar yetmişti! Herkes ihtiyar bebeğe yüklenme yarışına girdi. Yeteneğini, zekâsını kötiledi. Lucia, haftalık bir dergiye "İğrenç Velet" ile olan serüvenini anlatarak, müthiş bir ün kazandı. Bütün dünyayı dolaşan bir laf atmaktan da geri kalmadı: "Louis Kremer mi? Kafası boş, donu dolu!"

Hayır sahiplerinin bağışları, bir gün içinde kesildi. Korkunç Bızdık uğruna servetlerini sarfetmeye can atan dul kadınlar, sırt çevirdiler. Şatoda kalmış olan az sayıda bahçıvan ve mabeyinci, ücretlerini alamadıkları için eşyanın bir kısmını götürdüler. Çocuğa olan ilgi azaldı. Bir ay sonra televizyonda görüldüğünde, gazeteler neredeyse adını bile unutacaklardı. Karşıtları onu yıkmaktan, kötülemekten bıktılar. Genel bir ilgisizlikle insanların belleğinden silindi. Bıkmış olan halk, yenilik peşinde, başka zırzoplar aramaya koyuldu.

Anne ile doktorun ödleri kopmuştu. Hınzır Velet az daha başarıya ulaşacaktı. Neredeyse kül olup, yok olacaklardı. Gece yarısı Marthe'ın ve bir adamının yardımı ile Fontana, dev Madeleine'ni bir kamyonete taşımış ve

gözden uzak bir yerde kiraladığı bir kulübeye götürmüştü. İzlerini kaybettirmeyi, olası cezaları atlatmayı ve özellikle işi gözden ırak bitirmeyi umuyordu. Kulübeye son derece hassas aletler taşımış ve dev anası, ilk günlerdeki gibi kabloları, kameralara bağlanmıştı. Göbeğinin çevresine yerleştirilen mikrofonlar, yumurcağın her hareketini yansıtıyordu. Oğlan, 15 Ağustos'tan bu yana konuşmamıştı ama Fontana yine de Madeleine'ne sabahtan akşama kadar içmesini tavsiye etmişti. Ne bulursa, şampanya, votka, şarap, likör... yeter ki çocuk sersemlesindi! Onu güçten düşürecek her şey yararlıydı. Bunun yanı sıra, Annenin damarlarına, küçük asalağı yok edecek kimyasal bir kokteyl zerk ediyordu.

Kokladığı alkol kokusu ve gördüklerinin dehşeti ile Louis çözülmüştü. Kendisini içten yıkmış olan bir yıldırım dışında hiçbir şey anımsamıyordu; ayrıca şakaklarında sürekli bir yanma hissi vardı. Beyni dağılıyor, toz oluyordu. Düne kadar üstündeki o muazzam kaleden geriye, içi boş birkaç ince duvar kalmıştı. Kafatası içinde, kötü söndürölmemiş alevlerin etkisi altında bulunan canlı kısım, beraberinde yaşamın psikolojik artıklarını sürükleyen çözülmüş bir buz kalıbı gibiydi.

Oğlan, uygarlık yolundan tersine ilerlemekteydi. Karmaşıktan basite, bilgiden cehalete, beyin zarından beyin yangısına gidiyor, belleğini, yeteneklerini, reflekslerini yitiriyordu. Ana dilini konuşmayı beceremiyor, Arapça, Farsça, Almanca, Danimarkaca, Kırgızca birkaç sözü peşpeşe sıralıyordu. Yalpalıyor, kısa bir transtan sonra çöküyor, ayağa kalkmaya çalıştıkça daha fazla düşüyordu. Vücudunun geri kalan kısmına oranla daha ağır olan kafası, nasıl duruyorsa, o yöne doğru kayıyordu. Kalkması olanaksızdı, karınüstü, uzanmış yatıyordu, bükük kol ve bacakları ile ilerlemeye çalışıyordu.

Eskiden serinlediği havuzlar yerine, şimdi çamurlu bataklıklar vardı. Rahim kesesi bir balçık çukurundan

ibaretti. Bir adacığa varmaya başardığında, pis dalgalar her yanını kaplıyor, yutulmaktan zor kurtuluyordu. Her şeyden kuşkulanır, korkar olmuştu. Yerden kaynak sular fışkırıyor, mukozadan asitli sular akıyor, derisinde delikler açıyordu. Kanı kara mürekkepti. Titriyordu. Hep aç ve susuzdu. Daha bir süre önce, tatlılar, çörekler pastanesi olan annesi, şimdi baharat dükkânına dönmüştü. Duvarlarında bademler, fıstıklar, çikolatalar sarkıp, elini uzatması yeterliyken, şimdi duvardan kopan her şeyin acı bir tadı vardı. Ne yese kusuyordu. Nemli hücresi, terk edilmiş bir çöplük gibi kokuyordu.

Hapishanesi, korkutucu biçimde büyümüştü. Bedenin küçülmesini, evinin büyümesindeki değişikliklerle ölçebiliyordu. Önündeki manzara bile büyümüştü. Bir zamanlar kafasının tavana değdiğini düşününce... şimdiyse, kafası birkaç metre ufalmıştı.

Işığın girmediği o mahzenlere tıkılıp kalmıştı. Ama kafasının içi, mahzenlerden de karanlıktı ve bütün bedenine yayılıyordu bu karanlıklar. Bu delikten onu, annesinin ağzından ve burnundan dışarı sadece bir füze rampası fırlatabilirdi. Bir sakatlanmış kurşun asker boynuna indiğinde, büyük bir çabayla, son bir kez, bozuk olmayan tek telefon hattından annesini aradı. Mikrofonun önüne çömelmiş, anlaşılmaz laflarla sesini duyurmaya çalışıyordu. Annesinin belirgin, berrak sesi bir yıldırım gibi patlayıverdi kulağında. Kendisinin büyüdüğünü onun için de Louis'ye yeni cihazlar yollayacağını söyledi. Louis, birbirini tutmaz sözler geveledi, annesi de onun biricik evladı, bir tanecik yavrusu olduğunu tekrar etti. Daha telefonu kapatır kapatmaz, korkunç bir gürültü oldu. Louis, klasik müzik çalındığını anladı ama öyle yüksek çalıyordu ki en ahenkli ezgiler, onu doğrayan, canlı canlı kesen bir jilet olup çıkmıştı. Akortların üzerinden Madeleine, nefis bir tonla sesleni-

yordu: “Küçükken bayıldığın şu Mozart sonatını dinle Louis. Schubert’in en sevdiğin triosu, Bach’ın konçertosunu dinle.” Sevdigi şeylerle kahrolan çocuk, kaçmaya çalıştı ama iyice ufalmış parmakları, kulaklarını kapatmaya yetişmedi. Annesine demek istiyordu ki: “Lütfen anne, sesi kıs, lütfen!” Ancak sözcükler ağzında kalıyor, yapışkan hamura dönüşüyordu. Koca bir iğneyle yere çakılmış ve ayaklarını boş yere oynatan bir böcek gibiydi. Bu ses işkencesi sürüyor, sürüyor dinmek bilmiyordu. İşkence öyle bir hal almıştı ki Louis, plaklardan birinin, gece iyice parlayan keskin yanı üzerine atlayıp işi bitirmek istedi. Ama şu sevimli giyotinlerin her biri, saatlerce yürüme mesafesindeydi. İşte o zaman yorgun düşen insan müsveddesi, bir daha hiçbir şey duymamak üzere kendisini anasının bataklığına bırakıverdi.

Artık çok geçti. Cehennem oluştuğunda kafası zaten çirkefin içindeydi. Korkunç bir patlama kulaklarını, kafasını yardı. Esinti onu bir çöp gibi hücresinin duvarına fırlattı. Karnının içi buruldu, bedeni boşaldı, beynini un ufak etti. Sonu gelmez bir kasırganın içine dalıverdi.

*

* *

Madeleine de gözle görülür biçimde küçülüyordu. İlk on kilosunu verdiğinde, sevinçten ağlamıştı. Cenini, gebeliğinin ilk aylarında eğitmek için sarfettiği çabayı, şimdi onu yok etmek için sarfediyordu. Aynı bağnazlıkla. Müthiş bir sabır gösteriyor ve Doktor’un emirlerine harfi harfine uyuyordu. Durmadan bağııyordu: “Beni bu kireçlenmiş pislikten temizleyin” Fontana’nın hazırladığı eriyik, bitkilere verilen ve aşırı dozda her organı küçülten bir maddeydi. Doktor ayrıca, omuriliği etkileyecek, beyni bozacak, adaleleri zayıflatacak bir zehir eklemişti. Madeleine bu içeceği her aldı-

ğında, hafifliyor, kahkahalar atıyor ve oğlunu, soğan öldürür gibi öldürdüğünü söylüyordu. Sabahtan beri, önüne ne gelirse içiyordu Madeleine: Viski, konyak, bira, şampanya! Yeter ki her damlası, içinde kökleşmiş çıbanı mahvetsin! Asla sarhoş olmuyor, öfkesi sarhoş olmasını engelliyor ve çakırkeyifliği hırsını körüklüyordu. Deliliğe varan bir sabırsızlıkla, son darbeyi bekliyordu. Fontana, böceğin, suda eriyen sabun gibi, nasıl tükendiğini anlattığında, zevkten dört köşe oluyordu.

Günü geldiğinde, yaratık bir solucandan ibaretti ve Fontana, son darbeyi indirdi. Solucanın yerini iyice sapladıktan sonra, üzerine yüksek frekansta ultrason gönderdi. Kurtçuk, binbir parça olup dağıldı. Fontana, son kontrollerini yaptıktan sonra, cihazları söktü. Madeleine kurtulmuştu.

Sondeyiş

Bir yıl sonra, bir temmuz akşamı, gözleri parlayan genç bir kadın, Güney İtalya'da bir açık hava restoranında, bir delikanlı ile yemek yiyordu. Erkeğın elini tutuyor, parmaklarıyla oynuyor, hiç nedensiz, aralıklı gülücükler yolluyordu. Topluca, iri göğüslü, kalın dudaklı bir kadındı. Uzun örgüsü, bir siyah ışık gibi, beline iniyordu. Karşısındaki adamı pek tanı mıyordu, bir gün önce trende rastlamış, daha çoğunu öğrenmeyi umursamamıştı. Genç, hoş, duruma hakim bir adamdı. Kadını gözleriyle seviyor, güldürüyor, onu ismiyle çağırıp da ses vermediğinde bir daha sesleniyordu. Eğlenmeye aç, gülmesi bol, şakası çoktu kadının.

Madeleine adını Laure olarak değıştirmişti ve bunu sık sık unutuyordu. Onu devanası gibi görenler, tanıyamazdı. Devlikten, şışmanlığa geçmiş ve ardından hoş bir biçim almıştı. Sonunda, devlikten insanlığa geçebilmişti. Artık onu taşıyamaz olan iki kalastan, kalın ama yine de hoş bir çift bacak çıkmıştı ortaya. şışmiş, domuzlaşmış suratı, iri gözlü, gençlik fışkıran bir yüz olmuştu. Geçirdiğı sıkıntılar, Madeleine'ni güzelleştirmişti sanki! Değışiklik şaşırtıcıydı. İlk gençliğindeki anlamsızlığı, korkusu gitmişti. Azıcık balık etli, gamzeli, eti budu yerinde, nefis bir yaratıktı artık. Teni esnekliğine kavuşmuş, sadece göğsünde birkaç kırışık, bacaklarında hafif şışler, geçmişini anımsatır olmuştu. Uzun boyluydu yine ama Kuzeyliler ya da Amerikalılar ile boy ölçüşecek kadar değıl! Denizanası, çekici bir esmer güzeli olmuştu.

O zaman tuhaf bir şey oldu: Fontana, yarattığı insana deli gibi tutuldu. O kadın onundu, oğlunun olmadığı kadar onundu bu kez. Onu yatalaklıktan, hareketsizlikten kurtaran Fontana değil miydi? Evet, onu yeniden dünyaya getirtmişti. Organizma bozukluklarından, damarlardan, kandan bıkmış olan doktor, en büyük zafelerini elde ettiğine inanmıştı. Bir operatör arkadaşının yardımını ile Madeleine’ni yeniden ameliyat etmiş, karnındaki mikrofonlardan, Louis’nin içine doldurduğu cihazlardan, cıvatalardan, çivi ve zincirlerden onu kurtarmıştı. Madeleine’ni zehirlerinden arındırmayı üstlenmiş, alkol dozlarını parça parça azaltmış, alkolü aramasını önlemek için yatıştırıcılar vermişti. Madeleine’ni dağa göndermiş, dönüşünde de evlenmelerini önermişti. Düşünmek için vakit istemişti Madaleine.

Yeni baştan evlilik bağları ile bağlanma düşüncesi dehşete düşürüyordu Madeleine’ni. Fontana hiçbir minnet duymuyordu. Hatalarını düzeltmişti o kadar! Sonra, o karanlık yılları fazlasıyla anımsatıyordu Fontana. Sadece varlığı ve Marthe’ın içini çekişini gözlerinin önüne getirmesi bile –hele Marthe’ı bir yılan gibi ezebilirdi– karabasanı geri getirmeye yeterliydi. Doktor ile kız kardeşi onu almaya geldiklerinde, bir restoranda durmalarından yararlanarak, yüklüce paralarını çalmış, izini kaybettirmiş ve İtalya’ya giden ilk trene atlayıp kaçmıştı. Sınırı geçtikten sonra, Alsaslı bir laborant kimliğine bürünmüştü. Laure Wunderkind* adıyla. Bu konuda sınav geçirecek kadar bilgi ve tecrübe sahibi olmuştu.

Sonunda özgürlüğüne kavuşmuştu. Geçmişteki korkularına gülüyor, aşk ve yolculuk gibi sıkıldığı iki konuda, sonuna kadar keyif sürmeyi düşünüyordu. Sokaklarda dolaşüyor, kendisine bakılmasından gurur duyuyor, hoşla gittiğini bilmekle, zoraki çirkinliğinin acısı-

* Almanca Harika Çocuk –ç. n.

nı çıkartıyordu. Her ke t te, kendini bir başka adama veriyordu. Eşlik görevini yerine getirmek için mezbaha-ya gidiyormu  gibi olu unu anımsadık a, i tahı daha da kabarıyordu.  ehvet, en büyük intikamı olacaktı. Floransa'ya gitmiş, Venedik'e uzanmı , Roma'dan geçmiş, Napoli'de bir pansiyona yerle mi ti. Roma-Napoli treninde, şöyle böyle bir İngilizce ile konu tu u genç bir Yunan'a rastlamı tı. O gece, hafif bir yemekten sonra, genç kadın ve dostu, bir an önce sevi mek için pansiyona d nm  lerdi. Sarılmak, sevilme  üzere soyunmu tu.

Ama içinde mikroskopik bir madde uyanıktı. Eski bir felaketten kurtulmuş, minicik bir kan pıhtısının ardına gizlenmiş, kalbe doğru çıkmaktaydı. Laure, sevgiyle dostuna tatlı edepsizlikler mırıldanırken ve ondan kendisine tekrar, tekrar sahip olmasını isterken, mor ile kırmızı arasında yol alan kırmızı inci, tek bir arzu, tek bir ı ıltı ile hedefine doğru ko uyordu: Nefreti, nefreti, nefreti yıkmak.

Doğmadan önce, dünyada kendisini neyin beklediğini bilselerdi, ya da biri bunu onlara söyleseydi, acaba tek bir çocuk dünyaya gelmek ister miydi? “Doğmak ya da doğmamak” sorusunu Louis ve Céline adlı ikiz kendilerine sormak olanağını buluyorlar. Louis ve kız kardeşi Céline sıradan çocuklar değiller, çünkü daha birkaç haftalık ceninken ana karnında eğitim görmeye başlamışlardır. Birkaç ay içinde dünyanın bütün bilgilerini öğrenirler ve birer olağanüstü bilgin olurlar. Matematik, fizik, kimya, felsefe, vb. bilgileri öğrenmişlerdir. Ama ana karnında gazeteleri okuyup dünyanın halini öğrenince, savaşlardan, hastalıklardan, terör ve açlıktan gözleri korkar. Ancak Céline dünyaya gelmeye karar verir ve dünyaya gelir gelmez bir budalaya dönüşür. Ana karnında kalan Louis, orada benzersiz bir bilgisayara dönüşür. Dünyanın en büyük bilginleriyle aşık atması bir yana Tanrı’ya bile kafa tutmaya başlar. Taa bir televizyon programında cilveli balerin Lucia’yı görünceye kadar... Pascal Bruckner *Doğmadı Kutsal Çocuk*’ta nefis bir metafizik öykü kurgularken, Voltaire ve Rabelais’yi anımsatan bir yapıta ulaşıyor. Bilimin çılgınlığına kendini kaptırmış insanlığın geleceği hakkında bizleri hem güldüren hem düşündüren bir roman.

